Tudor Popescu

DOI DOMNI FĂRĂ UMBRELE

EDITURA ALBATROS

AVENTURA ● AVENTURA ● AVENTURA ● AVENTURA ● AVENTURA

AVENTURA ● AVENTURA ● AVENTURA ● AVENTURA ● AVENTURA

Capella colectiva

GH. MARINESCU

COLECȚIA AVENTURA

Tudor Popescu

DOI DOMNI FĂRĂ UMBRELE

EDITURA
ALBATROS

Hotărît lucru, pe la patruzeci de ani încep grijile bărbatului. Cu cîţiva ani în urmă aş fi zîmbit auzind afirmaţia de mai sus, dar de cînd întîrzii dimineaţa în faţa oglinzii, studiind pe propriul meu obraz „ravagiile timpului", iau lucrurile în serios. Primul articol de cosmetică l-am citit acum douătrei luni într-un „Magazinul", şi de atunci mă surprind tamburinîndu-mi degetele pe ridurile din colţul ochilor, abia stăpînindu-mi tentaţia de a da lovitura la cutia de cremă „antirid", aşezată ispititor în prim planul zecilor de sticluţe şi borcănele înşirate pe etajera de sticlă. „Ce mama dracului, am ajuns ca femeile!" mă înfurii pe mine şi mă mulţumesc să-mi masez uşor, de sus în jos, rotind în jurul ochilor — ca în articolul din revistă — obrazul meu cam tăbăcit. Îmi amintesc că bunicii şi unchii mei au trăit mult, şi mă bucur, dar toţi au avut obrazul cam boţit, şi mă întristez. Ar fi bine să semăn cu un frate al mamei, bărbat frumos, mort într-un accident de maşină, în floarea vîrstei. Dar poţi să ştii cu cine mai semeni, ereditatea asta a rămas un mister, de care oamenii de ştiinţă ar face bine să se ocupe, şi să mai lase zborurile în lună. Chiar aşa, „lună" ne trebuie, le-am terminat

pe toate aici ? Spațiu cosmic ! Mersi, și „spațiul locativ" ce facem cu el ?

Ca în fiecare dimineață, sînt trezit din gînduri de nevastă-mea. Intrigată, după ce dă un timp tîrcoale, nu mai poate de curiozitate și bate-n ușă.

— Dima, ce faci, dragă, nu vii ?

Un obicei rar în alte case, la noi împămîntenit și imposibil de schimbat : soția mi se adresează pe numele de familie. Îl rostește firesc, încît cei care mă cunosc de curînd nici nu-și dau seama că acesta nu e numele meu de botez.

Nu-i răspund. O las să se perpelească, șicanată de cine știe ce gînduri.

— Se răcește cafeaua, dragă.

Atîta rău cît se gîndește ea la calea ! Ar fi în stare să facă o gaură în ușă. Ca să-i sporesc și mai mult curiozitatea, stau neclintit. Aș fi putut să dau drumul la apă și să creadă că sînt sub duș, dar s-ar liniști, și eu nu vreau să se liniștească. Pe la patruzeci de ani, bărbații devin sadici !

— Întîrzii, să știi !

Ultimele cuvinte sînt rostite categoric, ca și cînd, într-adevăr, ar fi îngrijorată că întîrzii la serviciu. Mormăi ceva, neinteligibil, ca s-o ațîț.

— Ce spui ?

Mormăi iar ceva, ea tot nu înțelege, se-nfurie de-a binelea și pleacă pufnind ca un leu în arenă.

— Treaba ta ! Poți să stai cît vrei !

Mi-am terminat masajul, mă mai privesc o dată în ansamblu, și apar, afișînd aerul unui copil nevinovat. Nu mă mai refer la incident, deschid o discuție oarecare, prefăcîndu-mă tot timpul că nu văd nemulțumirea de pe chipul ei. Îmi place cînd își

strînge gura ca o pungă, pe care vrei s-o explodezi, și cînd își apropie sprîncenele într-o linie dreaptă care unește, ca o punte, ochii sclipind de furie.

— A telefonat cineva ?

Am mai întrebat de două ori. Aseară am ajuns tîrziu acasă și obișnuiesc, a doua zi, să întreb dacă nu m-a căutat cineva.

— Ți-am mai spus că nu.

— Am uitat.

— Uiți cam multe de la un timp.

— Oi fi îndrăgostit. Parcă îndrăgostiții uită repede.

— Îhî !

Nu știu ce înseamnă acest „îhî", dar pare ceva amenințător.

Mănînc oul, sorb cafeaua, mă simt balonat.

— Te-am rugat să nu-mi mai ungi pîinea cu unt.

— Altfel nu e bună...

— Dacă-mi place mie așa ! ridic tonul, scos, pe bună dreptate, din sărite.

Are obiceiul ăsta rău de a-ți da să mănînci ce îi place ei, de a-ți cumpăra cravata care-i place ei pantofii care decide ea că-ți vin bine.

— Ți-e teamă că te-ngrași ?

— Mi-e teamă, și ce-i cu asta ? Poftim, mi-e teamă ! Nu văd nimic rău în asta.

— Nu te mai place ?

— Nu !

Punct. Aici e punctul culminant al discuțiilor noastre. Nici nu poți urca mai departe, fără nimic concret. Numai pentru că un bărbat întîrzie cîteva minute în baie, nu-i poți face un scandal în toată regula. A, dacă prin carnețelul meu de telefoane ar apare un număr de telefon suspect... s-ar schimba

treaba. Am găsit de cîteva ori semnul de la carneţel schimbat, dovadă că s-a căutat în el numere compromiţătoare. Pînă la descoperirea lor, punctul culminant al înfruntărilor noastre absurde rămîne acest categoric „nu", pe care îl rostesc cît pot de sec. Dincolo de el, toate încep să se petreacă normal. Eu îmi beau cafeaua, ea îmi perie haina, eu îmi cercetez carnetul cu însemnări, să văd ce am de făcut mai întîi, ea îmi schimbă batista şi-mi îndreaptă nodul cravatei, pe care nu nimeresc niciodată să-l strîng chiar la mijlocul gulerului, apoi o sărut pe frunte şi plec gîndindu-mă la prostia omenească. De ce ne-om fi şicanînd fără rost ?

Dar abia se linişteşte atmosfera şi telefonul lui Mihai o tulbură iar. Mihai cunoaşte firea nevesti-mi şi se amuză de cîte ori poate. Cea mai mare plăcere a lui este de a mă chema la serviciu peste program. Atunci nevastă-mea e şi mai circumspectă, iar el îşi dă toată osteneala să fie cît mai echivoc. De fiecare dată, după un astfel de telefon, urmează aproape identic următorul dialog :

— De ce te cheamă la ora asta ?

— Ştiu eu ? ! Dacă aş şti, ţi-aş spune ! De ce nu l-ai întrebat ?

— Mai bine spune că v-aţi înţeles.

— Toate le citeşti pe dos, parc-ai fi nevastă de poliţist !

Mă înduioşez, o sărut, ca să nu stea ca pe jar tot timpul cît lipsesc, şi plec. Ultimul meu gest o-nviorează într-o clipă, mă ia de gît şi recunoaşte :

— Ce proastă sînt !

Dezarmantă — nu ? — ultima replică.

Am luat obiceiul de a mă duce pe jos la serviciu. Nu locuiesc prea departe şi puţină mişcare îmi prinde bine. Maşina e o calamitate pentru condiţia noastră fizică. Cel puţin pentru mine. Sînt sigur că mă paşte obezitatea. Amîn de mai mult timp să-mi fac analiza colesterolului, de teamă să nu-l descopăr crescut, şi între timp el se depune, se depune, îl simt cum îmi îngroaşă vinele. La picior mi s-a şi umflat una, s-a bombat sub piele, vînătă, ca o rîmă dizgraţioasă.

— Dumneata nu vezi că-i roşu ? mă apostrofează, pe bună dreptate, un miliţian, văzînd că n-am de gînd să mă opresc în faţa stopului.

Îmi place să privesc pietonii aşezaţi faţă-n faţă, ca două armate medievale aşteptînd cuminţi semnalul de începerea luptei. Apoi se reped, se întrepătrund, privirea mea caută degeaba victime în mijlocul caldarîmului. Numai eu mă izbesc aproape piept în piept cu un bărbat de 45—50 de ani şi-l fac să-şi scape ziarul din mînă. Eu sînt de vină, merg distrat. Ridic ziarul, îi cer scuze, iar el face un gest nemulţumit, n-are nevoie de scuzele mele. Rămîn numai cu imaginea ochilor lui, ca două picături de smoală pe un gălbenuş de ou. Sau are icter, sau o să facă. Îmi vine să mă întorc după el, să-l sfătuiesc să se ducă la doctor, dar e departe, merge şi mai grăbit după incidentul nostru. Cred că l-am lovit cu capul în piept. Nu ştiu cum să-mi explic, nici astăzi nu pot să-mi explic de ce, aş putea să mă laud că a fost o intuiţie, sau că am avut fler, dar n-a fost nimic din toate astea. Pur şi simplu fără motiv, obsedat de ochii lui galbeni, m-am luat după el. Cred că voiam, totuşi, să-i spun că e suferind, sau că pare suferind, ca să nu-l sperii, dar n-am făcut

nici douăzeci de paşi pe urma lui, că am şi aflat de ce se grăbea.

O tinerică de cel mult douăzeci şi cinci de ani, cu faţa acoperită aproape în întregime de o pereche de ochelari enormi, de sub care abia răzbate vîrful nasului, l-a întîmpinat zîmbindu-i atît de frumos, încît n-am putut să reprim în mine cel mai mîrşav dintre sentimente : invidia. Să ai două gălbenuşuri de ou în loc de ochi şi să-ţi zîmbească atît de îmbietor o femeie frumoasă, trebuie să fii cel puţin şef de serviciu, dacă nu funcţionar superior la oficiul de închiriere. De altfel, tipul nu arată rău din spate, are o ţinută de bărbat viguros, sigur pe picioarele lui exagerat de lungi, de parcă merge pe picioroange. Poate că în ultima comparaţie a irupt gelozia mea masculină.

Pare un cocoş tomnatic la braţul unei puiculiţe nadolene, plin de vervă, intenţionat tînăr în gesturile largi care vor să atragă atenţia.

M-am ţinut o bună bucată de timp în spatele lor, pînă cînd mi-am amintit că trebuie să ajung la serviciu şi, cu părere de rău, mi-am refulat invidiile şi am făcut stînga-mprejur.

*

Încă din acest moment, trebuie să spun că lui Dima i-ar fi fost imposibil să-şi dea seama ce farsă nostimă i-a jucat întîmplarea. Dacă ar fi putut bănui măcar, ar fi uitat de toate invidiile lui mas-

culine şi s-ar fi ţinut scai de bărbatul cu ochii ca gălbenuşurile de ou răscopt. De ce ?

In orice roman poliţist există un spion, care trebuie să fie descoperit, de regulă în ultimele pagini, ca cititorul să nu lase cartea din mînă încă de la pagina unsprezece, cum e cazul aici.

Ei bine, în romanul de faţă nu există mister sau, mai bine spus, nu există misterul spionului. De la început cititorul este avertizat că bărbatul invidiat de Dima este chiar... spionul cărţii, acesta fiind motivul pentru care spuneam că întîmplarea i-a jucat o farsă nostimă cunoscutului nostru căpitan. În timp ce el se îndrepta agale spre serviciu, bărbatul cu ochii de gălbenuş şi frumoasa femeie cu ochelari cît prescurile vorbeau despre lucruri foarte importante. Dacă „invidia" l-ar fi împins pe Dima pînă acolo încît să tragă cu urechea la ceea ce-şi spuneau cei doi, cu siguranţă că „ceva" i s-ar fi părut curios, pentru că numai gesturile bărbatului erau de cocoş tomnatic îndrăgostit, nu şi cuvintele.

— Vei fi legătura mea ? întreabă el, în timp ce arată, printr-un gest cuprinzător, lumea din jur, ca şi cînd s-ar fi referit la ea.

— Da... „Violonistul" e de părere că trebuie să acţionezi imediat. De ce ai întîrziat ?

— Mici încurcături „acolo". Dacă totul merge bine, avem timp suficient.

Se opresc şi el îi prinde obrajii în palme, într-un gest de supremă gingăşie. E cel mai sincer gest de pînă acum, ochii lui galbeni o soarbe cu vădită plăcere şi mult mai bărbăteşte decît îi permit adevăratele lor relaţii. Femeia simte, cu plăcere, că dincolo de obligaţia lui... profesională, bărbatul vi-

brează cu adevărat. Scena e de o verosimilitate pe care ar fi invidiat-o orice mare actor.

— Altceva ? întreabă el, cu tonul cu care numai o singură dată în viață rostim „te iubesc".

— Ți-am adus un plic... Poate o scrisoare de dragoste, rîde ea șăgalnic, scoțînd din poșetă un plic obișnuit în care putea să fie, cu adevărat, o scrisoare de dragoste.

Și el îl primește cu aerul că primește o scrisoare de dragoste. Îi sărută mîna, recunoscător.

Toto — acesta este numele femeii — zîmbește vag în colțul gurii perfect desenate în culoarea cireșii pîrguite. Bărbatul o studiază îndelung cu privirea lui galbenă, apoi o prinde de braț și continuă plimbarea.

Ajunși aici cu povestirea, constat că s-a comis o eroare, că relatarea faptelor trebuia să-nceapă cu cele petrecute cu 24 de ore mai înainte ca această întîlnire să aibă loc. Să reluăm firul faptelor cu o zi mai înainte...

*

Cu aproape 24 de ore în urmă, pe aeroportul Băneasa a aterizat, la ora fixată, avionul care leagă Zürichul de București. E o noapte caldă, plăcută, liniștită, tot ce se mișcă pe aeroport pare tras cu ața de o forță nevăzută. Zgomotele motoarelor nu răzbat pînă în carlinga piloților grăbiți să încheie ultimele manevre și să simtă iar pămîntul sub picioare. Singur telegrafistul, contrar obiceiului, nu se gră-

beşte să-şi încheie treburile, îşi strînge lucrurile cu gesturi încete, strîmbîndu-se din cînd în cînd, ca şi cînd cineva, din spate, l-ar fi îmboldit cu regularitate. Falca umflată explică pe deplin strîmbăturile lui caraghioase, pentru că, la fiecare junghi, îşi duce palma la obraz şi-l mîngîie, dorind evident să-şi îmbuneze măseaua printr-un gest părintesc. Spre nemulţumirea lui, colegii nu sînt prea impresionaţi de suferinţa-i evidentă ba, dimpotrivă, fac haz fără nici o rezervă. Aviatorii nu sînt sensibili la durerile de măsele.

— Andrei, nu vii ? îl strigă pilotul şef, Strihan, de jos. Hai, nu te mai văicări ca o babă !

Drept răspuns telegrafistul îi face semn că mai rămîne, pipăindu-şi apoi, cu şi mai multe precauţii caraghioase, falca.

Piloţii îl lasă să-şi vadă de necaz şi se îndreaptă spre aerogară. Telegrafistul îşi scoate căştile, ia de lîngă scaun o servietă burdușită de tot felul de obiecte, aruncate înăuntru de-a valma, şi se ridică în sfîrşit, de pe scaun.

E un bărbat de peste 45 de ani, cu părul tuns scurt, sportiv, uşor încărunţit.

Cînd ajunge în staţia de troleibuz scuipă ceva într-un coş de hîrtii şi se urcă în primul vehicul. Nu merge decît cinci staţii şi coboară, făcînd semn unui taxi. Dă şoferului adresa şi se retrage într-un colţ, moţăind, ca orice om copleşit de oboseală. Numai după ce taxiul îl lasă pe marginea trotuarului din faţa unui bloc aşezat chiar în capătul unei străduţe liniştite, toropeala feţei i se risipeşte şi se îndreaptă hotărît spre poarta casei gospodăreşti lipită de clădirea impozantă. Se opreşte o clipă, ezită, intră cu

mersul omului care se înapoiază seara acasă. Scoate din buzunar cîteva chei înşirate pe un lanţ şi descuie poarta cu gesturi precise, repetate de mii de ori. Urcă apoi cele cîteva trepte de la intrare în timp ce, pipăind, alege a doua cheie şi o vîră în uşa de la intrare.

În vestiar nu aprinde lumina. Cu o mică lanternă studiază încăperea, plimbînd fascicolul de lumină într-un insistent panoramic de-a lungul pereţilor, poposind pe obiectele ce par să-l intereseze mai mult. Un balonsaid agăţat în cuier îi reţine în mod deosebit atenţia. Stinge lanterna şi, pe întuneric, îi cotrobăie buzunarele, fără să găsească ceva deosebit. Un soţ cam gelos care a revenit acasă după o absenţă îndelungată ?

În hol ascultă ce se petrece în cele două camere care dau în această încăpere centrală şi, precaut, apasă clanţa celei din dreapta. O deschide brusc, să nu scîrţîie, şi aprinde lanterna. În cercul de lumină, o femeie sare speriată din somn.

— Ce-i... cine-i ? bolboroseşte, încercînd să spargă cu privirea zidul alb.

E trecută de vîrsta jumătate, dar mai poate reţine atenţia unui bărbat prin liniile pure ale corpului, aparent tînăr. Numai de aproape, „calitatea" pielii, uşor fanată, ar fi oprit elanul masculin. Părul lung se varsă în unduiri ample pe umeri, ochii îi scîlpesc umezi, în lumina dură.

— Cine-i ? întreabă ea aproape strigînd, adunînd pledul la piept, într-un gest instinctiv de apărare.

Cel care o luminează doreşte, desigur, prin tăcerea prelungită, s-o timoreze, şi reuşeşte, pentru că femeia se foieşte neputincioasă, ca o vietate parali-

zată de un jet de lumină, incapabilă să se smulgă din loc și să fugă.

— Ci...ne-i ? șoptește.

Tremură nervos, dar nu de teamă, totuși ; un alt sentiment, pe care, în forme atenuante îl trăise de nenumărate ori în ultimii ani, o stăpînește. Pînă acum, de fiecare dată reușise să se elibereze de el, dominîndu-l cu rațiunea : „Nu se poate să se mai întîmple așă ceva". Acum, rațiunea nu mai reușea să țină în frîu sentimentul nelămurit de așteptare terorizantă. În fața acestui punct luminos încearcă să-și spună iar : „Nu se poate"... dar nu mai reușește să-și ducă gîndul pînă la capăt.

— Cine-i ? repetă mecanic, cu glasul neașteptat de liniștit.

Bărbatul simte că pierde teren ; în loc s-o vadă din ce în ce mai apăsată de tăcerea lui, se reculege.

— Am un nume al dracului de urît și greu de ținut minte. Nu face să-ți încarci memoria cu el.

— Cine ești ?

Întrebarea exprimă numai nerăbdare, curiozitate.

— Am să-ți spun un pseudonim, cu care am vrut să debutez ca actor.

Ironia asta... Un singur om îi putea vorbi astfel, dar nu putea să fie el.

— Ce vrei ?

— Mai nimic. Vreau să stau de vorbă cu...

— Cu cine ?

Întrebarea a țîșnit neașteptat de repede. Glasul și-a schimbat deodată culoarea, devenind dur. Fața i se aspri și ochii sticliră crunt. Bărbatul din spatele lanternei simți reacția ei și ezită, întrebîndu-se dacă a adoptat tactica cea mai potrivită.

— Cu cine ? insistă femeia, aproape agresiv.

— Cu băiatul tău.

— El nu e obligat cu nimic ! strigă temătoare și pornită în același timp.

Un rîs lent, aproape șăgalnic, de loc potrivit momentului, o enervă și mai rău.

— Cine pretinde că vîrsta molcomește temperamentul, se-nșală ! constată el.

— Te-ai speriat ?

Rîsul tărăgănat continuă, ca provocat de-o glumă bună. Bărbatul încerca, rîzînd astfel, să restabilească raporturile de mai înainte : s-o domine. De aceea nu renunța la ascunzătoarea lui din spatele paravanului de lumină. Din umbră, el stăpînea jocul.

— Nu mi-e teamă decît de mine. Nu-mi place să fiu pus în situația de a mă purta fără eleganță.

O amenința ?

Urmă iar un lung moment de tăcere.

— Vreau să stau de vorbă cu fiul tău...

— Nu ! Nu ! Lăsați-l în pace ! strigă ea, dar glasul îi tremură nesigur.

Din spatele lanternei apăru o mînă care îi întinse o fotografie de mărimea unei cărți poștale, pe care ea o recunoscu dintr-o aruncătură de ochi : fotocopia unei fișe. În colțul din stînga, micșorat la dimensiunea unui timbru, chipul ei la vîrsta de douăzeci de ani. Într-un acces de furie, smulse fotografia și-o rupse în zeci de bucăți, bolborosind :

— Nu vreau ! Nu vreau să-ți spun nimic ! Lăsați-l în pace ! Cu el n-aveți nimic, trebuie să rămînă liber, liniștit.

— Douăzeci de ani nu te-a deranjat nimeni.

— Dar am așteptat, am așteptat, am așteptat ! Știi tu ce-nseamnă asta, s-aștepți fără sfîrșit, să tresari

de cîte ori sună cineva la uşă sau de cîte ori cineva trece pe stradă şi priveşte spre fereastră ? Ştii tu ce-nseamnă să măsori totul cu grija ta ? Marius nu trebuie să trăiască aşteptînd, ca mine. E la facultate, lăsaţi-l să-nveţe.

— De ce te pui de-a curmezişul carierei lui ? Învaţă ? Cu-atît mai bine. O să-l sprijinim să-şi termine studiile, să ocupe o funcţie bună, să plece-n străinătate la perfecţionare.

— Nu se poate, nu se poate ! E în vacanţă, plecat din Bucureşti. N-am să-ţi spun unde.

— Ştiu că nu locuiţi împreună, dar ce rost are să mă minţi ? E în Bucureşti. De ce vrei să-i zdrobeşti inima ? Îl iubeşti... Nu ţi-e indiferent ce gîndeşte despre mama lui ! Vrei să afle adevărul ?

— Nu !

Răspunsul femeii fu un strigăt scăpat din adîncul fiinţei, un strigăt neputincios şi, implorator în acelaşi timp.

Bărbatul simţi că a lovit în punctul vital şi se linişti. O avea în mînă. Continuă repede, să nu piardă terenul cîştigat.

— Nu-ţi cer mare lucru... Aproape nimic. În cîteva zile termin totul şi plec. Îţi vezi liniştită de viaţa ta. Nimeni n-o să te mai tulbure, după cum nu te-a tulburat atîţia ani. Marius n-o să afle nimic. O să creadă mai departe în puritatea mamei lui. De ce să dezlănţui o tragedie, cînd totul se poate termina atît de simplu ? Crede-mă, nu-ţi cer aproape nimic. O să locuiesc aici cîteva zile. Poate o săptămînă, şi-ţi las bani să trăieşti un timp îndelungat.

Vorbise intenţionat repede, argumentînd, argumentînd, să nu-i dea timp să gîndească sub avalanşa

de cuvinte. Cînd tăcu, se lăsă o liniște de adînc de ape. Bărbatul mizase totul pe acest mic discurs și acum aștepta efectul logicii sale, aparent fără cusur.

— Și... ce trebuie să fac ? șopti ea printre dinți, recunoscîndu-se învinsă.

— Aproape nimic, ți-am spus. Mici servicii. O să le afli la timp. Marius...

— Nu ! Cu el n-aveți nimic.

— Bine ! Foarte bine ! Accept ! Ar fi fost util...

— El nu trebuie să știe nimic.

— Îți promit.

Cu totul pe neașteptate, ea se răsuci și apăsă butonul veiozei. Rămase cu ochii pironiți în ochii lui, parcă știuți, și buzele începură să-i tremure în spasme scurte de vietate în clipa morții.

Fără grabă, susținîndu-i privirea și considerînd jocul încheiat, el își smulse încet mustața, și sprîncenele, și peruca...

— Marcel ! șopti ea totuși mirată, deși îl bănuise de la primele cuvinte.

— Eu sînt, Cornelia...

— Nu, Marcel !... Nu ! Te rog ! Te rog ! Marius e un copil !

Sări în genunchi, ca și cînd ar fi avut de gînd să se repeadă la el, dar se ghemui, lăsîndu-și capul în piept, șoptind neputincioasă :

— Nu, Marcel !... Nu trebuie !... Te rog... !

*

Strihan era un holtei convins și ca orice holtei își justifica filozofia antifeministă prin dorința lui

de a duce o viață liniștită. De fapt, nu era așa. Rămăsese holtei temîndu-se că nu va reuși să strunească o femeie. Se-ntîmplau atîtea în jurul lui, trăise experiența unei dezamăgiri sentimentale alături de un coleg, rămăsese cu spaima că în orice femeie se ascunde o infidelă. Nu avusese măcar orgoliul de a încerca.

Locuia la ultimul etaj al unui mic bloc, într-o cameră cît un hangar, în care îngrămădise mobilă de tot felul, fără nici o grijă pentru frumos. Orice obiect trebuia să-i fie util, nu-l interesa ansamblul și de aceea, lîngă un birou stil, avea un fișet de fier, pe care-l folosea și drept casă de bani, păstrînd în el tot ce i se părea a fi de valoare. Lîngă patul cît un hectar, tapițat în mătase grena, așezase două noptiere din fier nichelat, foarte practice, dar care nu se legau de restul în nici un fel. Și așa mai departe. Problemele vieții lui erau legate strict de pilotaj, în care excela și, din cînd în cînd, scurte fluxuri sentimentale pentru o cunoștință întîmplătoare.

În seara asta se simte cam obosit. Și-a pregătit fără nici un chef tradiționala omletă, a căutat, apafisit, o farfurie curată, a stîlcit în dinți o înjurătură cînd a constatat că toate sînt murdare, a ținut una în jetul de apă caldă de la robinet, dar nu s-a spălat singură, pentru că oul de acum trei seri se întărise bine. S-a lăsat păgubaș și a mîncat din tigăiță, gîndindu-se că ar fi timpul... să angajeze o femeie care să-i facă ordine în casă de două-trei ori pe săptămînă. Uitase să ducă rufele la spălat și cearșaful arăta destul de cenușiu. Vara transpira și trebuia să schimbe des fața pernei.

Se trînti în pat și adormi cu țigara în mînă, ca de atîtea alte ori. De data asta însă n-a mai sărit speriat de focul ajuns la degete, ci din cauza telefonului prelung, nemilos, care a țîrîit chiar în capul lui. Cine dracului îl deranja la ora asta ?

— Alo, Strihan ? se auzi în pîlnia receptorului.

— Da... Cine ești la ora asta ?

— Eu, Andrei !

— Andrei ?! Și ce vrei ? Ai căzut din pat sau îți arde de bancuri ?

— Ce bancuri ? Sînt aici, la Zürich.

— Unde ?!

— La Zürich.

— Mă, ești beat...

— Poate tu ! Doar știi că ai plecat fără mine. Sînt la Zürich.

— Cum fără tine, mă ? Dacă nu ești beat ești nebun.

— Lasă-mă-n pace cu...

— Acum o oră am vorbit cu tine pe aeroport la Băneasa. Cît e ceasu' ?

— Ce Băneasa ? Am avut un accident de mașină și n-am putut veni la avion. Ți-am telefonat ca să nu fii îngrijorat.

Strihan ar mai fi pus la îndoială vorbele lui Hatmanu, dar pe fir a intervenit telefonista de la internațional, întrebînd dacă mai vorbesc, și se convinse că nu era o glumă.

— Da, bine, am să comunic la aeroport.

— Sosesc cu prima cursă.

— Te-aștept, la revedere !

Buimac, de data asta de cele auzite, Strihan își prinse capul în palme și rămase pe gînduri.

Ce mama dracului se întîmplase? Asta îi vorbise cu adevărat din Zürich?

Se hotărî să telefoneze la aeroport, să anunțe, și dacă o fi vreun banc, treaba lui Hatmanu, să tragă consecințele...

*

Iată întîmplările care trebuiau relatate înainte de a continua urmărirea celor doi „îndrăgostiți", care se plimbă agale, spre invidia bărbaților care îl petrec cu privirea pe norocosul Marcel, omul cu ochii de gălbenuș.

— În plic ai toate indicațiile, îi șopti Toto, privindu-l șăgalnic.

— Și... prietenul? se interesă el.

— Așteaptă-l astăzi, la ora cinci sau șase. Sună de atîtea ori cît va fi ora. Întrebi cine este și îți va răspunde: „Remy, un prieten din armată".

— Bine.

— Cel în cauză e la mare; își petrece concediul. Plecați și voi acolo.

În dreptul cinematografului Scala se despărțiră, el sărutîndu-i pentru a doua oară mîna, și mai insistent. Ochii lui galbeni se umeziră, privind-o galeș și seducător, ca un amorez „dintre cele două războaie". Zîmbetul vag înflori iar în colțul ochilor ei, se răsuci sprintenă pe-un picior și-l părăsi. El o urmări mult cu privirea, pînă cînd o ascunse zidul blocului din colț, apoi oftă ușor, ca un bărbat mulțumit, dar îngrijorat, și se în-

toarse și el din drum, mimînd, fără voie, gestul ei de a se roti pe un călcîi. Dar cu mai puțină grație.

*

La lumina zilei, casa își pierdea aerul misterios. Mobila veche, masivă, mare, făcea să pară camera mică, înghesuită. Un bufet de stejar cu mici stîlpi lucrați la strung, înalt pînă aproape de tavan, o masă de 24 de persoane, pe care n-ar fi urnit-o cu ușurință doi halterofili, scaune cu spătar înalt, tapițat în piele de vițel de culoarea alunei, o servantă ce reproducea, în mic, bufetul enorm, toate sufocau camera, lăsînd mici culoare printre ele.

La masa din mijloc, Marcel scrie ceva, absorbit, mușcîndu-și buza de sus și schimonosindu-și astfel fața, pentru că nasul i se lungește, tras în jos.

Își bălăbănește picioarele, nervos.

Cu stiloul în mînă și ochelarii pe nas pare un funcționar scriind un raport important pe care se străduiește să-l formuleze cît mai pe placul șefului.

Se oprește, își rotește privirea prin cameră, ca și cînd ar fi fost adus aici adormit și acum încearcă să priceapă unde se află, apoi strigă cu glas surprinzător de autoritar :

— Cornelia !

Femeia îi răspunde din camera alăturată, apoi apare. Înfățișarea ei ar fi izbit pe orice om care ar fi cunoscut-o în urmă cu două zile. E mai mult o apa-

riție stranie, care înaintează plutind, gata să se lovească de mobilele înghesuite. O față tristă, îmbătrînită, o privire lipsită de mobilitate, fixată pe chipul lui Marcel. Se îndreaptă spre el ca și cînd ar vrea să treacă prin lucruri, ca un nevăzător.

— Du-te și cumpără un plic ! porunci Marcel, fără să-și ridice privirea spre ea.

Revăzu cele cîteva rînduri pe care le scrisese pe foaia de hîrtie. Femeia așteaptă, docilă, ca el să-i mai spună ceva. În ochii ei pîlpîie o scînteie de suferință sau de împotrivire.

— Ai auzit ce ți-am spus ? o întreabă cu aceeași voce lipsită de nuanțe, ca și cînd s-ar fi adresat unui robot, căruia trebuie să-i vorbești răspicat, ca să înțeleagă.

— Da... Marcel... mă duc să cumpăr un plic.

— Nu vorbești cu nimeni !

— Nu vorbesc cu nimeni.

Ochii lui galbeni o fixează ciudat, parcă vrea s-o hipnotizeze.

— Ce mai vrei ? întreabă, ușor enervat, ca și cînd ar fi bănuit motivul așteptării ei.

— Marcel...

— Du-te unde te-am trimis !

— Mă duc... și nu vorbesc cu nimeni, confirmă stins. Marcel, îmi promiți că...

— Ți-am mai promis de zece ori ! Nu mai am nevoie de el.

— Vreau să învețe, Marcel. Marius e un copil...

— O să-nvețe. N-o să afle nimic.

— Juri ?

— Jur !

Dialogul îl enervă vizibil. Mai liniștită, femeia se urni de lîngă masă, de parcă s-ar fi dezlipit greu, și ieși din cameră.

Cîteva minute după plecarea ei, clopoțelul soneriei de la intrare țîrîi de cinci ori. Marcel își consultă ceasul și constată că era ora cinci.

Cercetă mai întîi prin vizor. Un bărbat blond, cu ochi albaștri, privea drept în față, ca și cînd s-ar fi expus să fie studiat.

— Cine-i ? întrebă Marcel.

— Remy, un prieten din armată.

Deschise.

Se studiau reciproc, fiecare crezînd că celălalt nu-și dă seama. Marcel fu cel mai dezamăgit. În fața lui se afla un bărbat de 35 de ani, cu aerul unui puști de 25, în care cu greu puteai să ai deplină încredere. „Ceva" te oprea, bănuindu-l încă ușuratic. Zîmbăreț, părea mai degrabă pus pe șotii decît pe treabă serioasă. „Violonistul" îl recomanda ca pe un tip capabil, dar Marcel simțea că nu va renunța niciodată la reticența din prima clipă.

— Cum a mers ? întrebă Marcel, știind că și Remy sosise de curînd, pe altă cale.

— Bine, foarte bine.

— Mîine plecăm la Constanța.

— Mi-era dor de-o plajă bună. Să mă-ntind pe nisip și să zac fără nici o grijă. Sînt mai bine de zece ani de cînd n-am mai avut timp să mă duc măcar la șrand.

Îi plăcea să trăncănească.

— Îl cunoști pe inginer ?

— Nu. Mi s-a spus că ai o fotografie...

Marcel îi întinse fotografia pe care o găsise în plicul primit de la Toto.

— Simpatic, tipul.

— Simpatic, confirmă Marcel, mai acru decît ar fi dorit.

— Pare băiat deştept. O să mă-mprietenesc repede cu el. Precis că-i plac fetele.

— E cu nevastă-sa la mare.

— Foarte bine, misterul va fi şi mai adînc. Cînd plecăm ?

— În seara-asta.

— Fir-ar să fie ! pufni nemulţumit. Sînt obosit ca un cal de curse după alergare. Avem bilete ?

— O trimitem pe Cornelia să cumpere.

— Gazda noastră ?

— Da.

— Cum arată ? se interesă repede, şi privirea îi pîlpîi.

Marcel îşi ţugui buzele, nemulţumit. Ăsta n-avea în cap decît aşa ceva ?

— Drăguţă.

Remy îşi scoase pieptenele şi-şi aranjă cărarea, privindu-se din toate părţile, ca un bărbat care vrea să arate bine.

Cînd apăru Cornelia, el se uită semnificativ spre Marcel, ca şi cînd ar fi spus : „Asta înseamnă drăguţă la dumneata ?“

Cornelia îl fixa cu ochii ei stinşi, şi Marcel se simţi obligat să-i explice.

— Un prieten. Plecăm împreună la Constanţa.

Cornelia nu spuse nimic. Era speriată. În Marcel

avea încredere, îl cunoştea de mulţi ani, dar în celălalt, nu.

Marcel luă plicul şi scrise adresa :

Inginer Adrian Pangrati
Str. Luceafărului, 202
Loco.
Sectorul 3

Puse plicul în buzunarul interior al hainei, apoi se adresă Corneliei :

— Trebuie să cumperi bilete pentru acceleratul de seară...

Sezonul este în toi pe litoral. Constanţa, Mamaia, Mangalia perpetuează zilnic atmosfera estivală. Încrucişarea de tipuri de oameni, de costume decente sau trăsnite, cu care femeile vor să epateze, dău străzilor o înfăţişare unică.

Pentru Adrian Pangrati strada era atracţia care îl tenta să vină, măcar pentru o săptămînă, pe litoral, în ciuda protestelor mocnite ale soţiei, care intuia această plăcere vinovată.

Cel mai capabil inginer al Institutului de cercetări metalurgice, bărbatul sobru în faţa microscopului şi retortelor, devenea un adolescent şturlubatic în clipa cînd închidea uşa laboratorului în urma sa. Singurul motiv al nerealizării intenţiilor sale sentimentale era perseverenţa cu care soţia îi amintea de aproape

șapte ani că nu mai e holtei. Escapadele lui erau doar vizuale, și mai mult din năravv, decît din pasiune, pentru că, de fapt, era un familist fără cusur.

În după-amiaza aceasta, Pangrati stă răstignit pe un scaun din grădinița braseriei Ovidiu și privește șuvoiul de oameni care trece prin fața lui. Alături, cu o înghețată în față, privește la fel de amuzată, dar din cu totul alte motive, Steluța, fetița lui, pretext cu ajutorul căruia reușise să plece de-acasă și să nu rămînă lîngă soția chinuită de-o sîcîitoare durere de cap.

Adrian Pangrati nu-și dădea seama că era, la rîndul său, privit de doi bărbați așezați la o masă destul de aproape de a lui. Răsturnat în scaun, cu ochelarii pe nas, picior peste picior, inginerul petrecea cu privirea tot ce i se părea că merită să fie petrecut. Cei doi bărbați i-au prins repede slăbiciunea și se amuzau discret. La un moment dat, se ridicară, ieșiră din țarcul de ghivece care marca aria localului, făcură o scurtă plimbare și reveniră, dar nici o masă nu mai era liberă. Îi cerură lui Pangrati permisiunea să se așeze la masa lui, și inginerul acceptă. Unul dintre cei doi purta sub braț o carte pe care o așeză pe masă, în timp ce căuta, cu privirea, ospătarul. Cartea atrase neașteptat de repede atenția lui Pangrati, cu atît mai mult cu cît auzise de ea, dar nu reușise să și-o procure. Era o carte de specialitate : „Aliaje speciale", în limba engleză. Fără nici o ezitare, intră în vorbă cu proprietarul volumului :

— Sînteți inginer ?

— De cinci zile, nu. Peste alte cinci zile, da.

— În vacanță ?

— Şi nu vreau să aud nimic despre metalurgie.

— Te-a dat de gol cartea, a intervenit cel de al doilea bărbat mai în vîrstă, cu o mutră cam posomorîtă.

— Aa ! făcu cel mai tînăr şi întoarse cartea cu faţa-n jos.

— Îmi permiteţi să mă prezint : inginer Adrian Pangrati. Sînt în specialitate...

Efectul rostirii numelui fu cu totul neaşteptat pentru Pangrati. Tînărul inginer sări pur şi simplu în picioare :

— Dumneavoastră sînteţi Adrian Pangrati ? ! se lumină şi bărbatul în vîrstă, şi ochii lui galbeni parcă se decolorară. Sînt încîntat că am posibilitatea să vă cunosc personal. Vă urmăresc în publicaţiile de specialitate.

— Ce întîmplare, să ne aşezăm la masa dumneavoastră...

Şi-au strîns mîinile, ca-ntre confraţi şi discuţia s-a legat uşor. Au vorbit despre siderurgie, despre aliaje... despre invenţia lui Pangrati, cunoscută în lumea inginerilor din cercetare.

— De cînd am aflat de invenţie, mă obsedează o întrebare. Cum v-a venit ideea de a încerca să măriţi duritatea oţelului fără aliaje ?

Ce putea să fie mai plăcut decît să vezi doi colegi admirîndu-te fără rezervă ?

— De la o sabie.

Nedumerirea celor doi îl încîntă şi mai mult. De cîte ori povestea felul cum a început, întîlnea aceeaşi nedumerire pe chipurile celor care îl ascultau.

— Aveam acasă o sabie veche. Veche de tot. O purtase bunicul meu, care o avea şi el de la tatăl

sau de la bunicul lui. Nu i-am dat atenție pînă în ziua cînd soția mea a încercat să deschidă o ladă cu ea și i-a rupt lama. Știți cum e omul de specialitate : „Hai să văd ce oțel are, dacă tot s-a rupt.“ Bănuiam că e veche de peste două sute cincizeci de ani. Cînd am văzut ce duritate are, am rămas foarte surprins. Pentru prima dată eram în fața cu o bucată din renumitul oțel de Damasc. Am început s-o studiez, din dorința de a înțelege cum de au reușit cei din vechime să obțină asemenea calități, fără să adauge aliajele pe care le cunoașteți. Nu aveau wolfram, nu aveau titan, nu aveau tot ce știți că ne trebuie... Așa am pornit. Mă bucur că am reușit să înnobilez oțelul, dîndu-i calități deosebite, fără să-i adaug nici unul dintre aliajele atît de costisitoare. Cred că am descoperit metodele celor din Damasc și de aceea invenția mea a făcut carecare vîlvă, încheie orgolios.

Așa era. Lumea specialiștilor aflase despre această invenție și o așteptau în detalii, pe care, evident, Pangrati nu se grăbea să le dezvăluie.

— Foarte interesant ! Foarte interesant ! Foarte interesant ! bombăni bărbatul în vîrstă, privindu-l cu o admirație fără rezervă. Știți ce mi se pare mai ciudat ? Nu-mi vine să cred, dar așa este. Am aflat despre invenția dumneavoastră dintr-o publicație de specialitate din străinătate. La noi nu ați informat...

— Cum să nu ! sări inginerul, crispîndu-se. Cum să nu...

Se liniști deodată, dîndu-și seama că n-are nici un rost să-și strice seara. Se strîmbă a lehamite și-și alungă gîndurile cu un gest al mîinii.

— Știți că nimeni nu-i profet în satul lui. Mai era și... în sfîrșit, se găsesc mulți coautori gata să te sprijine, dar dacă le dai de înțeles că numai tu ți-ai bătut capul, totul devine suspect. Un inginer oarecare poate să inventeze ceva ? Să n-aibă măcar un șef de catedră pe lîngă el ? Recunoașterea invenției mi-a cerut mai mult timp decît invenția însăși.

Distanțat de peripețiile trecute, Pangrati zîmbi. Acum, iată, doi confrați aflaseră despre el dintr-o revistă de specialitate și-l ascultau cu maximă atenție și nedisimulată admirație !

Își întinse leneș picioarele pe sub masă, se lăsă mai mult pe spătarul de plastic al scaunului, într-o atitudine voit degajată. Pangrati era la primul său mare succes profesional.

Ca dovadă a stimei lor, cei doi confrați comandară un vin bun, și o masă și mai bună. În curînd păreau prieteni de cînd lumea... Și ar fi continuat totul așa, dacă fetița n-ar fi început să scîncească, obosită și plictisită. Sosise timpul cînd obișnuia să se culce. Colegul în vîrstă sugeră o rezolvare a situației mai mult decît plăcută.

— Ducem fetița acasă și continuăm seara. Dacă te simți bine în tovărășia noastră...

— O, excelent !

S-au urcat într-un taxi. Acasă a coborît numai Pangrati, cu fetița.

— Draga mea, am întîlnit doi colegi de la facultate. De zece ani nu i-am mai văzut. Sînt la poartă. Mai ies cîteva minute cu ei.

Luată prin surprindere și chinuită de durerea de

cap, soţia acceptă şi el reveni alergînd, ca un licean care a căpătat învoire de la internat. De cînd aştepta o seară ca asta !

*

„Marinarul fără griji" este un local modest, dar onorabil, în care se poate mînca o friptură bună şi bea un vin curat, fără să plăteşti preţurile pipărate ale restaurantelor de lux. Cei trei prieteni căzură uşor de acord să continue seara în acest local aşezat chiar pe malul mării, într-o poziţie ideală. Găsiră o masă mai retrasă, de unde puteau privi întinsul nesfîrşit al apei. Marea părea de cositor, împietrită în mici ondulaţii, de te invita să porneşti spre celălalt mal. Zeci de perechi de tineri se plimbau pe plajă sau stăteau pe nisipul încă fierbinte, făcînd abstracţie unii de ceilalţi, sub pretextul întunericului. Şi, de fapt, nu se vedeau cu adevărat !

Adrian Pangrati privea toate acestea sub voluptate, sorbind din Murfatlarul dulceag, cerut de inginerul mai în vîrstă, cel cu ochii îngălbeniţi. Ar fi jurat că de mulţi ani nu mai petrecuse o seară atît de plăcută.

*

„Neptun", un cargo de tonaj mediu, apăruse în rada portului cu două zile în urmă şi aştepta, clătinîndu-se leneş, ca un om care-şi trece greutatea

de pe un picior pe altul, să-i vină rîndul să-şi uşureze calele. Silueta lui punctată de luminile hubloerilor se profila pe negrul orizontului ca într-o ilustrată. Marinarii, plictisiţi şi curioşi, veneau în bărci şi acostau la chei, să petreacă seara pe uscat. Către miezul nopţii, una dintre aceste bărci se desprinse de navă şi se îndreptă spre uscat. Şase marinari, băuţi bine, cîntau şi vociferau, atrăgînd atenţia asupra lor. Vameşii, funcţionari experimentaţi, şi-au dat uşor seama că cei şase cheflii nu au nimic suspect la ei ; probabil că se hotărîseră să vină la mal după ce băutura li se urcase la cap.

Pe străzile oraşului continuară să se comporte în acelaşi fel, cu deosebirea că nu scăpau nici o femeie căreia să nu-i adreseze amabilităţi într-o limbă decentă, totuşi. Cu instinctul omului băut, nimeriră uşor la „Marinarul fără grijă", bucuroşi că pot continua petrecerea. Atraseră atenţia întregului local asupra lor.

Între timp, cei trei ingineri goliseră cîteva sticle de Murfatlar şi Adrian Pangrati picotea de-a binelea, răzbit de alcool, ca orice om neobişnuit să treacă o anume măsură. Ceilalţi doi hotărîră că e timpul să plece spre casă şi, cînd să părăsească localul, constatară că pe Pangrati trebuiau să-l ducă mai mult pe sus. Îl luară de braţe şi porniră să facă o scurtă plimbare pe plajă, să-l mai trezească aerul tare al nopţii. Dar nu ajunseră prea departe, pentru că nu era uşor să duci, aproape tîrîş, un om. Îl întinseră pe nisipul călduţ, şi atunci se petrecu ceva cu totul neaşteptat. Prietenii întîmplători se apucară să-l dezbrace, iar cel mai tînăr se duse să întîmpine grupul de marinari beţi, care sosise pe plajă. Fluieră-

într-un fel anume și unul dintre ei se desprinse din ceață și se apropie.

— În regulă ? întrebă șoptit, dovedind că nu era nici pe departe atît de beat cît părea.

— Du-te acolo !

Uitînd să se mai împleticească, alergă la bărbatul cu ochii galbeni, care-i porunci :

— Dezbracă-te !

Cîteva minute mai tîrziu, Adrian Pangrati era îmbrăcat în costumul marinarului, iar acesta în hainele inginerului. Un alt fluierat atrase grupul cheflilor. Doi dintre ei îl luară de braț pe inginer, ca și cum ar fi fost unul dintre-ai lor.

Bărbatul cu ochii de gălbenuș îi șopti marinarului rămas :

— Peste o jumătate de oră ai un tren pentru București. Te duci la adresa asta. În fiecare luni, miercuri și vineri bei o Pepsi-Cola în localul de la adresa scrisă pe bilet.

Marinarul nu ceru nici o altă explicație.

Cînd cel rămas singur privi după grupul de marinari cheflii, aceștia ajunseseră de acum sus, pe mal.

— A mers bine ! constată tînărul cu ochi albaștri.

— Destul de bine ! Să mergem și noi pe malul portului. Vreau să-i văd urcîndu-se-n barcă.

Deși aparent liniștit, bărbatul în vîrstă era emoționat. Acum urma momentul cel mai greu al acțiunii : intrarea în port. Dar totul se desfășură neașteptat de ușor. Fiind ora două noaptea, vameșul moțăise pînă atunci. Recunoscu grupul de marinari cheflii care se înapoia la vapor. Îl primiră zgomotos, arătîndu-i și actele celui dărîmat de băutură, pe care îl purtau pe brațe doi dintre ei.

Cînd i-a văzut îndreptîndu-se spre chei, bărbatul în vîrstă se dezumflă deodată, liniştindu-se. Acum putea să spună că totul a mers chiar aşa cum plănuise.

*

Mihai rîde de mine de cîte ori susţin că trebuie să crezi în presentimente. El e mai tînăr, mai modern. La mine surprind adesea „tare de conştiinţă", de care ar trebui să mă ruşinez. Cred în presentimente, şi nici nu prea-mi place cînd trebuie să încep marţea o treabă. Bunica susţinea că treaba bună începe lunea, ca să-ţi meargă bine toată săptămîna, şi am rămas cu credinţa asta. Mihai are grijă să-mi amintească din şapte în şapte zile.

— Azi e marţi. Numai de nu s-ar ivi ceva important. Toată ştiinţa noastră ar sta-n coadă.

— Eşti tu deştept !

Astăzi m-a primit în birou cu o bună dispoziţie diabolică. Mă aşteptam să-mi spună : „E marţi", dar nu se mulţumi numai cu atîta !

— Azi e marţi şi şeful te-aşteaptă urgent.

— Nu te mai hlizi, că n-ai haz.

— S-a ivit ceva serios... şi e marţi... Să-i spun că te doare capul, şi te duci mîine ?

— A-ntrebat de mine ?

— Nu. Mi-a spus să te trimit urgent la el. Urgent de ăla de treabă. Şi e marţi, şi... ha, ha, acum îmi dau seama, e-n treispe. Azi trebuia să-nchidem obloanele, şi marţi şi...

— Ai debitul verbal al unui misit... păgubos şi disperat, care simte că n-are succes,

— N-o să avem succes, continuă Mihai, imperturbabil. E marţi şi...

Probabil că a trăncănit mai departe că e marţi şi treisprezece, dar eu i-am trîntit uşa-n nas şi m-am dus la şef.

Cum am trecut pragul, mi-am dat seama că Mihai nu-mi spusese totul, fie că nu ştia, fie că a vrut să-mi facă o surpriză. În faţa biroului, copleşită de durere, o femeie în jur de treizeci de ani plîngea gîlgîit, ca un copil. Îşi ţinea capul plecat în piept şi muşca nervos dintr-o batistă roz, pe care-o ţinea cocoloşită în palmă. Am rămas în prag, surprins, întrebîndu-l din ochi pe şef ce s-a întîmplat. El îmi răspunse în acelaşi fel să mă apropii. Femeia îşi ridică sprîncenele să mă privească, dar nu schiţă nici cel mai mic gest de salut. Nu i-a trecut prin minte să răspundă salutului meu, mai mult mormăit.

— Soţul doamnei Pangrati a dispărut acum două nopţi la Constanţa. L-a aşteptat pînă dimineaţa, cînd a sesizat Miliţia, dar nimeni n-a putut să dea vreo relaţie. A fost căutat peste tot unde-ar fi putut fi, dacă s-ar fi întîmplat un accident. În situaţia asta, doamna Pangrati şi-a întrerupt concediul şi a venit acasă, în Bucureşti. A aşteptat şi a doua noapte o veste, dar cu acelaşi rezultat.

În timp ce şeful îmi dădea toate aceste relaţii, doamna îşi clătina capul, aprobînd. La prima lui pauză izbucni iar în plîns, şoptind ceva care a rămas neînţeles pentru noi. Oricît sînt de înclinat să citesc invers un sentiment, de data asta mi se părea că sînt în faţa unei dureri autentice.

— Ca punct de plecare nu dispunem decît de declarația fetiței doamnei Pangrati, care a mărturisit că în timp ce stăteau la o masă în grădina braseriei Ovidiu, au mai venit doi bărbați care au început să converseze cu tatăl ei. Timpul înaintînd, au adus fetița acasă, să se culce, iar domnul Pangrati a mărturisit că a întîlnit doi prieteni, cu care ar dori să mai petreacă o oră sau două. Prietenii au rămas în taxiul cu care au venit, așa că doamna Pangrati nu i-a văzut. Din clipa aceea n-a mai primit nici o veste de la el.

„Caută acul în carul cu fîn. Și de ce să-l caut eu ?" Nu prea înțelegeam de ce ni s-a adresat nouă și de ce șeful n-a îndrumat-o, cu eleganța-i proverbială, spre Miliția Capitalei. Deși disperarea soției inginerului Pangrati putea să emoționeze cel mai insensibil om, nu-mi venea să iau totul în tragic. În cariera mea am mai căutat, disperat, cîteva zile un soț dispărut, ca să dau de el și să-mi mărturisească, discret, că a poposit în scutecele imaculate ale unei prea frumoase dulcinee... Constanța, mare, plajă, faleză, femei cu sufletele încinse de soarele nemilos, vîrstă precară, doi prieteni bine dispuși, care nu se știe de cine erau însoțiți... Bărbații sînt capabili de astfel de nelegiuiri.

Parcă ghicindu-mi gîndurile, șeful continuă :

— Inginerul Pangrati este un cercetător cunoscut în domeniul siderurgiei. În momentul de față experimentează o invenție deosebit de valoroasă.

Aha ! Lucrurile se mai schimbau, cel puțin din punctul de vedere al justificării interesului acordat de șef acestui caz. Personal înclin să cred că soarele încinge și sîngele inventatorilor.

Am aflat amănunte despre invenție și mi s-au părut interesante, cu atît mai mult cu cît soția inginerului, nefiind de specialitate, a știut să ni le explice pe înțelesul nostru.

— Soțul meu spune că și metalele au viața lor, că îmbătrînesc, ca și vietățile, explică ea, avînd tot timpul o figură neîncrezătoare, de parcă ar fi vrut, în același timp, să-și scuze soțul pentru ideile lui cam năstrușnice. Ca să se lungească viața oțelului, de pildă, este amestecat cu mai multe substanțe, ca niște „vitamine"... Mi se pare că nichel și crom și parcă încă ceva. „Vitaminele" ajung pînă la douăzeci și cinci la sută din total și sînt foarte scumpe și nu se găsesc la noi, trebuie să le importăm. Pe urmă... da, noi avem acasă o sabie de Damasc ruptă... și fără „vitamine" în ea, dar foarte tare și rezistentă în timp, numai datorită unui strat de ceva. Cum îi zice, Doamne? A, da, de oxizi, care sînt ca un strat de zgură, subțire, pe deasupra, și îi dau rezistență. Soțul meu a făcut așa ca oțelurile, fără adausuri de „vitamine", să aibă rezistența și longevitatea oțelurilor de Damasc. Cred că v-am spus tot ce știu... Eu am urmat biologia și de aceea mi-a explicat cu „vitaminele" acelea... Altceva nu mai știu, ne-a asigurat, punînd punct printr-un suspin lung.

Aș fi jurat și eu că nu știe mai mult, dar nici nu era nevoie, deocamdată.

— Cred că ar fi bine să stai de vorbă și cu fetița doamnei Pangrati, încheie șeful convorbirea noastră.

Încă din vestiarul locuinței soților Pangrati simțeai gustul de gospodină, ireproșabil, al femeii care mă invită, printr-un gest, s-o urmez. Un apartament nu prea mare, format din trei camere, dar în care

te simțeai excelent. Și aerul parcă era mai pur în această casă, în care fiecare lucru era astfel așezat, încît să dea intimitate. O floare, un bibelou, o vază, un obiect de jad, un tablou dădeau camerei o culoare proprie. Din vestibul am intrat într-o cameră centrală, înconjurată pe trei laturi de rafturile unei biblioteci înțesate cu cărți de specialitate. Într-un colț, un birou masiv, cu multe sertare. O măsuță, două fotolii, lîngă ele două tăvi mari, de aramă bătută, așezate pe cîte un suport în trei picioare. Privirea mi s-a oprit pe un stilet vechi, de pe birou.

— Asta e sabia de care v-am vorbit, mi-a explicat gazda, prinzîndu-mi privirea.

M-a surprins ostilitatea cu care s-a uitat și a vorbit despre stiletul devenit „sabie". L-am luat, l-am tras din teacă și am constatat că lama este ruptă.

— Din cauza lui nu mai stătea o clipă acasă.

N-am reușit să fac nici o asociație între plecările de-acasă ale unui bărbat și un stilet cu lama ruptă, dar n-am cerut explicații. Așa o fi fost ! Bărbații pot găsi un pretext în orice, de ce n-ar fi bun și un stilet de Damasc, cu lama ruptă ?

Gazda s-a scuzat și a trecut în camera vecină, s-o îmbrace pe fetiță și s-o aducă să stau de vorbă cu ea. Între timp, am cercetat cu privirea camera, dar n-am observat nimic deosebit. Cărți de metalurgie, numeroase cărți de metalurgie. Pe colțul biroului un furnal în miniatură, cu o dedicație pe o plăcuță de bronz. Cînd să citesc ce scria, ușa s-a deschis, și în cameră a apărut o fetiță, cam speriată, împinsă de la spate de mama ei. Mă privește de parcă se așteaptă să-mi crească, vertiginos, un co-

pac în creştetul capului. Explicaţia stării ei sufleteşti am primit-o imediat :

— Să spui tot ce ştii, Mihaela ! o îndemnă, destul de sever, mama. Domnul e de la Miliţie, şi dacă nu spui tot...

Am dat-o dracului ! Veşnicul tact al părinţilor, cînd vor să afle neapărat adevărul. Doamna Pangrati dorea cu toată sinceritatea să-şi găsească soţul şi era gata să-şi sperie copilul numai ca să fie sigură că spune tot ce ştie.

Dacă aş fi fost doctor de copii, aş fi avut la mine o bomboană, cu care să încerc să-i risipesc teama, dar eu n-am în buzunar decît vreo cîţiva lei şi o batistă pe care am uitat s-o schimb în graba plecării.

— Hai, spune, Mihaela ! o îndemnă mama, împungînd-o uşor între omoplaţi.

„Ce-o fi vrînd să-mi spună, dacă n-am întrebat-o nimic ?“ Dovada cea mai bună că nu ştia ce să-mi spună este faptul că fetiţa continua să tacă, aşteptînd să-mi răsară copacul în creştet. Ochii ei rotunzi şi albaştri se umeziră şi eu mă-nduioşez ca o babă la parastas cînd văd copiii suferind.

— Mai întîi să ne cunoaştem, am început, numai miere în glas, crezînd că astfel intru mai uşor pe sub pielea copilului. Vino lîngă mine şi spune-mi cum te cheamă. Numele meu este Dima. Al tău ?

— Eşti de la Miliţie ? verifică ea afirmaţiile mamei.

— Da, de la Miliţie, dar tot am un nume. Pe tine cum te cheamă ?

— Mihaela.

— Acum, pentru că ne cunoaştem, putem sta de vorbă. Dar ştii cine lipseşte de-aici ?

Mă privi nedumerită și ea și mama. Cred că mama se aștepta să fac o gafă și să spun că lipsește tăticul, și mă privi încruntîndu-și sprîncenele, încercînd să mă oprească la timp.

— De aici lipsește păpușa ta. Ai o păpușă, nu?

— Am.

— Ai fost cu ea atunci, seara, la restaurant?

— Da.

— Atunci adu-o și pe ea, să discutăm toți trei.

N-a așteptat al doilea îndemn, a revenit cu păpușa, purtînd-o ca o adevărată mamă, la piept. A așezat-o cu mare atenție pe masă.

— Acum putem vorbi. Îți mai amintește păpușa cîte ceva, tu altceva... Bine?

Și-a lăsat capul, aprobînd. Eram sigur că voi afla de la ea tot ce se putea afla.

Două lucruri mi-au reținut atenția. Că unul dintre cei doi era bătrîn și urît și avea ochii afumați, pentru că ținea tot timpul o țigară în colțul gurii, iar celălalt era „tînăr ca tata", și că cel urît și bătrîn avea o carte groasă, pe coperta căreia era desenat un om, și foc, și un cuptor ca cel de pe biroul de lîngă noi.

Așadar, cei doi aveau la ei o carte despre furnale, de unde aș putea deduce că erau și ei metalurgiști. Legînd aceasta cu afirmația doamnei Pangrati că soțul i-a mărturisit c-a întîlnit doi foști colegi, aș putea trage concluzia că pe însoțitori ar trebui să-i caut în rîndul foștilor colegi de facultate. Cel puțin pe cel mai tînăr.

Cu această concluzie în buzunar, eram gata să-mi iau ziua bună de la gazdă și să plec, cînd cineva a sunat la ușă. Nu știu de ce, dar pentru o secundă am

avut senzația că la ușă este chiar cel așteptat. Nu era el, ci o veste din partea lui.

Poștașul adusese o scrisoare expediată din Constanța cu o zi mai înainte.

— De ce sînteți atît de îngrijată ? am întrebat-o, văzînd cum privește plicul.

— E scrisul soțului meu.

Pe foaia de hîrtie împăturită pedant nu erau decît trei rînduri :

Draga mea,

Nu mă aștepta și nu fi îngrijorată. Simt nevoia să-mi fac de cap. N-ai să înțelegi niciodată ce s-a petrecut cu mine. După concediu, poate că am să-ți explic.

Cu drag,
Adrian

Așteptam din clipă în clipă ca femeia din fața mea să se frîngă la picioarele mele. Scrisoarea avusese un efect extraordinar asupra ei, o năucise pur și simplu. Se uita speriată la mine, de parcă ar fi așteptat să-i explic ce fenomen ciudat s-a putut petrece cu Adrian Pangrati.

Se repezi la fetiță și o îmbrățișă cu disperare, ca și cînd ar fi fost amenințate de ceva groaznic. Aveam în față o femeie părăsită și care, se pare, la orice s-ar fi putut aștepta, numai la așa ceva, nu. Bărbații afemeiați își obișnuiesc soțiile cu gîndul despărțirii, ca bolnavii cronici rudele cu moartea. Femeia care își strîngea fetița la piept nu părea să se fi gîndit vreo-

dată că s-ar putea să primească o scrisoare ca cea pe care o avea acum în mînă.

În situaţii ca acestea nu mă descurc prea bine şi primul meu gînd este acela de-a pleca repede. Din păcate, se adeverea gîndul meu intim din biroul şefului : Pangrati trăia o aventură care dospise, probabil, mulţi ani în sufletul lui şi acum, încurajat de cei doi prieteni şi de împrejurarea favorabilă, se aruncase în braţele ei.

M-am hotărît să pun cîteva întrebări formale, şi să-mi văd de treabă :

— Recunoaşteţi scrisul soţului dumneavoastră ?

Întrebarea o miră din cale-afară. Cercetă plicul şi confirmă că este scrisul lui.

— Cînd se termină concediul soţului dumneavoastră ?

— Peste trei săptămîni. Dar trebuia să revină în Bucureşti săptămîna viitoare. Are loc experienţa de laborator... joi, săptămîna viitoare.

— Dacă pînă atunci mai primiţi vreo veste, vă rog să-mi telefonaţi.

Am plecat puţin cam dezamăgit. Cred că în adîncul sufletului mă aşteptam, totuşi, la ceva important, deşi gîndul că Pangrati a călcat strîmb m-a preocupat din prima clipă.

Şeful şi-a dat imediat seama că n-am făcut nimic deosebit după mutra mea acră şi plictisită, intenţionat confecţionată, ca să-i spun că nu era cazul să mă deranjeze ca să caut un soţ încins de soare.

I-am relatat totul, chiar cu lux de amănunte. Drept concluzie, mă întrebă :

— Tu dacă ai pleca de-acasă ca el, ai trimite o scrisoare ca aceea ?

Numai gîndul că aș putea face așa ceva, mă făcu să transpir.

— Nu, nu ! m-am grăbit să-l asigur cu atîta sinceritate în glas, încît șeful zîmbi semnificativ.

O cunoaște bine pe soția mea.

— Ei bine, am impresia că nici Pangrati n-ar scrie prea ușor o scrisoare de adio.

— De ce ?

— Am cunoscut-o pe soția lui. Femeie drăguță, gospodină — după cum spui — mamă grijulie și, desigur... destul de autoritară. O asemenea autoritate sau n-o suporți, și lucrurile se limpezesc într-un timp foarte scurt, sau te obișnuiești să i te supui și ajunge să ți se pară firească. Pe Pangrati nu cred că-l mai deranja.

— Aparent.

— Ar trebui să aflăm ce fel de om este. Îți mărturisesc că scrisoarea mă liniștește, dar nu pe deplin. Omul ăsta se pare că a realizat o invenție. Oare cît o fi de importantă ? S-ar putea să fi trezit interesul cuiva. Fă un drum pînă la el, la serviciu.

Trebuie să mă duc și-acolo. De altfel, eram convins că dacă șeful mă trimite, înseamnă că „ceva" nu-i sună lui bine. Degeaba nu m-ar fi pus pe drumuri, de asta sînt sigur.

*

La Institut, încercarea mea de a afla pe ocolite unele lucruri mi-a fost dată peste cap din prima clipă de colegul de secție al lui Pangrati.

— A șters-o, dom'le, a șters-o ! Îl căutați, dom'le ? Cea mai grozavă bombă, dom'le ! E bine tipa, dom'le, ați aflat ceva ?

În fața mea stătea un bărbat sub pielea căruia nu cred să fi existat cinci grame de țesut adipos, care mă sfredelea cu doi ochi bulbucați de hipertiroidian. Năravul lui de a spune „dom'le" la fiecare trei vorbe se explica prin aceea că de fiecare dată înghițea în sec, plimbîndu-și în sus și-n jos mărul lui Adam. Dispariția lui Pangrati îl amuza în mod cu totul deosebit.

Am bănuit imediat că soția lui Pangrati alarmase Institutul, făcîndu-l, cu dezinvoltură, de rîs pe soțul ingrat.

— Nu mi-a vorbit, dom'le, niciodată de vreo... mă-nțelegi, aventură. Aș fi jurat, dom'le, că se consuma așa... cu privirea... Dacă n-ajungea la oră fixă acasă, venea, dom'le, după el. Rămînea mult în laborator, da-l controla, dom'le, cu telefonu' la sfert de oră... De altfel, femeie excelentă ! recunoscu și el. Și veselă, dom'le, cînd e bine dispusă... Trebuie să fie c-o țigancă, dom'le, crăpa cînd vedea o țigancă...

Ultimele cuvinte le gîlgîi într-un rîs zgomotos, și eu mă grăbii să-i întind mîna și să-l las, că mă enerva mărul lui Adam care-i juca sub pielea uscată, străveziе, de parcă înghițise un șoarece care se zbătea să-i scape din gît.

Directorul Institutului mi-a transmis prin secretară că mă roagă să aștept cîteva minute, fiind într-o ședință importantă. M-am așezat pe un fotoliu și am început să răsfoiesc cele cîteva reviste de specialitate de pe măsuța din apropiere. Secretara mă spiona, curioasă, din spatele biroului, parcă tot

aştepta să-i spun ceva. Hai să profit de timpul mort.

— Dumneata îl cunoşti pe inginerul Pangrati? am întrebat-o, ca şi cînd i-aş fi spus că afară e soare.

Drept răspuns la întrebarea mea indiferentă, din spatele biroului veni spre mine un rîs ca un clopoţel strident, cu totul nepotrivit pentru pieptul impresionant care-l produse. Din secretară se puteau confecţiona două femei normale şi chiar drăguţe. Mă aşteptam ca după rafala de note înalte să-mi răspundă la întrebare, dar ea chicoti în continuare, fără să-mi adreseze nici un cuvînt. Convins că orice aş fi întrebat-o, mi-ar fi răspuns în acelaşi fel, mi-am lăsat nasul în revistă şi am început să citesc un articol despre Pangrati. Un confrate făcea aprecieri elogioase la adresa invenţiei lui şi, ceea ce mă interesă foarte mult, fu un antecalcul la economiile pe care le-ar putea realiza industria noastră siderurgică, dacă invenţia ar putea fi dusă pînă la capăt. Era vorba despre atîtea milioane lei-valută, încît am tresărit mirat. Va să zică, nu era chiar aşa o glumă, şi Pangrati ăsta, care tremura de teama nevestei, avea ceva în capul lui.

Mărturisesc că interesul meu pentru acest caz a început să crească o dată cu lectura acestui articol. Nu cumva... nu cumva trebuie să citesc pe dos această aventură sentimentală? La urma-urmei, ce dracului l-a apucat pe Pangrati de-a fugit de-acasă tocmai acum, în ajunul experienţei capitale, care urma să aibă loc peste o săptămînă? Cred din toată inima în acel „coup de foudre" care ne poate ajunge într-o zi pe toţi, totuşi... Reluai faptele şi mă gîndii la ele mai rezonabil. Va să zică, Pangrati

întîlnește doi prieteni. Aceștia îi prezintă o femeie, care îl dă gata. E posibil. Capitulînd necondiționat, capătă curajul pe care nu l-a avut niciodată și, înfruntînd orice risc, nu vine toată noaptea acasă. E posibil. Dar de ce nu vine acasă a doua zi și de ce nu încearcă o minciună banală și obișnuită, care să-i justifice dispariția? De regulă, în asemenea împrejurări, urmează o perioadă tulbure, de mici sau mari ciocniri, în care bărbatul capătă, cu fiecare zi, curajul de-a mărturisi adevărul. Dar dacă lui Pangrati îi este atît de teamă de nevasta lui, încît după o noapte de absență n-a mai îndrăznit să apară și i-a scris cele cîteva rînduri sub influența directă a femeii care a pus mîna pe el? Un bărbat cînd scapă de sub o tutelă și intră sub alta, devine necruțător față de prima.

Firul gîndurilor mi s-a rupt în acest punct, pentru că ușa cabinetului directorului s-a deschis și în holul de primire au apărut cinci bărbați gravi. În urma lor, conducîndu-i, un al șaselea. Am dedus că trebuie să fie directorul, deși, după înfățișare, aș fi pariat că nu-i. Îl puteai lua drept un poet romantic, miop... miop bine. Din spatele lentilelor, ochii lui păreau mereu mirați, atît erau de măriți de multele dioptrii. O figură blajină, cel puțin la prima vedere. Privirea lui mioapă mă căută printre ceilalți, și cînd mă găsi, îmi zîmbi cu toată fața.

M-am trezit într-un interior care nu contrazicea personajul, dar era în total dezacord cu funcția. Pe birou trona nelipsitul furnal, care făcea parte, probabil, din mobilier, dar alături de el era o statuetă de piatră, grosolan cioplită și plină de haz, reprezentînd o țărăncuță și un țăran sărutîndu-se, țugu-

indu-şi caraghios buzele. Pe peretele din faţa biroului, două tablouri şi o reproducere după „À la mie" a lui Toulouse-Lautrec. Tablourile originale erau peisaje cuminţi de vară, pe malul unui rîuleţ de munte.

— Sînt pictate de fetiţa mea, îmi explică plin de mîndrie paternă. Are numai nouă ani şi...

Într-adevăr, pentru vîrsta mărturisită, peisajele erau meritorii ; mica pictoriţă dovedea o retină sensibilă, de colorist. Toulouse-Lautrec lîngă picturile fetiţei şi toate trei lîngă statueta de piatră păreau bizare la început, dar cu timpul nu mai supărau. Directorul era un amator în înţelesul cel mai pur al cuvîntului, dar sensibil pînă la melodramatic.

— Din 24 de ore, cel puţin 12 le petrec în birou. Îmi face mare plăcere să privesc aceste cîteva obiecte, de care mă leagă amintiri puternice. Tabloul din dreapta l-a pictat fetiţa stînd pe genunchii mei. Vă închipuiţi ce-nseamnă asta ?

Îmi închipuiam, privindu-i ochii dilataţi de lentile, numai că eu nu venisem să admir talentul fetiţei lui. De aceea, cu mare precauţie, ca să nu jignesc sentimente atît de adînci, i-am amintit că, de fapt, eu voiam să ştiu ce importanţă are invenţia lui Pangrati.

— Pangrati este cea mai plăcută surpriză pentru mine. L-am încurajat tot timpul, deşi nu mă aşteptam la rezultate spectaculoase. Este atît de convins de justeţea ideilor lui, încît i-am dat mînă liberă. Eu cred în intuiţie, să ştiţi. Am crezut în intuiţia lui.

— Un profan în materie înţelege mai greu despre ce este vorba.

— Nu-i greu de loc.

Mi-a explicat, referindu-se nu la „vitamine", ca soţia lui Pangrati, ci la „aliajele" necesare înnobilării oţelului.

— Invenţia prezintă o importanţă deosebită din punct de vedere economic ?

— Evident. Imaginaţi-vă ce-ar însemna ca o fabrică să anunţe că tabla automobilelor ei nu se oxidează, adică nu ruginește fiind, practic, fără moarte. Dar ce economii ar realiza orice uzină metalurgică, producătoare de oţeluri speciale, dacă le-ar realiza fără acele adausuri costisitoare ? Pusă în practică, această invenţie ar aduce siderurgiei noastre economii de multe, multe milioane.

În cîteva cuvinte aflasem ce mă interesa ; puteam să mă ridic şi să plec. Recunoşteam că dispariţia inginerului trebuia să-mi dea de gîndit, dar aveam şi motive destule să dau cazul Miliţiei spre cercetare şi să-mi văd de treburi urgente care mă aşteptau. Aşa am şi făcut. Săptămîna următoare va avea loc experienţa şi voi vedea atunci dacă inginerul se va smulge din braţele acaparatoare şi se va prezenta la laborator sau va fi absent. Pînă atunci, mai importantă mi se părea sesizarea primită din partea aeroportului Băneasa. Am lăsat totul baltă şi m-am dus să mă întîlnesc cu pilotul Strihan, cu care urma să merg să-l primesc pe Andrei Hatmanu, adevăratul telegrafist.

De fiecare dată cînd trebuie să mă întîlnesc cu cineva, îmi place să mi-l imaginez, pornind de la ceea ce ştiu despre el. Cîteodată mi se-ntîmplă ca tipul să fie aproape identic cu cel din mintea mea. Andrei Hatmanu, însă, contrazise sută la sută portretul meu mintal. Arăta ca un „băiat cumsecade", sfios şi stîngaci, care se-nroşi pînă-n vîrful urechilor

cînd Strihan îi spuse că vreau să-i vorbesc. Cu astfel de oameni sînt întotdeauna în derută. Timiditatea lui naturală pare vinovăție. Se-nroșește și cînd îl întrebi cum îl cheamă, fiind stingherit de situația în sine.

Încerc să fiu cît mai degajat, să nu mă suspecteze că-l suspectez, ca să-mi poată vorbi limpede, să-și amintească precis cît mai multe amănunte.

— Cum s-a petrecut ? am declanșat conversația după ce ne-am instalat comod în biroul meu.

Transpirația țîșni pur și simplu prin toți porii frunții lui înalte, cu început de chelie. Desigur, urma să-mi facă mărturisiri care nu-i conveneau. Clipi de cîteva ori, ca un om care își adună gîndurile și începu, oftînd adînc :

— Într-o zi... acum cîteva luni, beam un gin la restaurantul aeroportului din Zürich. După cursă îmi place să stau să privesc forfota aeroportului, cu un pahar de gin în față. Era aglomerat... O tînără stewardesă mi-a cerut permisiunea să se așeze la masa mea, să mănînce. M-am bucurat că eram singur la masă. În general stewardesele sînt drăguțe, Luly însă este cu adevărat frumoasă, așa că... oricît sînt de timid, am încercat să leg o conversație, și am reușit. Mă miram singur de verva mea. În sfîrșit, știți ce deștept devine un bărbat în fața unei femei frumoase. Era și ea în trecere spre Extremul Orient.

Hatmanu se opri și mă privi întrebător, de parcă aștepta un îndemn de la mine, ca să continue. Mi-am plecat capul, încurajator, și el reluă firul povestirii :

— Ne-am mai întîlnit de cîteva ori întîmplător, de fiecare dată socotindu-ne mai prieteni. Acum două zile am plecat să ne plimbăm puțin prin oraș. Am

mîncat într-un mic local, apoi ne-am plimbat printr-un parc. Ne-am așezat pe-o bancă și am privit copiii din cartier, jucîndu-se. Mi-am aprins o țigară și... am simțit că mi se face rău. Am crezut că e din cauza mîncării. Mîncasem cu poftă. N-am apucat să-i mai spun și ei că nu mă simt bine. Cred că am leșinat...

Privi din nou drept în ochii mei, așteptînd să-i confirm că, într-adevăr, i s-a făcut rău. Dar eu am așteptat să povestească. Văzînd că privirea mea fixă nu-i dă nici un răspuns, continuă, șovăind :

— Cînd mi-am revenit, eram într-o mașină a Salvării. M-am speriat cînd am simțit pe fața mea masca de oxigen. Mai întîi am întrebat unde sînt, și mi s-a explicat că am fost luat de la locul accidentului. N-am priceput ce vrea să spună, pentru că nu-mi aminteam să fi pățit așa ceva. Mi-a spus clar că m-au luat de la locul accidentului de mașină. Li s-a părut ciudată nedumerirea mea. Apoi s-a prezentat un polițist, care mi-a explicat că am fost într-o mică mașină utilitară, care s-a ciocnit cu un turism, din cauza excesului de viteză. Șoferul mașinii în care fusesem a dispărut imediat după accident. Le-am spus că nu știu nimic, că am fost într-un parc și mi s-a făcut rău. „Probabil că au vrut să vă ducă la spital", a concluzionat el. „Domnișoara Luly nu era cu mine !" am întrebat. „Nu era nici o domnișoară. Singur șoferul, la volan, care a fugit, simțindu-se vinovat pentru exces de viteză. Îl găsim noi." Le-am explicat cine sînt și mi-au înlesnit să telefonez imediat în țară. Acum... am venit, încheie el, ridicînd din umeri, ca un om care nu știe, de fapt, ce s-a petrecut cu el.

— Totuşi, avionul a sosit în Bucureşti cu telegrafistul la bord.

Vestea îl făcu să sară de pe scaun, privindu-mă indignat şi suspicios.

— Ce vreţi să spuneţi ?

— Nimic peste ce-aţi auzit. Avionul a sosit cu telegrafistul. De fapt a sosit cu... dumneata. Cel puţin aşa au crezut colegii cu care navighezi de atîta timp.

— Cum să creadă aşa ceva ?

— Dacă n-ai fost dumneata, cineva machiat, sau care îţi seamănă foarte bine, te-a înlocuit.

Am văzut cum se goleşte de sînge. Roşeaţa indignării se diluă într-o clipă şi obrazul îi rămase ca hîrtia. Un tremur uşor al buzei de jos îi trăda tensiunea interioară, crescută brusc cu multe atmosfere. L-a speriat ideea în sine a înlocuirii lui de către cineva, sau a realizat, în clipa asta, cine l-a înlocuit ?

— Cum vă explicaţi că avionul a sosit, totuşi, cu telegrafist la bord ?

Ridică din umeri. Cred că gestul acesta, rămas din copilărie, era un tic. Ridica mai mult din umărul drept şi-şi pleca uşor capul pe el, cu oarecare candoare. Numai că eu am întîlnit în viaţa mea destui răufăcători cu figură de adolescenţi naivi, care mă priveau derutant de deschis.

— Şi... mă arestaţi ?

Din prudenţă, cerusem mandat de arestare ; îl aveam în sertarul biroului.

— Recunoaşteţi că am destule motive s-o fac. Ştiaţi că veţi rămîne la Paris ?

Îşi recăpătă, fulgerător, culoarea şi sări de pe scaun, indignat. Sincer indignat.

— Nu știu nimic! Cum puteți să mă suspectați? Încep să cred că am căzut victima unei mașinațiuni.

A vrut să mai continue ceva, dar s-a lăsat păgubaș, după ce-a deschis de cîteva ori gura, de fiecare dată răzgîndindu-se. Părea un pește care scoate capul din apă și înghite aer.

— O să vă reținem, poate pentru un timp foarte scurt, pînă luăm contact cu poliția franceză, să vedem ce s-a întîmplat acolo.

— Nu mă credeți?

— Ba da, dar n-ați spus chiar dumneavoastră că vi s-a făcut rău și nu știți ce s-a mai întîmplat, pînă cînd v-ați trezit în mașina Salvării? Vreau să știu ce s-a întîmplat în timpul cît erați leșinat... Acesta este mandatul dumneavoastră de arestare.

A mai deschis o dată gura să spună ceva, dar a tăcut, trăgîndu-și capul între umeri, pe jumătate uimit, pe jumătate speriat.

*

În ziua în care Dima conversa cu adevăratul telegrafist, tomnaticul domn cu ochii de gălbenuș se plimba prin fața hotelului Lido, fredonînd absent o melodie improvizată. Lîngă el, cu mîinile înfipte pînă la coate în buzunarele pantalonilor, se plimba celălalt personaj al întîmplării de față, domnul Remy. Mergea mai mult învîrtindu-se în jurul axei sale, pentru că rar se întîmpla

să treacă pe lîngă o fetişcană şi să n-o petreacă lung cu privirea. Fiecare ocheadă îl scotea evident din sărite pe Marcel, dar n-avea ce face. Ironiile lui rămăseseră fără nici un rezultat. Cînd ajunseră în dreptul barului Podgoria se porni o ploaie scurtă, de vară, care alungă pietonii pe sub balcoane. Lui Marcel însă ploaia îi plăcu, şi îşi continuă plimbarea mergînd agale, cu mîinile la spate, ca şi cînd nu l-ar fi stropit găleţi de apă. Remy îl urma, deşi nu primea cu aceeaşi plăcere picăturile mari care-l izbeau în faţă. O puştană abia sărită de adolescenţă îi şopti prietenei, arătînd spre ei :

— Ia uite la ăştia fără umbrele !

Într-adevăr, doi domni fără umbrele se plimbau agale prin ploaia repede, atrăgînd priviri ironice.

Ploaia dură foarte puţin şi soarele năvăli reconfortant, arzînd şi mai puternic. Trotuarele fură recucerite de pietoni grăbiţi, care se-mpiedicau de cei doi bărbaţi fără treabă.

— Aşteaptă-mă aici ! spuse tînărului bărbatul cu ochii de gălbenuş, arătîndu-i mesele scoase pe trotuarul barului Union.

Tînărul se aşează bucuros că poate să-şi amestece privirea printre trecătoarele sumar vestimentate. Ceru o Pepsi-Cola şi sorbi fără grabă.

Marcel îşi continuă plimbarea, traversă Piaţa Romană şi intră în florăria de sub arcadele blocului din colţ. Îşi consultă ceasul cu o privire repede, apoi intră. Printre cumpărători o zări pe Toto, alegînd begonii, şi se apropie, zîmbind agreabil. Îi sărută mîna cu insistenţă deloc profesională,

trădîndu-şi adevăratele sentimente. Cu Toto juca uşor rolul de îndrăgostit.

A luat-o de braţ şi au ieşit din florărie, pornind agale spre cinematograful Scala.

— Am auzit că v-aţi distrat bine la mare, spuse Toto, zîmbind enigmatic.

— O vacanţă scurtă, dar fructuoasă. Bănuiesc că toată lumea e mulţumită.

— O rezolvare simplă şi eficace. Soţia e convinsă că bărbatul ei şi-a luat lumea-n cap.

— După cum i-am scris...

— Şi acum ? Unul dintre puncte a fost realizat, dar... cum ajungem la planuri ?

— Nu-l aşteptăm pe inginer ?

— Şeful e de părere că n-o să scoatem nimic de la el. Urlă într-una şi ameninţă.

— Experienţa se continuă într-o făbricuţă specializată în aliaje. E mai mult un laborator de cercetări, în care se produc mici cantităţi de oţeluri, cu întrebuinţare deosebită.

— Mergeţi acolo şi faceţi orice ca experienţa să nu reuşească. Trebuie să punem mîna pe brevetul invenţiei.

— Cum să ajung în laborator ?

— Şeful crede că Remy trebuie sacrificat.

Zîmbetul de circumstanţă păli pe chipul lui Marcel şi ochii lui galbeni deveniră şi mai galbeni, ca şi cînd ficatul ar fi împins deodată în ei o cantitate sporită de fiere.

În cele din urmă, văzînd că ea nu-i mai dă nici o explicaţie, îndrăzni să-şi exprime gîndurile :

— I-a reuşit atît de bine intrarea...

— Altă cale nu există.

Răspunsul categoric îl descumpăni.

— O să avem neplăceri cu el. Mi se pare destul de uşuratic.

— N-avem încotro. Avem nevoie de planuri cît mai urgent.

Se-ntoarse spre el zîmbind cu toată faţa, un zîmbet drăgălaş şi nevinovat. În colţul ochilor, o ironie uşoară, care-l înfurie pe Marcel. „Mucoasa asta se crede Mata Hary", şi-i răspunse cu un zîmbet şi mai ironic, în care se amesteca şi insatisfacţia bărbatului care nu reuşea să se impună femeii din faţa lui.

— Şi acum... îmi săruţi mîna şi ne despărţim, îl anunţă, păstrînd în ton ironia dulce din colţul ochilor.

Cînd plecă aproape că-i întoarse spatele, furios. Ar fi pălmuit-o. Nu-şi dădea seama de ce-l supărase atît de tare o privire ironică. În alte împrejurări nu i-ar fi dat nici o atenţie, dar acum se simţea şicanat. Nu voia să recunoască nici în sinea lui că orgoliul lui bărbătesc suporta greu înfrîngerea.

L-a luat pe Remy de la bar şi a oprit un taxi, s-ajungă mai repede acasă.

— Lasă-ne singuri, Cornelia !

Ca un automat al cărui resort a fost declanşat, femeia se strecură afară din cameră.

Remy, uşor intrigat, aştepta să-i spună despre ce este vorba. I se păruse ciudată purtarea lui Marcel, după ce se reîntîlniseră. Tăcuse tot tim-

pul, sugîndu-şi o măsea, semn sigur de nervozitate.

— Trebuie să pleci la uzină, îi spuse simplu, ca şi cînd i-ar fi anunţat o veste oarecare.

— Singur ?!

— Miine chiar. Şeful are nevoie urgentă de planuri.

Cu acelaşi aer degajat scoase din buzunarul de sus al hainei un etui de ochelari, pe care i-l întinse.

— Ai aici ce-ţi trebuie ca să lucrezi repede. Nimeni n-o să bănuiască...

— Şi dacă nu vreau să mă duc ?

Gura lui Marcel se strîmbă într-un zîmbet ironic. Îşi căută pachetul cu ţigări, aprinse una, aruncînd rotocoale de fum spre tavan. Îl lăsă mult timp fără răspuns, apoi întrebă naiv :

— Nu înţeleg ce-ai vrut să spui !

— Am spus că nu vreau să mă duc. Planul iniţial era altul. Mi-e frică...

— Foarte bine ! Cui nu-i e frică,? Eu nu cred în „supraoameni“ decît la cinematograf. Ceilalţi tremură şi... facem ce ni se cere. M-ar fi mirat să-mi spui că nu ţi-e frică, te-aş fi suspectat că joci teatru, ca Toto, care se crede, în prostia ei, o adevărată Mata Hary.

— Dar am omorît un om, ca să rămîn aici în locul lui.

— Cine ştie ? Dacă se-ntîmplă ceva, spui că ai venit ca telegrafist în locul lui Andrei Hatmanu. N-au de unde să ştie că am fost eu sau tu. Da' să lăsăm gluma. Dacă ai să procedezi rapid, n-o să ţi se-ntîmple nimic. Am să fiu

pe-aproape, să te culeg în cel mai scurt timp.

— Nu mă duc!

Zîmbetul ironic rămăsese agăţat pe faţa lui Marcel. Ţigara i se stinsese. Îşi pipăi buzunarele, căutînd bricheta, băgă mîna în interiorul hainei şi, cînd şi-o retrase, avea în ea un revolver cu surdină, pe care-l îndreptă spre Remy.

— Mă obligi la gesturi neplăcute.

— Eşti nebun?

— Cred că ai întrecut măsura.

— Nu exagera.

— Ne-am ales o îndeletnicire în care tocmeala nu intră. De ce nu te-ai făcut precupeţ de zarzavaturi?

— Am vrut să spun că-mi pare rău să ratez totul. Sosirea mi-a reuşit atît de bine... Toţi cred că sînt mort.

— Nu pot să iau nici o hotărîre. Treci în camera de dincolo.

Şovăind şi simţind că în ochii lui Marcel a lucit ameninţarea, Remy se îndreptă spre uşa camerei vecine, trăgînd tot timpul cu coada ochiului, neîncrezător, spre revolver. În sinea lui se temea de acest individ dur, cu privirea înţepătoare, îl credea în stare de orice, la cea mai mică mînie.

Marcel răsuci de două ori cheia în broasca uşii, apoi o chemă, cu glas spart, pe Cornelia.

— M-ai chemat, Marcel?

Întrebarea şovăitoare, uşor tremurată, contrastă izbitor cu porunca lui aspră.

— Ţine placa asta.

— Da, Marcel. Ce să fac cu ea?

Marcel îşi privi ceasul.

— La ora douăsprezece te plimbi prin fața magazinului Muzica. Ții placa în așa fel încît să se vadă titlul.

Ochii ei pleoștiți și fără viață se îndreptară spre placa pe care o ținea în mînă. Boby Solo, călare pe o șa, cînta la chitară.

— Te plimbi cinci minute prin fața magazinului și vii acasă. La douăsprezece jumătate să fii înapoi.

— Mă plimb cinci minute prin fața magazinului, apoi vin acasă. Asta e tot ?

— Ți-am spus că nu-ți cer mare lucru.

Ultimele cuvinte le însoți cu un gest prin care voia să se debaraseze de ea, dar Cornelia nu se îndura să plece.

— Ce mai vrei ? se răsti, văzînd că mai zăbovește.

— Am să fac tot ce-mi poruncești.

— Iar începi ?

— Cu băiatul n-aveți nimic, nu-i așa ? Mi-ai promis.

Marcel îi întoarse spatele, strîmbîndu-se a lehamite. Îl enervau aceste cuvinte pe care le asculta de cîteva ori pe zi.

— N-am nimic cu el. Ți-am mai promis de-o sută de ori.

— Mulțumesc, Marcel. Lasă-l să-nvețe.

— Bine, bine ! Am să-l sprijin...

— Da ? ! Îți mulțumesc, Marcel. Eu fac tot ce...

Între timp Marcel a turnat apă într-un pahar și a dizolvat o pastilă.

— Bea ! O să te liniștească.

— Nu...

O prinse cu mîna de ceafă și îi duse paharul la gură. Nevoită, goli paharul, și se strîmbă din cauza

gustului, apoi figura îi luă o expresie şi mai tîmpă. Ultima licărire de voinţă se topi în ochii ei parcă decoloraţi.

•

Toto era o clientă obişnuită a raionului cu muzică clasică. De cîteva ori pe săptămînă se interesa de noutăţi, asculta cele mai celebre interpretări, era una dintre melomanele pe care vînzătoarea le simpatiza. Cînd Cornelia apăru în faţa vitrinei, plimbîndu-se cu placa sub braţ, Toto asculta în cască Stravinski, cu ochii pe jumătate închişi, aparent ruptă de tot ce se petrece în jurul ei. Cornelia era un consemn. Marcel voia să-i vorbească neapărat. Oare ce se întîmplase ?

Opri picupul, achită placa şi ieşi grăbită. Cornelia se mai plimba încă, absentă, prin faţa vitrinelor. Un trecător mai atent ar fi putut să creadă că e băută, parcă plutea.

La primul telefon, Toto formă numărul ştiut, şi Marcel îi răspunse.

— Toto la telefon. S-a-ntîmplat ceva ?

— Trebuie să-ţi vorbesc în legătură cu Remy.

Dacă Marcel ar fi fost lîngă ea, ar fi rămas surprins, văzînd cum se linişteşte.

— Ce-i cu el ?

— Pretinde că-i obosit şi nu vrea să plece în provincie. Nu ştiu cum să procedez.

— Mă interesez şi-ţi telefonez. E tot ce aveai să-mi spui ?

— Nu-i de ajuns ?
— Ba da. Aşteaptă telefonul meu.

A doua zi, un bărbat tînăr, cu o valiză nu prea mare în mînă, se prezentă portarului fabricii în care se produceau cantităţi mici de oţeluri speciale şi ceru să vorbească directorului.

— Sînt un coleg de facultate, îl informă pe portar.

Îşi şterse fruntea transpirată, pentru că urcase o bună bucată de drum, din colonia de blocuri situată la cîteva sute de metri mai la vale.

— El m-a invitat să trec pe-aici ! continuă să-i dea explicaţii portarului care încă mai ezita.

Îl hotărî.

— Alo, tovarăşa Ani ? E un tovarăş care vrea să vorbească cu tovarăşu' director. Zice că...

N-a apucat să termine ; la celălalt capăt al firului receptorul fu trîntit în furcă, după cel mai scurt răspuns : Nu primeşte. Dezolat, portarul se întoarse spre tînărul vizitator :

— Nu primeşte pe nimeni.

— Dacă nu i-ai spus cine sînt ! Comunică, te rog, că-l caută Ionescu, fostul lui coleg. Asta-i bună ! se enervă el de situaţia penibilă în care se găsea. Telefonează-i că sînt eu.

Portarul se codea. Decît să telefoneze secretarei directorului... E o femeie iute, care repede omul mai înainte să deschidă gura, spre deosebire de director, om cumsecade, cam distrat, mereu cu capul plin de probleme, pe care trebuia să-l saluţi de două ori ca să te vadă.

Intrase în horă și stimulat de țigara bună pe care i-o oferi vizitatorul, ridică pentru a doua oară receptorul.

— Tovarășu' zice că a fost coleg cu tovarășu' director. Zice că-l cheamă Ionescu.

În receptor clănțăni o mitralieră în cîteva rafale, dovedind că secretara, pe lîngă alte calități, are o capacitate pulmonară ieșită din comun, apoi un pocnet sec anunță ultimul cartuș. Portarul privi vinovat spre vizitator. Părea un cățel bătut.

— N-a vrut să mai întrebe...

Vizitatorul aprinse bricheta și-l servi... Portarul trase adînc fumul parfumat al țigării de calitate, și ceva neașteptat se petrecu. Privirea i se întunecă și casa începu să se clatine, apoi să se-nvîrtească, și întinse mîinile să se prindă de ceva, dar n-avu de ce și căzu.

Vizitatorul păși peste el și ieși în curtea întreprinderii, apoi se-ndreptă grăbit spre clădirea administrației.

Secretara nu părea femeia aprigă de la telefon. Între două vîrste, încerca o vagă cochetărie în fața bărbaților tineri și fără verighetă. Îi zîmbi atît de frumos, încît vizitatorul privi în spate : n-o fi intrat și iubitul ei o dată cu el ?

— Eu sînt Ionescu, fostul coleg al directorului... Știu ce dispoziții v-a dat, dar nu și pentru mine. El m-a invitat... Aș putea spune că m-așteaptă...

În timp ce-i vorbea și-i zîmbea cu toată ființa, se-ndrepta spre ușa cabinetului, fără ca ea să-și dea seama. Numai cînd puse mîna pe clanță, instinctul ei profesional tresări, dar era prea tîrziu. Liniștind-o cu un gest complice cu capul, deschise ușa

și intră. Într-o fracțiune de secundă, ea îl auzi pe vizitator :

— O, ce bine-mi pare că te văd...

Apoi ușa se-nchise.

Frîntura de conversație o liniști. Era, într-adevăr, un prieten al directorului. De altfel, cînd stătea încă în cumpănă, ușa se deschise și șeful apăru.

— Să nu ne deranjeze nimeni...

N-avea cum să-și închipuie că în dreptul peretelui stătea vizitatorul cu revolverul întins spre el, amenințător.

După ce închise ușa, directorul îl privi mai mult nedumerit decît speriat pe cel care-l amenința. Nu-i venea să creadă că i se-ntîmplă așa ceva. „Nu cumva e o glumă ?“

— La perete ! îi ceru, destul de categoric, vizitatorul, spulberîndu-i iluziile ; nu era o glumă. Cu fața la perete... și mîinile sus.

Directorul, omul care-și petrecuse trei sferturi din viață în laborator, rămăsese din toate celelalte puncte de vedere un naiv. Își strîmbă gura într-un rictus de mirare și se supuse.

— Dați-mi cheile safé-ului !

Directorul nu se mișcă... Asta nu ! Erau pe birou, dar se gîndea că s-ar putea ca él să nu le vadă.

— Cheile, vă rog ! N-are rost ! Secretara n-ar auzi nimic, îi spuse, împungîndu-l cu revolverul în spate. E cu surdină. Și eu tot aș lua planurile.

Naivul director înțelegea în felul lui eroismul, așa că înfruntă pericolul și se-ntoarse, zîmbindu-i superior :

— Nu ți le dau... Nici nu sînt la mine...

Vizitatorul prinse fugara lui privire spre birou şi-i fu de ajuns.

— Întoarceţi-vă cu spatele !

Se supuse şi vizitatorul găsi uşor cheile. Scoase din safé planurile, îşi mai puse o pereche de ochelari peste aceea pe care o purta. Era miop, nu vedea de-aproape. Cercetă fugar foile de hîrtie şi se convinse că găsise ce căuta.

— Domnule, i se adresă cu candoare, indignat, directorul, dumneata prădezi munca de-o viaţă a unui om.

— Vorbe mari, domnule director ! Toţi trebuie să trăim.

Curiozitatea nestăpînită îl făcu să se-ntoarcă iar cu faţa la cel care-l prăda.

— Domnule, nu ţi-e ruşine ? Şi mi se pare că eşti român.

— Să-mi fie ruşine că vreau să trăiesc ?

În lentilele ochelarilor fără rame se reflectau şirurile de ecuaţii chimice, pe care vizitatorul le cerceta cu aviditate.

— Domnule, nu le lua, e o crimă. Toate ziarele din străinătate vor vorbi despre încă o mare invenţie... O invenţie care va adăuga prestigiu altora... Eşti metalurgist ?

— Da. Inginer.

— Ar fi mai firesc să lucrezi aici, alături de noi.

Vizitatorul îşi ridică privirea de pe planuri şi-l cercetă. Glumea sau... Era foarte serios. Unde trăise omul ăsta pînă acum ? Desigur, cu capul în cubilouri.

— Crede-mă, aş face totul ca să-ţi găsesc un post de inginer. Poate chiar...

— Peste douăzeci de ani, cînd voi ieşi din închisoare ?

Ironia dură îl aduse pe director la realitate şi îmbufnat se întoarse singur cu faţa la perete, demn, ca să-i dovedească tot dispreţul lui... N-avea cu cine discuta. Mintea lui începu să caute un alt plan, deoarece cumsecădenia lăsa rece „bruta" asta.

Dacă directorul dovedea naivitate în înţelegerea anumitor fapte de natura acesteia pe care-o trăia, nu însemna că este un naiv în general, cu alte cuvinte un prostănac. Era un om de bună-credinţă. În timp ce vizitatorul strîngea planurile de pe birou, se-ntoarse iar cu faţa la el şi-l întrebă pe un ton neaşteptat de categoric şi ironic în acelaşi timp:

— Domnule, ţi-e frică ?

Pe faţa vizitatorului trecu o umbră şi în ochi îi sclipi, într-adevăr, teama, pentru că privi involuntar spre uşă. Mărturisi, dezarmîndu-l întrucîtva pe director:

— Da, mi-e frică. Vă miră mărturisirea mea ?

Directorul se dovedi un fin psiholog. Continuă cu ironie din ce în ce mai precisă şi îndrăzni, chiar, să facă doi-trei paşi spre el.

— Bănuiesc că viaţa dumitale e destul de complicată... Aş vrea să-ţi iau pulsul... Sînt sigur că inima-ţi aleargă-n galop, că urechile-ţi ţiuie, că prin faţa ochilor îţi trec puncte negre... Nu se poate să nu te gîndeşti că secretara s-ar putea să te bănuiască, sau primul om pe care ai să-l întîlneşti în cale, sau portarul... şi toate gîndurile astea fac să-ţi crească tensiunea şi să respiri greu şi...

— Gura ! urlă vizitatorul, privindu-l fioros.

Directorul observă că un muşchi i se zbate în colţul ochilor, trădîndu-i spaima. Ochii i se îngustaseră şi mîna în care ţinea revolverul tremura uşor. Simţi că e pe drumul cel bun.

— Unde crezi c-ai să fugi ?

Întrebarea păru că trezește ultima energie din el. Se dădu un pas înapoi și ridică încet revolverul. Ochii îi sticleau, obrazul i se albise și broboane de transpirație înfloriseră pe fruntea lui, netedă, de copil.

Directorul se gîndi că-l va împușca. Altfel n-avea cum să plece. Îi era teamă că va da imediat alarma... La asta nu se gîndise. Întrebă șoptit :

— Tre... trebuie să mă-mpuști ?

Ce se petrecu în capul acestui om, în clipa în care trebuia să apese trăgaciul, directorul nu va putea să-și explice niciodată. Se frînse deodată și gemu aproape plîngînd :

— Nu mai pot !... Nu mai pot ! și se trînti pe fotoliul din fața biroului, luîndu-și capul în mîini.

Revolverul îl aruncă pe birou... Directorul se grăbi să-l ia.

— Cheamă poliția ! Cheamă poliția ! gemu.

Speriat, fîstîcit, cu revolverul în mînă, ținîndu-l de țeavă cu două degete, ca pe un obiect infectat, directorul formă un număr de telefon...

*

Îl ascult pe directorul Taflan și mă gîndesc că mai sînt oameni fericiți pe lumea asta, care au reușit să-și păstreze toate iluziile despre oameni. Directorul e o bogăție nu atît prin ce spune, cît prin felul cum spune. E de o cumsecădenie dezarmantă. Cred că

Remy (acesta e numele celui care a încercat să-i fure planurile) s-a predat uluit de bunăcredința lui. Înduioșat, i-a dat revolverul și i-a spus : „Domnule, dumneata restabilești încrederea mea în om, vreau să mă predau și să devin pașnic". El pretinde că nu s-ar fi petrecut chiar așa lucrurile.

— S-a predat de bunăvoie sau a intrat cineva și l-a surprins ? îl întreb, deoarece e foarte important pentru mine și pentru vinovat.

— El, el. El singur. Mi-a dat revolverul și mi-a spus : „Cheamă poliția".

— Așa deodată ?

— I-am vorbit eu, știți... simțit... L-am făcut să-nțeleagă ce viață duce... I-am promis că-i caut serviciu... și-o să-i găsesc... Mi-a făcut o impresie bună în cele din urmă...

— În sfîrșit, uite c-a ajuns de unde-am plecat.

N-are rost să mai stau de vorbă cu directorul.

Alături m-așteaptă domnul Remy, nerăbdător și cam dărîmat. Se vede că-i preocupat de ideea fixă : ce-o să se-ntîmple cu el ? Nu pare un tip prea complicat.M-a surprins o privire furișă pe care a aruncat-o unei femei frumoase. Dacă și-n situația lui mai vede așa ceva, mi se pare semnificativ.

Îl invit în mașină și hai acasă. Sînt nerăbdător să aflu cîte ceva despre el și motivele care l-au adus aici. Nu cumva există vreo legătură între dispariția inginerului și sosirea lui la uzină ?

Tipul pare că se obișnuiește repede cu situația în care se află. La un moment dat se trezește fluierînd o melodie plină de ritm, privind peisajul, într-ade-

văr minunat, prin care trecem. Are conştiinţa chiar atît de curată, pe cît pare ? De fapt, dacă este aşa, dacă doar a venit în ţară şi s-a predat de bunăvoie, înainte de a face vreun rău, are tot dreptul să fluiere melodia optimistă care-l obsedează.

După ce ne instalăm în biroul meu şi se trezeşte şi cu o cafea în faţă, pare pus pe taclale.

— Cum ai intrat în ţară ? îl întreb, făcînd, nu ştiu de ce, o legătură între cazul telegrafistului şi el.

Cred că apropierea am făcut-o mai ales pentru că amîndouă faptele s-au petrecut la scurt timp unul după celălalt.

— Am înlocuit un telegrafist.

„Va să zică, se confirmă."

Are un tic, îşi aranjează tot timpul ochelarii pe nas. Sau e, totuşi, nervos ?

Pe birou, în faţa noastră, e valiza din care Mihai scoate obiectele obişnuite, un revolver, un magnetofon destul de voluminos, un aparat de radioemisie, cîteva teancuri de bancnote, un foarte mic aparat de fotografiat.

Mihai le înşiră în faţa mea, nu ştiu de ce. Eu continui interogatoriul :

— Telegrafistul ştia că-l înlocuieşte ?

— Nu ne-am cunoscut. Nu ştiu ce-au aranjat ceilalţi cu el.

— Ce urma să faci la uzină ?

— Să iau planurile fabricării oţelului ultradur. Nu interesa prin ce mijloace.

Îi arăt aparatul de fotografiat.

— L-ai folosit ?

— Nu. Veţi developa şi...

— Ce urma să faci cu planurile ? Cum aveai de gînd să le scoţi din ţară ?

— Nu era treaba mea. Trebuia să mă întîlnesc cu cineva la motelul de la kilometrul optzeci şi opt. La o masă a barului o să stea un tip cu un pahar de Pepsi-Cola şi unul de citronadă în faţă. Va bea combinîndu-le într-un al treilea pahar. Lui trebuia să-i dau planurile, iar el urma să-mi spună cum plec din ţară. Acum...

— Cînd ai venit, ai luat contact cu cineva ?

— Nu.

— Ai înregistrat ceva ?

— Nu.

Un tip special de magnetofon. Nu reuşesc să-l pornesc.

— Vrei să-i dai drumul ?

Se moşmondeşte un timp, chiondorîndu-se să bage o banană într-un orificiu.

— Nu văd de-aproape decît cu două perechi de ochelari.

A doua pereche de ochelari e pe birou. I-o dau şi, după ce şi-o pune pe nas, ochii i se măresc caraghios, schimbîndu-i expresia.

Porneşte magnetofonul şi banda se derulează liniştit. N-a înregistrat nimic.

— Cum l-ai adormit pe portar ? îl întreb cînd se aşteaptă mai puţin, pentru că stăm toţi trei şi privim cum se derulează banda.

— Cu bricheta. În rezervorul de gaz este amestecat şi un somnifer puternic. Cînd şi-a aprins ţigara, o dată cu fumul a inhalat şi gazul.

Mă uit atent la brichetă. Nimic deosebit. Puteai s-o găseşti pe stradă şi să-ţi aprinzi ţigara cu ea.

Îi fac un semn discret lui Mihai şi iese din birou. Aranjasem cu el să-l aducă şi pe Hatmanu. Sînt sigur că dacă se cunosc, îmi voi da seama, nu se poate să nu schiţeze cel mai mic gest...

Hatmanu intră.

— Dumnealui v-a înlocuit, îi spun lui Hatmanu, care se holbează la Remy ca la minunea de la Maglavit.

— D... dumnealui ? ! De ce...

— A făcut o glumă. Are o fire veselă. Am ţinut să vă cunoaşteţi.

Şi, aşa cum se-ntîmplă cînd eşti într-o situaţie imposibilă, Hatmanu reacţionă hilar : întinse mîna spre Remy. Luat prin surprindere, acesta îi răspunse, şi îşi strînseră mîinile, spre hazul lui Mihai, care ieşi imediat din cameră. Sînt sigur că stă dincolo de uşă şi rîde ca oaia-n baltă. Eu tuşesc grav şi apăs energic butonul soneriei, pînă cînd simt o durere ascuţită, binefăcătoare, în deget. Apare iar în uşă.

— Condu-l pe domnul Hatmanu.

Şi mai uluit, telegrafistul se îndreaptă spre uşă, fără să dea grai întrebării care îl frămîntă vizibil : „Îmi daţi drumul acasă ?“

Încă nu pot să-l eliberez.

— Ei, domnule Remy, o să mai rămîi la noi cîteva zile, pînă verificăm ceea ce ne-ai mărturisit. Sper că n-o să te plictiseşti. Pot să-ţi trimit o carte, dacă vrei să-ţi petreci timpul citind.

I-am întins pachetul cu ţigări. Aprind bricheta lui de pe masă, şi-l servesc cu foc. Mai întîi îşi apropie ţigara, apoi sare speriat.

— De ce nu aprinzi ? După atîta zbucium, un somn bun...

*

A doua zi fac o baie fierbinte, mă bărbieresc pe îndelete, îmi iau o cămaşă care ştiu că-mi stă bine, apoi mă urc în maşină şi cer să mă ducă la motelul de la kilometrul optzeci şi opt. Nu ştiu de ce m-am pregătit atît de pedant pentru această întîlnire. Dacă m-ar fi văzut nevastă-mea cu cîtă grijă îmi înnod cravata, cu siguranţă că ar fi intrat la idei. Gîndul ăsta mă amuză şi intru în localul motelului bine dispus. E chiar ora la care Remy trebuia să-şi întîlnească amicul. Nu e aproape nimeni în local la această oră dinaintea prînzului. Dintr-o privire îmi dau seama că „omul meu" este aici, tocmai combină suc şi Pepsi-Cola într-un pahar. Face asta cu gesturi de alchimist care aşteaptă să-i apară aur în pahar. De fapt nu vrea decît să treacă timpul într-un fel oarecare. La o masă ceva mai departe, un bărbat tînăr şopteşte vorbe dulci unei femei nu tocmai arătoase ; de fapt îl supraveghează pe „alchimist".

Mai sînt ocupate încă două mese de către turişti întîrziaţi în motel, pe care nu-i interesează atît itinerariul, cît posibilitatea de a rămîne cît mai mult împreună în camere.

Cred că nu pusesem bine mîna pe clanţă, cînd „alchimistul" m-a reperat şi s-a apucat să combine băutura. Am în mînă o servietă în care crede, desigur, că am planurile, dar am revolverul, pe care nu-mi place să-l port la locul lui, că mă incomodează. De altfel nici nu-mi prea place să-l port la mine, şi de aceea nu-l iau decît atunci cînd bănuiesc că s-ar putea să-mi folosească.

Mă duc drept la el, pun servieta pe masă și-i spun parola :

— Combinația e bună, dar trebuie și puțin alcool.

— De obicei pun coniac...

„Va să zică, el este, eu sînt."

— Ai reușit ? mă-ntreabă destul de tare, ca să nu atragă atenția vorbind șoptit.

— Mai ușor decît credeam, îi spun, privind semnificativ spre servietă.

Deodată îl cuprinde nerăbdarea, simt cum îl mănîncă vîrful degetelor. Vrea să deschidă servieta, dar eu o trag discret spre mine.

— Nu aici, îi spun. Termină-ți băutura și hai afară.

Cînd să-și soarbă paharul cu Pepsi-Cola amestecată cu suc, rămîne cu ochii la mine, nedumerit, contrariat. Deși surpriza lui n-a ținut mai mult de o secundă, mi-am dat seama că ceva nu-i în regulă. Și dacă ceva nu-i în regulă, n-are rost să lungesc povestea și să dau aici un spectacol. În clipa cînd a pus paharul pe masă și simt că e gata să ia o hotărîre mare, poate chiar să mă pocnească, mă aplec spre el și-i șoptesc :

— N-are rost să mai încerci ceva... Crezi că sînt singur ?

Nu e băiat prost, a înțeles într-o clipă situația în care se află și nu mai schițează nici un gest. Îmi plac oamenii care se-mpacă ușor cu soarta lor.

— Bea-ți liniștit tot sucul, apoi ridică-te discret și hai afară. De ce să-i mai deranjăm pe ceilalți ? N-ai voie să bagi mîinile în buzunar. Încrucișează-le pe piept și hai !

Trage cu coada ochiului în spate şi-l vede pe tînărul amorez holbîndu-se la el, cu mîinile în buzunar, şi se lămureşte, în sfîrşit, care este rolul lui acolo.

— Nu e singurul, îi şoptesc, amuzîndu-mă şi dorind să-l dezumflu complet.

Mă gîndeam că în mintea lui s-ar putea să creadă că mai poate scăpa.

Se ridică de pe scaun, ca şi îndrăgostitul de altfel, şi mă priveşte întrebător.

— Ia-o înainte !

Porneşte liniştit, cuminte, cu capul în jos, ca un copil ruşinat de-o faptă rea. Deschide uşa, se uită iar la mine, aşteaptă instrucţiuni, şi îi arăt discret maşina staţionată ceva mai departe. Alţi doi bărbaţi se plimbă aparent fără rost pe-acolo şi „alchimistul" a înţeles, desigur, că el este vedeta aşteptată.

S-a urcat cuminte în maşină şi s-a retras îmbufnat într-un colţ. La urma-urmei nici n-are motive să fie bine dispus.

Mă urc în faţă, lîngă şofer, alături de el se aşază Mihai, şi dă-i bătaie spre casă... La o curbă a şoselei, „alchimistul" se lasă atît de mult într-o parte, încît cade cu nasul în braţele lui Mihai, care sare speriat şi-l prinde zdravăn de păr. „Achimistul" trage în jos cu toată greutatea.

— Opreşte ! strigă Mihai.

Cînd l-a ridicat, ne-am dat seama că murise. Ne trăsese clapa, şi încă ce frumos !

Pe buza uşor însîngerată descoperim un mic ciob şi pricepem totul : spărsese o fiolă de cianură.

— Asta zic şi eu treabă bună ! Trebuie să ne bărbierim înainte de-a intra la şef. O să ne pupe pe-amîndoi obrajii.

Trimit cadavrul la morga şi mă duc direct la Remy.

— Ce crezi că i-a atras atenţia ? îl întreb.

Ridică din umeri, nedumerit.

— Ceva i-a atras atenţia ! insist. Cum trebuia să te prezinţi ?

— Păi... să-i spun că ar fi mai bun cu alcool... a. da ! se dumireşte deodată, pocnindu-şi fruntea cu palma lui fină. Mi-a scăpat un amănunt. Trebuia să port o cravată albastră.

La costumul meu gri îmi asortasem o cravată grena... Şi ce mîndru fusesem de dimineaţă, cînd îi privisem nodul impecabil !

— Am... am uitat, mărturiseşte Remy, pentru prima dată speriat de cînd îl cunosc.

— Se-ntîmplă la o emoţie atît de puternică. Bine că ţi-ai amintit şi-atîta... Alţii uită şi cum îi cheamă...

Ce să-i mai spun ? Mihai se uită urît la el.

— Cred c-a sosit timpul să vă faceţi un rost, îi spun, o să ne interesăm de-o casă...

— Sînt... liber ?

— Dacă vă mai amintiţi ceva... îmi telefonaţi.

Nu iese bine pe uşă, că Mihai sare nemulţumit :

— Eu nu-i dădeam drumul !

Era pornit mai ales pentru că ne eşuase prinderea „alchimistului". E tînăr, încă n-a învăţat să suporte insuccesele. Mai tîrziu o să afle şi el că un succes nu este altceva decît o sumă de insuccese.

— De ce să nu-l eliberăm ? S-a predat de bunăvoie, ne-a mărturisit cu cine urma să ia legătura... păcat că n-are ţinere de minte... dar ce om poate fi acuzat că-i uituc ? Din cauza memoriei n-am fost niciodată bun la istorie...

Mihai se uită la mine ca la un om care a cam luat-o razna.

*

O femeie cu gîtul înnodat, lung de mai bine de-un metru, se zgîieşte cu ochi miraţi spre publicul pestriţ, care se agită, nedumerit şi aţiţat de urletele „omului cu reclama". Femeia şarpe n-are oase, n-are frică, îşi desface corpu' la cererea dumneavoastră!

Orchestra formată din trei trompetişti şi o tobă năvăleşte violent în urechile spectatorilor. „Femeia fără oase" priveşte spre ei, parcă mirată de ceea ce afirmase despre ea „omu' cu reclama". O parte din obrazul ei rotund, conturat din vopsea roz, s-a cojit şi pare că suferă de pecingine rea. Dar ce mai contează, cînd ea îşi înnoadă atît de bine gîtul?

Din toate părţile izbucnesc alămurile reclamei de bîlci, sau huruitul trenului fantomă, sau şuieratul rachetelor cosmice care se-nvîrt sclipind în sute de becuri colorate.

În faţa labirintului de geamuri, din care nu poţi ieşi mai repede de zece minute, înşelat în permanenţă de asemănarea geamurilor, e înghesuiala cea mai mare. Amuzamentul e că cei de-afară îi văd prin sticla transparentă pe cei care se zbat înăuntru să găsească drumul cel bun spre ieşire. Se învîrt în loc şi se trezesc iar aproape de intrare, şi se-nfundă în spaţii fără ieşire, şi toată lumea, dar mai ales copiii, se amuză copios. Nu e decît un singur spectator grav în toată această mulţime venită să se distreze naiv şi reconfortant: un bărbat cu ochii galbeni, care priveşte superior, zîmbind cu condescendenţă.

— Ce gust să te-ntîlneşti aici! se miră cu vădit dispreţ, adresîndu-se unei femei frumoase atîrnată de braţul lui.

Este Toto. Părerea ei este evident diferită de a lui, deoarece a reuşit să se lase furată de atmosfera locului. Nu mai fusese într-un bîlci de la vîrsta părului strîns în două codiţe de culoarea paiului de orez, şi astăzi se reîntîlnea cu ea, cea de atunci. Ochii îi lucesc, şi ar fi sărit într-un picior, şi ar fi ţipat de spaimă în racheta care cobora şuierînd strident, şi ar fi mîncat o acadea sau un cocoş de zahăr înfipt în vîrful unui beţişor, sau o turtă dulce în formă de inimioară, colorată naiv.

Entuziasmul ei îl dezarmează pe bărbatul cu ochii galbeni, gelos pe clipele ei de reverie. Nu cumva bucuria asta e un pericol ? O femeie în această stare poate comite gesturi neaşteptate, pentru că devine copil cu adevărat. Instinctiv, omul cu ochii galbeni e gelos pe celălalt... Simte nevoia de a-l diminua în ochii ei.

— Nu pare prea şlefuit, continuă, păstrîndu-şi poza de om care a luat o linguriţă de ulei de ricin. Şi, mai ales, vezi să nu iei jocul în serios. Pentru un tînăr de douăzeci de ani eşti, într-adevăr, un pericol.

— Mi se pare că sînt la fel de periculoasă şi pentru un tînăr de... patruzeci şi ceva de ani, se răsfaţă ea, amuzată de intenţiile pe care le simte dincolo de vorbele lui.

O femeie frumoasă trăieşte din plin plăcerea de-a aţîţa bărbaţii chiar numai pentru plăcerea de-a se şti rîvnită. În ochii galbeni ai partenerului său, Toto ghicea pîlpîind dorinţa. Ca să-l aţîţe şi mai mult, îi reaminti :

— Cred că sînt aşteptată.

Bărbatul îşi priveşte ceasul şi-i face semn că poate să plece. O urmăreşte cu privirea lui galbenă, stre-

curîndu-se printre spectatorii care mai privesc încă gîtul înnodat al femeii fără oase.

Un tînăr cu trăsăturile feței în formare, aproape imberb, deși trecuse demult de vîrsta primului bărbierit, caută cu privirea prin mulțime, trădîndu-și nerăbdarea de-a întîlni pe cineva. Este unul dintre acei tineri ajunși la vîrsta cînd cred că axa pămîntului trece chiar prin creștetul lui, și de aici o nesfîrșită încredere în el. Fiecare gest arată o puștească îndrăzneală, convingîndu-te că la fel s-ar fi comportat și în fața lui Alb-Împărat. E destul de drăguț și probabil că a sucit destule căpșoare ca să creadă că nimic nu-i rezistă.

Toto îi apare deodată din mulțime și alergă spre ea, gata-gata să dărîme un copilaș rătăcit de părinți.

— De ce alergi așa ? îl mustră ea.

— Știu că ești nerăbdătoare să mă vezi.

Stilul pușteșc o amuză pe Toto. O ia la braț și pornesc prin înghesuială, fără grabă, ca doi oameni veniți să se distreze. Sub dezinvoltura căutată, femeia ghicește că tînărul o place cu adevărat. E o femeie cochetă, elegantă, nu se poate să nu-l flateze cucerirea. Manechin la o casă de mode, fiecare lucru pe care-l poartă Toto cade ca turnat pe ea.

De la un timp, bîlciul începe să n-o mai amuze. Înghesuiala o enervează.

— Marius, nu vrei să plecăm ?

— În clipa asta, sentimentele tale vor fi supuse unui test fără greș. N-am nici un chior, mărturisește scurt și fără jenă, ci dimpotrivă. Mă mai iubești ?

Toto se prinse în jocul lui.

— Da.

Izbucniră într-un rîs contagios ; cei din jur, zăbovesc privindu-i. Sînt o pereche potrivită, sau par potrivită, pentru că Toto, cînd e odihnită și mulțumită, nu arată ca o femeie de aproape treizeci de ani. Încă îi mai stă bine lîngă un tînăr de douăzeci și doi.

— O femeie ca tine ar putea să se plaseze mai avantajos. E drept că fizicul meu oferă oarecare compensații, dar...

— Nici cu mașinuța nu ne putem plimba ? Mă dor picioarele.

— Asta, da... și reputația ta nu are decît de cîștigat. Urmează-mă cu încredere.

În mica mașină, trăind din plin spaima că se vor lovi de ceilalți, observîndu-l cu cîtă pasiune conduce și ce fericit este cînd reușește să evite o „catastrofă", Toto se simți iar fetița de odinioară, fericită și fără griji, care era atît de departe... Marius avea darul de-a o face să retrăiască bucuriile copilăriei.

Porniră apoi pe jos spre centru, studențește.

A condus-o pînă-n ușa casei, unde a sărutat-o mai înainte ca ea să-și dea seama, și i-a spus ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic deosebit :

— Cînd te mai întîlnesc ?

— Telefonează-mi mîine, să văd ce program am.

— De obicei e încărcat ?

— Toate obiceiurile se schimbă.

Răspunsul era încurajator.

Se îndepărtă cîțiva pași, apoi se întoarse din drum, ca și cînd ar fi uitat ceva, și o mai sărută o dată, de-a binelea.

— Parcă mai lipsea ceva ca această zi să fie foarte frumoasă, îi mărturisi şi se îndepărtă fără s-o mai privească.

Toto se uită lung după el şi nu-şi mai putu stăpîni un tremur care o străbătu ca o presimţire.

În casă o aştepta Marcel, cu ochii şi mai îngălbeniţi de invidie. Văzuse prin fereastră scena despărţirii.

— Destul de curajos şi expeditiv puştiul.

— Toţi bărbaţii devin îndrăzneţi în preajma unei femei care-i inspiră.

— Crezi c-ai reuşit ?

— După cum ai văzut.

Rîsul lui superior, uşor sarcastic, o enervă.

— Aşadar, pot să consider că totul a mers bine.

— Da.

Răspunsul sec puse punct discuţiei.

*

Remy ducea o viaţă paşnică. Primise o locuinţă destul de bună şi urma să se prezinte la serviciu. Cel care se zbătuse cel mai mult să-i găsească de lucru fusese Taflan, directorul uzinei, convins că el l-a hotărît să se predea. Se simţea obligat...

Pînă la rezolvarea acestei probleme, Remy îşi petrecea timpul în lungi plimbări ,sau se instala comod într-un fotoliu de rafie al barului „Matelot" şi privea femeile care treceau prin faţa lui. Totul se reducea la aceste priviri hămesite, nu încerca să se apropie de nici una.

După masa de seară, făcea turul de onoare pe Calea Victoriei, apoi se-ndrepta spre casă. Locuia în Cotroceni, pe o străduță retrasă la etajul al treilea al unei vile. Camera era spațioasă, dar mansardată.

Mihai se ținea adesea pe urmele lui să vadă ce face, și nu constatase decît amănuntul picant că... îi plac blondele.

Acum se distra văzînd melancolia din privirea lui, cînd o studentă, ieșind de la Facultatea de Drept, traversă bulevardul grăbită și aproape că-l îmbrățișă. Și era nostimă, și era blondă, și zîmbea copleșitor... Remy se-nroși mai întîi ca vopsit cu chinoros, apoi o urmări melancolic cum se îndepărtează. Desigur, numai la o întîlnire poate să alerge așa o femeie, și dori în clipa aceea să existe undeva o fată care să alerge la el, ca și tînăra studentă. „La dracul, n-ar fi rău de loc, și viața ar căpăta deodată altă culoare."

Drept răspuns la aceste gînduri, își înfipse mîinile pînă-n coate în buzunare și plecă agale spre casă.

În colțul străzii lui, Mihai se urcă într-o mașină care staționa ca din întîmplare în apropiere, dar tocmai cînd voia să ceară să fie dus la serviciu, îi atrase atenția un fapt neobișnuit. Din umbra unui grup statuar țîșni o mașină Dacia... și se repezi în plină viteză spre Remy.

Cînd Dacia ajunse în apropierea lui, făcu o manevră bruscă și urcă pe trotuar. Alarmat de motorul ambalat și ajutat de propria experiență, Remy reuși să sară în ultima clipă pe un gard nu prea înalt, de beton, și să rămînă lipit de gratiile de fier. Cel

de lîngă şofer încearcă să-l lovească măcar cu portiera, pe care a deschis-o în clipa cînd trecu pe lîngă el, dar nu reuşi decît s-o rîcîie de betonul gardului.

Totul nu durase mai mult de cîteva secunde.

— După ei !

Cei din Dacia pricepură repede că sînt urmăriţi şi încercară să scape cotind pe străduţele paşnice din cartier.

— Ne-au pierdut ? întrebă şoferul din Dacia pe tipul de lîngă el, după ce luă un viraj pe două roţi.

— Nu, dar or să ne piardă.

Din servieta pe care o avea pe banchetă scoase un pumn de bile, de mărimea unei alune. Cînd trecură de un colţ, şi mai înainte ca maşina care îi urmărea să apară, aruncă în urmă pumnul de bile.

— Or să ne piardă, îl asigură iar pe şofer.

Şi aşa se întîmplă. Cînd maşina în care era Mihai dădu colţul, sub ea se produseră două explozii nu prea puternice, dar suficiente ca să-i distrugă pneurile. Neaşteptîndu-se la asemenea surpriză, şoferul abia reuşi să menţină maşina pe drum şi frînă cît putu de brusc.

Dacia ieşise din raza vederii lor. O jumătate de oră mai tîrziu, o găsiră abandonată în faţa parcului din apropierea Operei.

Fără prea mari speranţe, Mihai se interesă cine este proprietarul şi, cîteva minute mai tîrziu, sună la uşa unui apartament din Drumul Taberei. Deschise un bărbat buimac de somn, care îl invită în casă, scuzîndu-se că-l primeşte în pijama.

— Unde este maşina dumneavoastră ?

Gazda privi pe fereastră şi se întoarse nedumerit spre Mihai.

— Nu mai e. Mi-a luat-o cineva.

— Liniștiți-vă, e în perfectă stare.

Pentru Mihai era limpede că inginerul Sofian n-avea nici o legătură cu cele petrecute.

*

Scăpat de pericol, Remy se grăbi să intre în casă și să încuie ușa pe dinăuntru. Încă speriat, își lipi urechea de ușă și ascultă dacă urcă cineva în urma lui. Atent la ce se întîmplă afară, nu auzi foșnetul ușor din spatele lui. Capul i se scutură scurt, lovit violent de un obiect greu. Nu apucă să se-ntoarcă, să-l vadă pe cel care se strecurase în casă în lipsa lui. Se ghemui la pămînt, ca o cîrpă care se dezgheață. Cel care-l pocnise îl privi nedumerit, ca și cînd s-ar fi mirat singur de ceea ce făcuse.

Așa l-au găsit Dima și Mihai și au crezut în prima clipă că Remy nu mai este în viață. Au deschis cu greu ușa, l-au întins pe pat. Și-a revenit mai înainte de a chema medicul.

— Unde sînt ?

— În rai nu, că ești fumător... Cred că acasa.

— Ce s-a-ntîmplat ?

— Mai nimic. Trebuie să fie un prieten, din moment ce știe unde locuiești. Avea dreptate mama cînd mă sfătuia să nu mă înhăitez cu oricine. N-ai primit niciodată sfatul ăsta ?

— Cam de mult și l-am uitat.

— A doua oară cînd te lasă memoria. E cazul să iei Gerovital.

Între timp îi studiase lovitura din creştet. O rană superficială, un cucui vînăt, de mărimea unei nuci.

— Frumoasă !... Foarte frumoasă ! se entuziasmă Dima, studiindu-l.

— Ce ?

— Lovitura. Un băiat priceput ! Merită toate felicitările !

— Credeţi ?

— Sînt convins ! Şi acum, ce ai de gînd ? Văd că „amicii" se cam interesează de soarta dumitale. Par cam supăraţi.

— Nu-mi iartă că... În sfîrşit, o să mă feresc.

— Ce ai de gînd să faci ?

— Aş pleca în provincie, undeva, să-mi piardă urma.

— Bună idee. Acum te cred lichidat, o să dispari mai uşor. Cînd vrei să pleci ?

— Cît mai curînd. O să mă transfer cu serviciul.

— Cu cît ai să rezolvi mai repede, cu atît o să fie mai bine.

*

Întîlnirea cu Toto i-a cam luat somnul lui Marius. La urma urmei nu era decît un student, posesorul a două costume de haine cam purtate, cu care avea un incontestabil succes printre colege, dar eleganta Toto picase lîngă el din altă lume. Mergeau la braţ şi privirile bărbaţilor erau un veritabil balsam pentru orgoliul lui. Îşi pierduse acea agreabilă spon-

taneitate în conversație, se scorțoșise încă de la a doua întîlnire, cu greu l-ai fi recunoscut. Se plimbau ținînd-o de umeri, posesiv, afișînd o degajare sobră. Cea mai mare plăcere a lui era să-și întîlnească prietenii și colegii, pe care-i saluta cu două degete, savurînd uimirea lor. Ultraelegantă, frumoasă, deșteaptă, Toto ar fi fost la locul ei la brațul oricărui bărbat, puștiul de lîngă ea contraria. Nedumerirea celorlalți o atîța și pe ea, se lăsa mai greu pe pieptul lui, încerca să pară și mai absentă la ce se-ntîmplă. Îi plăcea jocul de-a face pe îndrăgostita, chiar constatase că e foarte plăcut. Niciodată nu simțise atît de puternic vibrațiile unui bărbat, se trezise în rezonanță cu el, nu mai știa cît e joc și cît e plăcere adevărată.

Ajunseseră în casă fără să-și dea seama. Numai după ce-a aprins lumina, a constatat că Marius nu i-a mai sărutat mîna la ușă, o urmase, firesc, ca și cînd ar mai fi vizitat-o de nenumărate ori.

N-a putut, nici n-a vrut să-i opună cea mai mică rezistență, lăsîndu-se furată de explozia lui de fericire. Au alunecat pe imensa blană de urs de lîngă pat.

Toto, femeie coaptă, pe care umbrele vîrstei o nelinișteau, nu-și amintea un alt moment asemănător în toată viața ei. Începu să se teamă de gîndul intim că abia acum descoperise iubirea. Nu atît la ea, cît la bărbatul de-alături. Fusese dorită de mulți bărbați, dar nici unul nu i se dăruise atît de sincer ca Marius. Totul căpăta o vibrație inedită tocmai cînd se credea blazată iremediabil.

Sentimentul acesta trezi în ea mai categoric dorința de a-l păstra, de a-l stăpîni. Și cel mai bine ar fi

reușit dacă l-ar fi convins să facă ceea ce-i cerea Marcel.

Cu ochii pe jumătate închiși, Marius cerceta camera, cam ciudată, în care se afla. Un colț era tapetat, pînă aproape de tavan, cu fotografii mari ale lui Toto, în acele ipostaze caraghioase ale manechinelor. Era în fel de fel de rochii, de pantaloni, de mantouri, pe care le prezenta în gesturi studiate. Și-o imagina stînd împietrită, să fie imortalizată pe peliculă, auzea indicațiile fotografului. „Zîmbește mai mult, mîna mai jos, piciorul mai în față..." Nu-i plăcea s-o vadă în ipostazele „făcute" ale meseriei. Toto era model la o fabrică de confecții. Pe măsuța de lîngă peretele tapisat cu fotografii zăceau cîteva reviste de modă, una chiar deschisă, și Marius bănui că este o pagină în care Toto prezintă ceva.

— Cum de-ai ajuns model? se interesă pe un neașteptat ton de reproș, ceea ce o surprinse neplăcut.

— E o meserie ca oricare alta, numai că-ți trebuiesc și unele calități.

El izbucni brutal în rîs.

— Să zîmbești stereotip? Stai, nu te indigna. Sînt ignorant, preîntîmpină protestele ei, astupîndu-i gura cu palma. Ai dreptate, trebuie să fii înzestrat. Aproape un actor.

Și rîse iar, înfuriind-o. O observă cum i se rumenesc obrajii, și se amuză. Îi stătea bine.

— Ești adorabilă cînd te-nfurii. N-am să scap nici un prilej. Nu te supăra pe mine. Nu considera asta o meserie și nici n-am să-ți dau voie s-o mai practici. Din ce ți-am spus, reține faptul că mă gîndesc serios la tine, chiar sînt robul unei prejudecăți.

De cînd privesc fotografiile astea, parcă tot văd mîinile croitorilor cîntînd pe corpul tău... și simt că nu-mi place de loc meseria de model. Poate că ce-ți spun eu e o declarație de dragoste.

Totul luă o întorsătură neașteptată pentru Toto. Dacă acesta este motivul pentru care nu-i plăcea meseria ei, se simțea flatată. Îl îmbrățișă recunoscătoare.

— Dacă ai avea cu ce să mă-ntreții, aș renunța...

— Într-adevăr ?

— Jur... Poate că și asta aduce cu o declarație de dragoste. N-ai încercat niciodată să faci ceva ?

— Ba da... Am încercat să seduc conițe în vîrstă, dar am renunțat.

— De ce ?

— N-au decît grija de-a fi la înălțime. E tot ce-ți oferă... Am să caut altceva.

— Poate-ți găsesc eu...

— Model ? Știi c-ar fi ceva ? Am fizic, știu să stau țeapăn. Cînd m-or vedea colegii...

— Nu despre asta este vorba.

— Mă crezi bun și pentru altceva ?

O luă în brațe și o sărută calm și pătimaș. Își trecu degetele prin părul ei negru cu reflexe albastre, și degetele îi tremurau de plăcere. Toto simți pasiunea în privirea lui, și socoti că e momentul să arunce cărțile pe masă.

— Cunosc pe cineva care are nevoie de un om de mare încredere. Nu-ți cere mare lucru. Aș putea să te recomand...

— Nu încerca să mă reții prin promisiuni.

— Gîndește-te la ce ți-am spus. Dacă vrei să cîștigi ceva, bineînțeles.

— Şi ce-ar trebui să fac ?

— Mai nimic...

— Se pare că sînt în preajma unei mari şanse. Cine e „amicul" dispus să mă-ntreţină şi să-mi ceară „mai nimic" ?

— Ce-ţi cere el nu-i greu de realizat, dar nu înseamnă că e şi lipsit de importanţă. Cel puţin pentru el.

„Ceva" nu i-a sunat bine lui Marius. Poate că tonul cu care i-a vorbit, nu atît ce i-a spus. Parcă se simţeau intenţii nemărturisite dincolo de cuvinte.

Îşi aprinse fără grabă o ţigară, aşteptînd ca ea să continue, dar tăcu. Trase adînc fumul şi-i căută privirea.

— Hai, Toto, să vorbim deschis. Despre ce este vorba ?

— De ce eşti aşa grav ?

Se aplecă şi fără să-i ia ţigara din mînă, trase şi ea un fum.

— Dacă nu te interesează...

— Despre ce este vorba ?

— Nu ştiu prea bine.

— Străin ?

Cuvîntul păru că se loveşte mult timp de pereţi, revenind la ei, obsedant. Marius îşi auzea propriul glas repetînd : „Străin ? Străin ?"

În capul lui Toto ardeau toate lămpile. Discuţia lor era pe culme, de răspunsul ei depindea dacă o să cadă într-o parte sau alta.

Îşi lăsă fruntea pe pieptul lui şi şopti, încît el mai mult îi simţi buzele, căldura cuvîntului, decît îl auzi :

— Poate...

Își plimbă ușor gura pe pieptul lui, îi sărută, își lipi obrazul de el, se alintă aproape, parcă uitase despre ce discutau. O urmări aproape speriat, îi observă rece fiecare gest, își înfipse mîna în părul ei și-i smuci capul în sus. Ea îl privi deschis, întrebător, ușor nedumerită de gestul brutal.

— Îmi propui să devin...

Își lipi palma de gura lui.

— Nu te pripi. Îți propun să fim fericiți... Sînt o femeie ambițioasă. Nu-mi plac decît bărbații puternici.

Cu un gest scurt, îi aruncă mîna și o împinse într-o parte. Se ridică și constată că nu-i prea sigur pe picioare. De emoție tremura.

— Nu reacționa ca un copil. Mi s-a părut că mă iubești... Ți-am spus asta ca să pot fi numai a ta... să nu mai depind de nimeni, să nu mai las mîinile croitorilor pe mine și să mă prefac să nu le simt gesturile de prisos. Dacă ești cu adevărat bărbat... n-ai să suporți să mă lași mai departe acolo.... Îți ofer o șansă...

Își aruncase hainele pe el și era gata să-i spună adio.

— Nu pleca... N-o să ne mai vedem !

Ochii îi jucau în lacrimi. Părul i se risipise pe umeri, buzele îi luceau, roșii de emoție, ochii i se dilataseră de spaimă, căpătînd un contur straniu.

— Marius, stai ! O clipă.

— Ce vrei ?

— În cartea aceea de pe măsuță. Deschide-o ! Înăuntru e ceva care te interesează.

Luă cartea, o deschise, și-n clipa aceea primi cea mai mare lovitură din viața lui. O lovitură pentru

care nu era pregătit. Viața lui de pînă acum nu căpătase niciodată accente mai grave decît acelea ale unui examen pierdut. Se trezi brusc în fața unei realități în care n-ar fi putut crede nici sub tortură.

Din locul ei, Toto îl urmărea ca o felină la pîndă, gata să intervină, la cel mai mic gest. Îi vorbi calm, explicativ, ca și cînd i-ar fi murmurat un cîntec de leagăn :

— Și ea a lucrat pentru persoana de care ți-am vorbit... Nu poți să-i faci un rău atît de mare. Știu că-ți iubești mama...

În cartea deschisă, Marius găsise fotocopia unei fișe din care reieșea că mama lui a făcut spionaj, cu aproape treizeci de ani în urmă.

— Nu... nu se poate !

Dacă și-ar fi privit propriul cadavru, Marius nu s-ar fi speriat mai tare. În clipa asta în el se răsturna un univers. Își adora mama. Crescuse în cultul sacrificiilor pe care le făcea pentru a-l ține departe de lipsuri. Dactilografia după-amiezile, pînă noaptea tîrziu, strîngea ban cu ban ca el să-și poată termina școala. Trecuseră ani de cînd nu-și mai făcuse o rochie. Nu și-ar fi închipuit nimic mai neplăcut decît să-și supere mama. Se întrebase, adesea, dacă învață pentru el sau pentru că dorea ea, cu îndîrjire, să-și termine facultatea. Dacă ar fi fost după el, n-ar mai fi suportat unele lipsuri, și-ar fi căutat un serviciu...

Și deodată, iată, îi descoperă fotografia pe o bucată de carton, o fotografie din tinerețe, în care mama lui avea un aer pe care nu-l știa. În fotografia asta simțea o tensiune interioară de care n-ar fi crezut-o în stare, și ochii aveau ceva mat, alb,

pierdut. Tensiunea o simțea mai mult în rictusul buzelor subțiri, sau subțiate în clipa aceea, pentru că ea avea gură frumoasă, plină, de om blînd.

Toto aștepta cu răbdare, rezemată de colțul șifonierului, convinsă că după primul șoc va deveni rezonabil. Dar se înșela.

— Nu se poate ! aproape mugi el, scoțînd fiecare sunet din adîncul ființei lui, și se răsuci pe călcîie, dînd buzna afară.

Toto alerga după el, încercă să-l rețină, dar auzi ușa de afară trîntindu-se cu putere, apoi pașii lui alergînd.

A alergat besmetic, lovindu-se de trecători ; își stăpînea greu lacrimile. Cît era de bărbat, simțea că-i vine să plîngă, trădîndu-se, de fapt. Nu era decît un copil care crescuse la adăpost de marile probleme ale vieții, protejat de femeia care astăzi îl dezamăgea.

Marcel stătea la masă ; scria ceva. Lîngă el, în picioare, aștepta docilă Cornelia, privind ca prin ceață. Tristețea se accentuase pe chipul ei cu trăsăturile adîncite de suferință. Puteai crede că e un fumător de haşiş care abia s-a trezit din somnul drogului și încearcă ca să-și adune personalitatea răvășită. Făcea eforturi să se concentreze, să înțeleagă ce-i spune el.

— Ești gata ? o întrebă, cu nasul vîrît în foaia de hîrtie.

— Da, Marcel.

— Ți-am spus ce ai de făcut.

— Da, Marcel.

— Poftim.

Scoase dintr-un etui o pereche de ochelari.

— Pune-i la ochi !

Se execută.

— Pot să plec ?

În clipa aceea soneria de la intrare zbîrnîi prelung, neliniştitor, de cîteva ori. Marcel se ridică alarmat, scoţînd din buzunar un tub nu prea mare, pe care-l putea ţine uşor în palmă

— Cine e ?

— Marius, fiul meu. El sună aşa.

— Nu-i deschide.

— Are cheia...

Uşa camerei aproape sări din ţîţîni şi în cameră apăru Marius, tremurînd, speriat, gata să cadă de oboseală. Rămase în mijlocul camerei şi-şi plimbă privirea de la unul la celălalt. Se lăsă o tăcere de cavou. Pentru băiat totul se limpezi în clipa aceea. Intui cine-i bărbatul de lîngă mama lui şi ce rost are în această casă. Totul era adevărat...

Cornelia fu cea care reuşi să îngîne primele cuvinte :

— A... aveam musafiri, Marius.

Glasul ei îl înfioară. Glasul unui om răpus, căruia îi este indiferent ce i se mai întîmplă. Nu voia să-l convingă.

— Cine e ?

— Un... prieten... de demult.

Marius se frînse. Îşi lăsă greutatea să cadă pe un scaun, şoptind cu disperare reţinută :

— De ce, mamă, de ce ?

Marcel simţi că a sosit clipa lui, tînărul era doborît. Îi zîmbea liniştitor, dar zîmbetul lui era un rînjet care-l înfiora pe Marius, în loc să-l cîştige.

— Îmi întoarce un serviciu pe care i l-am făcut cu mulţi ani în urmă. Trebuie s-o ajuţi !

Cornelia nu suportă privirea băiatului, o ocoli, veni şi-şi sprijini fruntea de umărul lui.

— E-adevărat, mamă ?

Tăcerea ei spunea mai mult decît orice „da". Marcel continuă, convins că a cîştigat partida.

— Eu nu i-aş face nici un rău, crede-mă. Amîndoi avem aceeaşi cunoştinţă comună, care nu se joacă. Ţi-ar distruge viitorul fără scrupule sau, dimpotrivă, te-ar ajuta să te realizezi. E un om cu puteri mari, Cornelia ştie...

Cuvintele lui erau o împletire de ameninţări şi oferte. Urmărind reacţiile tînărului, se convinse că sentimentul va cîştiga mai sigur.

— Cornelia are nevoie de linişte. S-a zbuciumat mult să te-ntreţină... Va avea tot ce-i trebuie şi numai pentru un efort de cîteva zile.

— Taci odată !

Izbucnirea lui îl făcu pe Marcel să îndrepte spre el, ameninţător, micul tub, pe care pînă atunci îl jucase în palmă.

Dar strigătul lui Marius fusese ultimul dinaintea cedării. Un strigăt neputincios. Îşi dădea seama că nu poate să iasă din situaţia imposibilă în care se găseşte. Pe umăr simţea fruntea Corneliei.

— Ce trebuie să fac ?

Ochii galbeni tresăriră victorioşi.

— Te angajezi într-o uzină... mecanic de întreţinere. Îţi procur eu actele. Schimbi o piesă... Asta-i

tot. A doua zi ai plecat și rămîi fericit. Nimeni n-o să te mai deranjeze... Iar recompensa va fi atît de substanțială, încît o să poți trăi liniștit multă vreme... Și tu și...

— Te-am rugat să taci !

Fără să-l întrebe, Marius luă pe de masă pachetul de țigări, aprinse una și trase fumul adînc, să-i simtă usturimea.

*

A doua zi, Cornelia, purtînd o pereche de ochelari cu care n-o mai văzuse nimeni pînă atunci, urcă scările Poștei Centrale. Se strecură printre oameni, ca și cînd acum ar fi pus pentru prima dată o pereche de ochelari și tot ce o înconjura plutea. Ușa rotativă o împinse înăuntru și se trezi în fața ghișeului cu efecte poștale. Ceru cîteva vederi, apoi se așeză la una dintre mese, să le completeze. Scria rar, ca un om care gîndește îndelung textul, și mintea ei chiar aduna cu greu cîteva fraze banale pentru fiecare.

La puțin timp după ea, un personaj care mergea învîrtindu-se în jurul axei sale, întorcîndu-se tot timpul după femeile care-l intersectau, își făcu apariția în holul Poștei. Urmărind o nostimă roșcată, ușa îl lovi destul de puternic și cînd se întoarse, un bărbat fioros îl privea atît de mustrător, încît îi pieri pofta să se mai uite în urmă și se duse cuminte să-și cumpere o revistă Rebus.

Își puse ochelarii pe care, din cochetărie, nu-i purta decît atunci cînd citea, și se așeză să dezlege cîteva jocuri. Nimeni n-ar fi putut face vreo apropiere între femeia care scria ilustrate și bărbatul care s-a așezat lîngă ea să completeze rebus. Nu păreau că se cunosc. După un timp, ea și-a luat ochelarii de pe nas și i-a așezat pe masă. Același gest l-a făcut și el. În fața lor erau acum două perechi de ochelari identici, dar cine să-i observe ? Nici chiar Mihai, care îl urmărea pe Remy, tînărul cam neserios, de la distanță, nu și-a dat seama cît de asemănători sînt. El se plasase în spatele unor panouri care indicau mersul trenurilor și-i observa fiecare gest.

Cornelia s-a ridicat, și-a strîns ilustratele și... a luat de pe masă ochelarii, dar nu pe ai ei, ci perechea de-alături, pusă de Remy. Și-a văzut de drum fără ca să atragă atenția cuiva.

Presupunînd că cineva ar putea să-l urmărească, Remy a rămas încă mult timp concentrat asupra unui joc. Mihai se plictisise de-a binelea cînd el se hotărî să-și pună ochelarii în buzunar și să plece. Mototoli o foaie din revistă și o aruncă în coșul de hîrtii.

Cu aceeași preocupare pentru femeile din jur, ieși din clădirea Poștei.

Mihai s-a grăbit să recupereze foaia de hîrtie aruncată, dar pe ea nu descoperi nimic deosebit.

Marcel o pîndea pe Cornelia cu nerăbdarea unui pasionat care așteaptă să se termine o cursă de alergări. De reușita acestei operații depindea în bună măsură reușita întregii afaceri. Îl furnicau degetele la gîndul că peste cîteva minute va avea în

mînă planurile pentru care se angajase în cea mai riscantă operaţie din carieră. Se socotea un agent cu experienţă, apreciat ca atare de „firma" lui, reuşise substituiri şi subtilizări care făcuseră vîlvă la timpul lor, unele intrînd în rîndul legendelor spionajului economic. Se ţinuse departe de ţară, din motive uşor de ghicit. Avea o condamnare în contumancie, care s-ar fi adăugat la vina de-acum, ceea ce i-ar asigura mult prea mulţi ani de meditaţie. Şi, totuşi, riscase. „Firma" îi propusese, ştiindu-l de prin partea locului, şi la fiecare răspuns negativ ridicase oferta, ajungînd la sume îngrijorătoare, în care el începuse să nu mai creadă, atît erau de ispititoare. Pînă acum nu fusese niciodată tras pe sfoară, i se plătise „cinstit", deşi lucra pentru un patron pe care n-avusese niciodată ocazia să-l cunoască. „Şeful" stătea undeva sus, între el şi cei care-i îndeplineau ordinele interpunîndu-se multe trepte.

Acceptase jocul convins că aceasta este ultima rundă la care mai ia parte. Ajunsese la o vîrstă cînd dorea să se retragă undeva, să trăiască în linişte. Se simţea obosit. Deşi în culmea gloriei, ştia ce se petrece cu el. Nu voia să rămînă în meserie pînă cînd îşi vor da seama şi ceilalţi că nu mai e cel de odinioară. Visul lui era să se retragă ca un mare campion care părăseşte ringul înaintea înfrîngerii.

În sinea lui era foarte mulţumit de felul cum lucrase aici. Curat... foarte curat ! Cînd va ajunge afară şi va povesti totul, va trezi invidii. Se va vorbi iar de marea lui ingeniozitate. „Planurile au venit la mine !" le va spune. Şi, într-adevăr, veneau, dar asta nu-l scutea de momentele acestea de ten-

siune. Îl mai sîcîiau şi vorbele pe care le auzea, din cînd în cînd, din camera vecină. Muieruşca asta se juca sub nasul lui de-a dragostea. Era un tip orgolios şi ce se întîmpla în camera vecină îl şicana profund. Nu era un bărbat frumos, dar femeile găsiseră întotdeauna suficiente motive să se oprească lîngă el. Toto zîmbea uşor ironic în faţa voalatelor lui avansuri, sau trecea peste ele ca şi cînd nu le-ar fi înţeles. După prima lor întîlnire cochetase cu el apoi se răsucise cu o sută optzeci de grade de cînd apăruse tinerelul ăsta. I-a atras de cîteva ori atenţia că se joacă cu focul, dar ea continua sub nasul lui, asigurîndu-l că n-are nici un motiv să se alarmeze. „Un joc, aşa cum mi-ai cerut!" dar el simţea cum a luat jocul în serios. Aşteptînd-o pe Cornelia, Toto se retrăsese cu puştiul în camera cealaltă, ignorîndu-l. Îi auzea din cînd în cînd, vorbind. Marius era atît de evident depăşit de jocul în care intrase, încît, la un moment dat, Marcel se gîndise să renunţe la serviciile lui.

Dar mai erau cîteva zile, mai avea timp să se obişnuiască. De trădat era sigur că nu-l va trăda; era Cornelia la mijloc. În cariera lui întîlnise mulţi care îi îndepliniseră poruncile împotriva voinţei lor. Totul era să ştii să-l prinzi la mijloc, în aşa fel încît să nu poată mişca. Marius era în situaţia asta şi Marcel se felicita pentru felul în care îl adusese aici.

Din faţa ferestrei vedea strada pînă aproape de capăt. Cornelia trebuia să sosească. Cronometrase pînă la un minut durata drumului de la Poştă pînă acasă, pe jos.

Cu ochii pe cadranul ceasului, îşi spuse: „E timpul s-apară", şi cînd îşi ridică privirea, o văzu pe

Cornelia cu cîteva case mai departe. Răsuflă uşurat.

— Toto, se-ntoarce Cornelia ! Trebuie să pleci, strigă cu glas neaşteptat de tînăr.

Cu mişcări precise, scoase dintr-un sertar cîteva pachetele şi se duse în bucătărie. Luă din bufetul de vase două farfurii adînci, puse în fiecare o anume cantitate de apă, apoi dizolvă conţinutul pachetelor.

Între timp, Cornelia intrase în casă.

— Bravo, Cornelia ! Ai lucrat excelent ! Ce-a fost mai greu ai făcut ! Stai aici ! îi oferi un scaun.

Un zîmbet vag luminâ privirea înceţoşată a femeii ; era prima dată cînd se purta frumos cu ea. Studie ochelarii în lumina geamului.

— Bine... foarte bine ! Toto, hai, dragă, vino să vezi ochelarii !

Se retrase în bucătărie, se aşeză la masă şi vîrî lentilele în prima farfurie. Avu loc o efervescenţă uşoară, ca şi cînd ochelarii ar fi fost introduşi în sifon foarte proaspăt, şi în mijlocul lentilelor începu să se contureze două rotocoale mai închise la culoare, de dimensiunile unor monede de un leu. Cînd petele deveniră foarte precise, trecu ochelarii în cea de-a doua soluţie. Aproape instantaneu, petele deveniră negre, dar privite mai atent se vedea că nu sînt omogene.

— Bine... foarte bine... Toto.

Toto intrase şi ea în bucătărie.

Aşteptă să se usuce puţin, apoi introduse pe rînd lentilele într-un mic aparat de diafilme şi privi spre geam. Cele două pete se dovediră două clişee foarte reuşite. Pe una erau planurile pe care Remy le văzuse în cabinetul directorului Taflan, iar pe a doua doi bărbaţi, unul lîngă celălalt. Marcel bănui ce-i cu ei. De fapt, erau Dima şi Mihai.

Toto privi și ea.

— Cine-s ăștia ?

— E bine că-i știm. Pot deveni monedă forte.

Toto îl privi nedumerită. Marcel cercetă îndelung fotografia celor doi bărbați.

— De ce te miri ? Monedă forte, adică bani de schimb. Dar să sperăm că nu va fi nevoie. E foarte bine că-i cunoaștem, știm de cine să ne ferim. Să-mi aduci o fotografie mărită...

Cu mare grijă, Toto puse ochelarii într-un etui și se pregăti de plecare.

— Și acum... la uzină. Trebuie să întîrziem cît mai mult experiența de-acolo.

— Fără Pangrati nu se vor descurca prea bine. Întreabă-l pe șef de cît timp are nevoie ca să verifice în străinătate experiența.

— Cel mult o săptămînă, dacă totul merge bine. Și cred că o să meargă bine.

— Știe el să se grăbească.

Marcel își imagină surpriza celor de-aici, cînd în cele mai mari reviste de specialitate din străinătate se va lansa bomba : a fost brevetată o nouă metodă de înnobilare a oțelului... De la cea mai mică făbricuță, pînă la marile trusturi siderurgice, toate se vor grăbi să afle despre ce este vorba și... și vor plăti bine pentru a aplica noul procedeu. După aceea pot să realizeze și cei de-aici oțelul lor, nu mai aveau nimic împotrivă. Brevetul va fi în mîna trustului creierilor.

Trustul „Creierii secolului XXI“ avea un conducător științific de mare prestigiu, care nu știa că patronează o mare afacere gangsterească. Șeful

avusese ideea de a se adresa unei mari personalități științifice, să-i propună conducerea unei societăți de mare prestigiu : „Creierii secolului XXI". Toată lumea științifică știa că în această societate pătrund numai mințile cele mai alese, capabile să gîndească în viitor. În laboratoarele societății se efectuau experiențe care urmau să ducă înainte tehnologia lumii. Cel puțin așa știau oamenii de știință, și chiar nouăzeci și cinci la sută dintre inginerii supercalificați care lucrau ca angajați ai trustului de inteligență. Și cum trustul avea laboratoare în mai multe țări, adesea primeau planuri spre experimentare ori verificare, puse la punct într-un alt laborator, pe care savantul nu-l cunoștea. Toți știau că din considerente de secret de fabricație nu li se putea spune mai mult. Planurile luate de Marcel de-aici urmau și ele să fie trimise într-unul din laboratoarele trustului, unde urmau să fie experimentate, iar rezultatele date imediat publicității. La lumina zilei, metoda va fi vîndută celor interesați... O nouă mare invenție în laboratoarele trustului „Creierii secolului XXI".

Pe fața lui Marcel împietrise un zîmbet care-l urîțea. Toto îl privi fără plăcere. Plecă de lîngă el și se duse în camera vecină unde-o aștepta Marius. Tînărul stătea pe marginea patului și fuma. Se așeză lîngă el și-și băgă degetele în părul lui bogat.

— Plecăm la munte, Marius. O să fie ca o vacanță pentru noi...

Era greu să spună dacă el a auzit sau nu ce i-a spus...

*

E cîte unul care cade din pivniță-n pod. Așa mă simt eu acum, cînd nu sînt în stare să iau o hotărîre. Am în palmă trei elemente și nu știu cît de legate sînt între ele. Cu alte cuvinte, există vreo legătură între dispariția lui Pangrati, invenția la care a lucrat și purtarea lui Remy? Faptul că Remy a fost trimis la uzină, să amîne cît poate experiența, dovește limpede că cineva cunoaște precis valoarea acestei invenții și dorește s-o ia înainte. Dacă a eșuat cu Remy, probabil că va încerca și prin alte mijloace. Asta e sigur. Dar dispariția lui Pangrati? Pe măsură ce mă gîndesc, mă conving că un tip ca el n-ar fi plecat de-acasă, chiar dacă l-ar fi invitat Lolobrigida la o plimbare. Pangrati se pare că în raporturile cu soția lui a fost un înțelept care a descoperit înaintea noastră că femeile au dreptate și atunci cînd n-au, și a trăit liniștit, văzîndu-și de experiențele lui. Dacă așa stau lucrurile, atunci dispariția...

Dar scrisoarea? Scrisoarea asta mă-mpiedică din cale-afară. Soția jură că-i scrisul lui... Dacă n-a scris-o el, înseamnă că cel care a trimis-o știe cît de mult o să mă-ncurce. Și cum intuiția mă-ndeamnă să citesc pe dos toată treaba asta, nu-mi rămîne decît să plec imediat la Constanța, să văd dacă nu pot afla ceva. Mai întîi să-i telefonez lui Mihai.

— Tu ești, Mihai? Unde sînt? Acasă în papuci și halat, ca orice pensionar. Sînt la ora de gîndire... Nevastă-mea încă doarme, așa că-mi gîdil nările cu aburii unei cafele și fac pe-nțeleptu-oriental. Da,

am şi picioarele cruciş sub mine, bineînţeles. Şi cum tu eşti pe post de Buda-învăţăcel, m-am gîndit să-ţi împărtăşesc ceva din înţelepciunea mea. Fă rost astăzi de o listă a colegilor de facultate a lui Pangrati. Numai băieţi. Află care dintre ei seamănă cît de cît descrierii pe care ne-a făcut-o fetiţa şi du-te să stai de vorbă cu ei. Începi cu cei din Bucureşti, că sînt mai la-ndemînă. Mă refer mai ales la cel mai tînăr dintre cei doi, pentru că cel cu ochii afumaţi, cum zice fetiţa, n-a putut fi coleg cu el. Apropo de ochi afumaţi, am văzut unu' pe stradă acum cîteva zile cu ochii ca gălbenuşu', şi dac-ai şti ce puiculiţă-l aştepta.... Aia cred că i-ar fi sucit capu' lui Pangrati. Nu mai veni la slujbă, du-te direct unde ţi-am spus. Îmi permit să te salut !

Nu-mi rămîne decît să-mi iau catrafusele şi s-o şterg la Constanţa. Nu e o treabă neplăcută acum, în plin sezon, deşi e păcat să te duci numai pentru o zi ; mai mult îţi faci sînge rău.

Primul drum îl fac la cofetăria Ovidiu, poate-poate îşi mai aminteşte cineva de un bărbat şi o fetiţă, sau de trei bărbaţi şi o fetiţă, dacă i-a remarcat după ce s-au aşezat şi cei doi.

M-aşez la masa la care bănuiesc că au stat ei, după spusele fetiţei, şi pentru că nu este aglomeraţie — la ora asta sezoniştii încă n-au fost răzbiţi de foame şi zac pe plajă — un ospătar se şi iveşte lîngă mine. Nu-mi vine să cred în atîta promptitudine. De regulă e aglomeraţie, iar cînd nu este, ospătarii moţăie pe undeva pe la umbră. Acum, vara, cîştigă destul de bine ca să te privească superiór, de parc-ar fi cel puţin Paşa din Ianina. Cel de

lîngă mine e foarte tînăr, nu pare încă alterat de metehnele meseriei.

— O băutură rece, fără alcool.

— O Pepsi ?

— Nu, e cancerigenă. N-ai auzit ce se spune despre ciclamate ?

Se uită destul de nedumerit la mine. E convins că am mers cam mult prin soare.

— Ai făcut şcoala de ospătari ?

— Da.

— Se vede, după felul cum te-ai prezentat să iei comanda. Dacă vă mai învăţau şi ce-i cu ciclamatele... Altceva ce-mi oferi ?

— Oranjadă.

— Sintetică ?

Se codeşte. Am înţeles.

— Altceva.

— Să vă fac o limonadă dintr-o lămîie şi sifon rece.

— Perfect. Păcat că nu se dă doctoratul şi-n specialitate-asta. Semnai dr. docent-ospătar Niculiţă Niculaie. Asta-i numele ?

— Căruţaşu Victor.

— Bine, domn'Căruţaşu, fă-mi o limonadă.

Dispare, apare, în trei minute. E un fenomen. Băutura bună, deşi are numai puţină lămîie, cît să-mi ia ochii, în rest sare de lămîie, dar merge.

— Spune-mi, Victore, ai memorie bună ? Sau ca mine, înveţi greu şi uiţi repede.

— Învăţ uşor şi nu uit.

— Uite despre ce-i vorba, băiatule. Acum cîteva zile, mai precis patru, a fost aici, la masa asta, un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani cu o fetiţă de cinci. Au băut Pepsi şi au mîncat alune... Pe urmă

au mai venit doi, un tip mai în vîrstă şi unul mai tînăr. S-au aşezat şi au stat de vorbă toţi trei, pînă cînd fetiţa a cerut să fie dusă acasă. Fetiţa avea în mînă o păpuşă. O fetiţă drăguţă, blondă, îmbrăcată într-o rochiţă roz, cu guleraş alb. Cred că-şi ţinea păpuşa în braţe şi-i vorbea tot timpul, că ţine mult la ea...

— Î-am văzut ! m-a oprit el.

Intenţionat i-am vorbit fără întrerupere, încercînd să-i conturez cît mai precis tabloul, în timp ce el mă asculta cu ochii pe jumătate închişi. Poate că am reuşit.

— Spune-mi ceva despre ei.

— Nu era cu domnu' acela înalt, cu ochi îngălbeniţi ?

— Ba da.

— N-a stat mult. Cel cu ochii îngălbeniţi, mai în vîrstă, a făcut plata.

— Cam ce vîrstă are ?

— Aproape cincizeci.

— Şi-ălălalt ?

— Unu' tînăr, care s-a uitat tot timpu' după femei.

Clatin din cap. Ce să-i faci ? Mai greşesc eu, dar el care se pare că n-avea prea multă treabă...

— Tînărul cum arăta ?

— Treizeci de ani, blond, cu faţa de copil... Se uita mereu după femei...

După cum insistă, se pare că fenomenul era evident. Mi se fixează şi mie-n cap, ca un amănunt.

— Ai auzit ceva din discuţia lor ?

— Cînd s-au ridicat să plece, cel mai în vîrstă l-a întrebat pe cel cu fetiţa : „Ai fost vreodată la „Marinaru fără griji ?“

Merită să-l pup.

— Îţi mulţumesc, Victoraş. Poţi să semnezi doctor de pe-acum, să ştii. Şi eu sînt doctor.

— Aoleu, domn'doctor, mă doare-n coastă.

— Cînd mai trec pe-aici, văd eu despre ce-i vorba. Pînă-atunci du-te la policlinică, să vezi ce spun şi-ăia !

„Marinarul fără griji" nu este ceea ce se cheamă o „bombă", e mai mult un local specific, pe care-l frecventează cu precădere localnicii, şi dintre ei cei care lucrează-n portul mare sau în portul pescarilor. Sezoniştii vin mai ales atunci cînd vor să găsească o sfoară de guvizi proaspeţi, care se mai zbat încă în momentul cînd îi cumperi. Pescarii au undiţele-ntinse pe pietrele digului, urcă să vîndă imediat ce-au reuşit să prindă atîţia cît să-i înşire cu pricepere pe-o sfoară, încît să crezi că sînt o mulţime. De fapt sînt cîţiva, legaţi fiecare în parte, după o tehnică anume. După vînzare stau şi răsuflă la o masă, cu o litră de votcă dinainte. Mulţi dintre ei rămîn toată dimineaţa, ca să aibă de ce să se-odihnească după-masă.

Acum localul e paşnic, dar seara s-ar putea să miroasă binişor a cap spart şi nas julit.

Întreb un ospătar, doi, trei, dacă n-a văzut trei bărbaţi, doi mai tineri, unul mai în vîrstă, cu ochii afumaţi. În sfîrşit, tocmai cînd credeam că am făcut drumul degeaba, unul dintre ei a rămas pe gînduri, dîndu-mi speranţe. Gîndeşte, sugîndu-şi buzele, de parc-ar avea în gură o acadea. Şi cînd îşi suge buzele, mustaţa subţire îi joacă sub nas, cînd în sus, cînd în jos.

— Dom'le, cred că ăia trebuie să fie... Unu' dintre ei s-a făcut praf de tot, l-au luat pe sus.

Ciulesc urechile. Scot din buzunar fotografia lui Pangrati și i-o arăt.

— Ăsta s-a-mbătat ?

— Da, el. Îl recunosc... Dom'le, da' praf. Îi place, nu-i așa ? face semnul cunoscut al băutului, ducîndu-și degetul mare spre gură.

— Nu chiar așa de speriat, da' nici la ureche nu ducè paharul, nimerește gura și pe-ntuneric.

Se-amuză și încearcă să-mi fie de folos. Mă cam plictisește pentru că face pauze mari, ca și cînd ar gîndi îndelung la ce vrea să-mi spună, și cînd gîndește, își mestecă limba, ca o babă care mănîncă-n gingii. Vai de el ce pățește-un cuvînt pînă scapă din gura lui !

— Au stat la masa de colo... Da... Au cerut și băutură scumpă... da... băutură scumpă. Parcă sărbătoreau ceva, că tot ciocneau și-l felicitau... da... îl felicitau pe-ăla de s-a făcut praf.

— Vreo femeie, ceva, n-a apărut la masa lor ?

— Ce femei ? Nici n-ar fi văzut-o. Praf, dom'le... doar mă pricep.

— Au stat pînă tîrziu ?

— După miezu' nopții.

— Au chemat vreun taxi, ceva ?

— Nu... Au plecat... da... au plecat pe-aici... spre plajă... da... spre plajă... Cred că l-au dus să-l răcorească, să se mai trezească.

Își mestecă ăsta limba, dar ce spune mă interesează nu glumă.

— Sigur n-au plecat spre oraș ?

— Nu, pe plajă... M-am și uitat după ei, cum îl tîrau.

Cred că mi-a spus tot ce mă interesa. Trebuie să plec urgent la București. N-am venit degeaba aici.

Am aflat cîteva chestii mai mult decît importante, care duc, toate, la o singură concluzie : trebuie să-l căutăm pe Pangrati ! Şi încă urgent. Ce mă determină să gîndesc aşa ?

Mai întîi faptul că dintre cei trei, numai unul s-a îmbătat, şi acela a fost Pangrati. Bine, dar poate că el nu este învăţat cu băutura, în timp ce ceilalţi doi... Totuşi, „amicii" nu numai că stăteau pe propriile picioare, dar l-au mai şi cărat.

Al doilea fapt îngrijorător este drumul pe care-au apucat. Pe un om beat nu-l duci la mare, să-l trezeşti, îl duci acasă. Condiţia socială şi intelectuală a celor trei nu-mi permit să cred că s-au dus să-l îmbăieze, în miez de noapte, ca pe-o puşlama oarecare. Mai repede cred că l-au dus pe plajă, pentru că de-acolo li se putea pierde uşor urma.

În sfîrşit, ceea ce ştiu aproape sigur este că n-a fost cu ei nici o femeie. Asta schimbă foarte mult datele problemei. Cred că pot reconstitui destul de precis ce-a făcut Pangrati în ziua respectivă, dar nu găsesc locul unei femei în tot ce s-a întîmplat. Cu toate astea, a doua zi, bombă ! Pangrati trimite soţiei sale o scrisoare în care îi mărturiseşte că a intrat în săptămîna brînzei şi fuge de-acasă, de dragul unei femei. Care femeie, cînd au fost singuri ? Să presupunem că a cunoscut-o după ce a plecat de la „Marinarul fără griji". Cînd să se-ndrăgostească de ea ? Din beţia îngrozitoare nu s-a putut trezi decît a doua zi la prînz, iar scrisoarea a fost expediată de dimineaţă. Concluzia ? Pangrati trebuie căutat. În ciuda scrisului, n-a trimis el scrisoarea.

Anunţ dispariţia lui, cer să se facă investigaţii cu maximă atenţie şi fug la Bucureşti.

Aici, nici n-apuc să deschid bine gura să explic ce gîndesc, cînd Mihai îmi serveşte a doua bombă, ce pune capac la toate.

— A fost interceptat un mesaj cifrat. Cineva a transmis din apropierea uzinei date privind experienţa. Şi asta încă nu-i nimic, poţi să-nchizi gura. Îi asigură pe cei de afară că este în posesia planurilor şi că în curînd le vor primi.

— Mă, tu faci bancuri !

— Ce bancuri, tovarăşe căpitan ? Uitaţi aici mesajul trimis de goniometre.

Nu este o glumă. Mihai, întotdeauna cînd vrea să fie extrem de serios, schimbă tonul şi mi se adresează oficial. Dacă m-a luat cu „tovarăşe căpitan" şi cu pronumele de reverenţă, e o treabă serioasă. Şi chiar e. Mesajul spune limpede ca apa distilată că indivizii ăştia au reuşit să sustragă planurile. Rămîn consternat de întorsătura pe care o iau lucrurile. Afacerea asta, care a început atît de nevinovat, printr-o presupusă fugă amoroasă, şi-a schimbat dintr-o dată culoarea. Va să zică, nu mai e glumă.

Explic şefului de ce cred că Pangrati n-a trimis acea scrisoare, emit ipoteza că a fost răpit, argumentez şi asta, cer să fie căutat cu toate mijloacele, conchid că trebuie să acţionăm cu maximă urgenţă, mai ales pentru protejarea experienţei. Dacă cei de-afară aşteaptă planurile, ca să lucreze, n-ar fi exclus să-ncerce să pună bețe-n roate aici, pînă cînd o realizează ei. Ca să spun aşa, a început o cursă contra cronometru. Cine anunţă mai întîi invenţia, trage toate foloasele. Chiar mîine voi pleca la uzină.

Şeful e de aceeaşi părere şi mă-ndeamnă să nu pierd nici o clipă.

În birou mă așteaptă Mihai.

— Ce facem cu Andrei Hatmanu ?

— Ce să facem ?

— Blînd, blînd, dar după ce și-a revenit din surpriză, a început să facă gălăgie, că n-are nici o vină și e reținut pe degeaba. M-a rugat să-ți spun că vrea să stea de vorbă cu tine.

— Asigură-l că mi-ai transmis.

— Și ?

— Asta ți-a cerut, asta ai făcut. Mi-ai transmis...

Dau să plec, dar mă răzgîndesc. La urma-urmei, de ce-l țin arestat ? Cred că m-am pripit cînd am cerut mandatul de arestare. Nu pentru că n-ar fi întemeiat, dar omul ăsta mi-ar fi mai util liber și în atenție. Degeaba-l țin aici, că mai multe decît am aflat de la el, tot n-am să aflu.

— Știi ceva, Mihai ? O să-i dăm drumul ! Ocupă-te de asta, apoi pregătește-te de o excursie plăcută. Plecăm la munte.

Am o salopetă largă, de parc-ar fi trebuit s-o port împreună cu Mihai, dar mă simt bine. M-am întîlnit iar cu mirosul care-mi place atît de mult : mirosul de ulei, și fier, și foc, și cocs, toate la un loc. E mirosul specific unei uzine, pe care nările mele-l recunosc și-l doresc, pentru că-mi amintește de tinerețe. Cum am terminat liceul, după ce am căzut la examenul de admitere în facultate — dacă aș fi intrat, astăzi aș fi fost medic — tata s-a-nfuriat și m-a trimis în fabrică, să-nvăț meserie. Prea multe n-am apucat să-nvăț. Mai înainte de-a ieși lăcătuș m-am trezit propus pentru școala de ofițeri. Nu beam, îmi plăcea să citesc, treceam drept un băiat de ispravă, cu ceva minte-n cap. Îmi amintesc că tata n-a fost prea încîntat că am plecat să-mi fac o

meserie, dar n-a avut încotro pentru că mie-mi și intrase-n cap s-ajung mai celebru decît celebrul Sorge. Abia mai tîrziu, la școală, am văzut eu cum devine cazul cu celebritatea, cînd m-am trezit pus la studiu serios, mai abitir ca-n facultate, și cînd am început să tremur la examene, și nu în mari acțiuni în care se uimesc lumea cu intuiția și inteligența mea. Și cum nu prea mi-a plăcut matematica — un doctor n-are voie să știe să rezolve ecuații și integrale, iar eu sperasem să ajung doctor — m-am trezit cu atîta matematică, și fizică, și chimie pe cap încît mi-a pierit o bună parte din elan. După ce-am terminat școala, m-am trezit student la drept unde, datorită cunoștințelor mele de fost candidat la medicină, am excelat la criminalistică. Apoi a mai fost cîte-un caz, două mai acătării, dar „cazul vieții mele" consider că n-a apărut. Te pomenești că mă trezesc avansat la excepțional. Din punctul ăsta de vedere am avut un ghinion formidabil. De cîte ori am fost gata, gata s-avansez, s-a modificat legea, și-a trebuit să aștept un an, doi. Alții la vîrsta mea... O să ies la pensie căpitan.

Pînă-atunci, mă simt bine ca mecanic de întreținere și mă-nvîrtesc de colo-colo să văd dacă nu s-a produs vreo defecțiune .O dată cu alți cîțiva, am fost detașat în această secție în care urmează să aibă loc experiența. Îngrijesc de buna fucționare a cubiloului la care se va efectua prima cantitate de oțel înnobilat prin metoda lui Pangrati. S-a luat hotărîrea de a se efectua cît mai repede experiența și să se anunțe rezultatul. Nu de alta, dar dacă vrea cineva să ne-o ia înainte... Se pune problema dacă se va reuși fără Pangrati.

Mă interesează acest mic furnal, de care mă-ngrijesc, şi pe care-l descriu numai pentru motivul că sînt mulţi care nu au văzut un cubilou, şi poate că nu vor înţelege cele ce urmează, dacă nu-şi vor imagina, cît de cît, cum arată. Cubiloul este un mic furnal din tablă căptuşită cu cărămidă refractară. Interiorul lui formează o cavitate în care se topeşte metalul şi în care este tratat, pentru a căpăta calităţile dorite. Pe un fel de burlan gros, situat la baza lui, vine aerul, trimis de turbine cu oarecare forţă, care oxigenează arderea cocsului. Printr-un orificiu situat în partea de sus se încarcă fonta. Cubiloul de faţă nu este nici prea complicat, nici prea mare, ca şi celelalte două situate în aceeaşi hală. E tocmai bun pentru experienţă.

În faţa lui, cîteva vagoane cu ouă de cocs. Tot felul de oameni cu treburi se-agită în jurul meu, verifică, pregătesc, par emoţionaţi. Pluteşte în aer o. încordare pe care o simt în gesturile lor. Li s-a atras atenţia să lucreze cu maximă atenţie şi fiecare vrea să răspundă, în felul lui, acestei cereri. Eu mă prefac interesat de tot felul de şuruburi, dar privirea mea scociorăşte mai ales pe feţele oamenilor. Cred cu tărie în acele tresăriri abia perceptibile care-l dau în vileag pe cel cu gîndul necurat. Nu surprind nimic.

Atmosfera este întreţinută de un tînăr scund, cu părul perie, care fluieră cu o disperare care poate să enerveze cel mai blînd pachiderm. Dacă energia din fluier ar depune-o în treabă, în trei săptămîni s-ar trezi fruntaş pe ramură, dar el îmi asasinează urechile, de azi dimineaţă cu aceeaşi melodie. Rău i

s-a-nfipt în cap! Dacă l-ar auzi compozitorul, l-ar pupa de bucurie.

În sfîrșit, se pare că nu sînt numai eu cel care suferă de pe urma cîntecului. Un lucrător între două vîrste încearcă să-i mai taie din elan printr-o ironie :

— De unde picași, mă, cu fluieru-ăsta ?

— De la București. E nevoie de oameni deștepți și m-au angajat.

— Era grozav, mă băiatule, dacă mai învățai și-alt cîntec. Fluieri cu talent, da' dacă mai știai măcar încă unu'...

— Nu-ți place ? Dacă ai ști ce fetiță am dat gata cu cîntecu-ăsta !

Își țuguie buzele și-și pupă vîrful degetelor cu un plescăit care răsună în toată hala.

— Te cred, da...

— Lasă, am înțeles... Nu te pricepi și gata. Păi știi dumneata că am învățat trei săptămîni la vioară ? De atunci mi s-a dat urechea. Dacă n-o vindeam...

— Ne cîntai la vioară.

— Cîntam.

— Atunci de ce-ai vîndut-o ?

— Pen' că eram pușlama, vezi bine ! Dac-aș fi avut mintea de-acu'...

— Te-ai fi cuminți t.

— Te cred !

— Care-i motivu' ?

— Păi m-am însurat, dom'le.

Iată un eveniment grav din viața unui om primit cu hohote de rîs de cei din jur. Drept e că persoana în cauză numai mutră de familist n-are, dar, oricum,

cu atît mai mult merită stima celorlalţi cu cît a avut curajul să ia taurul de coarne la vîrsta lui fragedă.

E o atmosferă de lucru intens, fiecare, îşi face treaba cu maximă atenţie, discuţia dintre cei doi e un fundal sonor care amuză. Mi-a atras atenţia prima întrebare a celui enervat de fluieratul continuu : „De unde picaşi, mă, cu fluieru-ăsta" ? Va să zică, tînărul familist fusese angajat de curînd aici... Merita să mă mai gîndesc la asta, dar mai ales să stau cu ochii pe el. Ce-o fi ascunzînd bonomia lui ? Mutra nu-mi spune mai nimic sau, mai bine-zis, mă linişteşte. Pare un puşti îndrăzneţ, nici într-un caz periculos, dar numai dracul ştie în cîte feluri îşi poate schimba chipul !

Verific paleta centrifugii care trimite forţat aer în cubilou şi ascult amuzat, discuţia celor doi.

— Lucru dracului amoru', dom'le, constată plin de înţelepciune imberbul familist. Nu mai beau, nu mai fumez. Mama zice că parcă m-am născut a doua oară. Acu' trag tare, că am nevoie de parale. Obrazu' subţire cu cheltuială se ţine.

Ultima replică stîrneşte iar rîsul celor care-l ascultă, şi, de ce să nu spun, mă trezesc şi eu rîzînd. Are destul farmec ţîşbîştul ăsta !

— Nevastă-mea, adică soţia mea — rosteşte el subţiat al doilea cuvînt, care se referea la consoartă — crede că e ceva grozav de capul meu şi trebuie să cîştig corespunzător.

Fiecare cuvînt care i se pare lui mai ales îl pronunţă subliniat, strîmbîndu-se uşor, ca şi cînd nici ei nu s-ar lua în serios. Dă un adevărat spectacol.

— Păi să vezi duminica ce-nţolit sînt ! Ea m-aranjează la croitor... nu vrea de gata, că nu cade bine... Lucru mare !

— Tu nu taci niciodată ? îl întreb mai mult ca să-l aţiţ, dar lui îi sare ţandăra.

— Dacă sînt urechi pe care le deranjez, tac... e bine ?

— Cînd o tăcea ăsta, trebuie să-i luăm pulsu'... intervine un tînăr de lîngă el.

Dar nu mai primim nici un răspuns. Tînărul familist s-a apucat să fluiere melodia cu care ne zgîrie timpanele de azi-dimineaţă. Cel care-l tot aţiţa la vorbă îl mai lăsă puţin să-i treacă năduful şi-l ia la întrebări :

— Cînd ai făcut nunta, mă, ăsta însuratu' ?

— Ce nuntă, dom'le ? Încă nu-s oficial, nu-nţelegi ?

Opa ! Va să zică toată familia de care se face atît caz, de fapt nu există, iar soţia e în viitor... Imberbul ăsta e plin de surprize.

Se termină ziua de lucru. Mă schimb şi dau o raită prin împrejurimi, printre altele să-l întîlnesc pe Mihai. Mă aşteaptă într-o cabană situată la cel mult doi kilometri, scurtînd drumul pe-o potecă. Am chef să beau un pahar cu bere, să-mi potolesc o sete care mă chinuieşte de azi-dimineaţă, fără ca să-mi dau seama ce am.

Mai am puţin de mers, trebuie să ocolesc un perete de piatră aproape lipsit de vegetaţie,cînd mă trezesc faţă în faţă cu el.

— Iată un gest de subaltern pe care nu pot să-l trec neobservat. Frumos din partea ta că ai venit să-ţi întîmpini şeful. Sînt mort după o halbă de bere...

— ...Pe care n-ai s-o bei, continuă el amabil.

— De-azi dimineaţă rabd...

— Dacă vrei să stai la aceeaşi masă cu Andrei Hatmanu, bietul telegrafist care a suferit acel neaşteptat accident la Zürich, vino la cabană.

Rămîn fără vorbe. „Ce caută telegrafistul aici, cînd ar fi trebuit să fie în cer ?“

— De ce nu zboară ?

— M-am interesat. Şi-a luat un scurt concediu medical, pretinzînd că în urma celor întîmplate a suferit un şoc nervos şi nu mai poate zbura.

— E singur ?

— În tovărăşia unui pictor cam bizar şi cam zgomotos, obsedat de propria lui celebritate

— E celebru ?

— În pictura de gang, specializat în nuduri opulente. Par puşi pe distracţie, caută cu lumînarea să le cadă ceva în plasă. N-a scăpat nici o sezonistă de avansurile lor, numai că aici nu prea ajung femei singure...

— Ba cred că e cazul să ajungă două, şi încă drăguţe, în cel mult două ore. Între timp îmi schimb şi eu puţin fasonul şi mă prezint.

Dacă aş crede în metempsihoză, aş fi convins că într-o altă existenţă n-am fost nici cal, nici pisoi, ci mic funcţionar la informaţii, într-un orăşel de provincie, cu cotiere şi ochelari căzuţi pe nas, atît de bine mă prinde travestiul. Mă uit în oglindă şi-mi vine să-ntreb : „Unde eşti, Dima ?“ aşa nu mă recunosc. Sprîncene groase care stau puţin zbîrlite pe deasupra ochelarilor, ochelari demodaţi chiar şi pentru bunica, o haină largă, lucioasă-n coate.

Două ore mai tîrziu, îmi fac apariţia în cabană, urmărit de privirile ironice ale celor cîţiva turişti eleganţi care stau lungiţi pe băncile înşirate de-a

lungul zidurilor și se prăjesc la soare. Pe o bancă ceva mai retrasă două fete drăguțe, chiar drăguțe bine, sporovăiesc de-ale lor. M-așez în imediata apropiere, să ascult și eu ce pot trăncăni două femei în concediu. Nimic deosebit : una dintre ele povestește un film pe care l-am văzut și eu și care nu mi-a plăcut, deși ea îl povestește cu oarecare entuziasm. E drept că actorul merita să te uiți la el.

Prin fața mea defilează tot felul de perechi, unele nostime, altele caraghioase, mi-ar pare bine să-i pot spune uneia, de exemplu, să se ducă să-și schimbe nădragii, că e din cale-afară de caraghioasă. Are cel puțin cinșpe kilograme-n plus peste normal și pantalonii abia stăpînesc osînza gata să se reverse. El arată ca scăpat din lagărul de la Dachau și o privește cu nedisimulată plăcere. Și e caraghioasă, mai ales cînd merge, și formele ei capătă o mișcare foarte personală, care pentru el se pare că e îmbietoare.

Mă uit cu plăcere la un grup de sportivi pe chipurile cărora nu descopăr ravagiile efortului, deși băuiesc că merg de mult timp, cu rucsacuri enorme în spate. Sînt gălăgioși, scot în grabă mîncarea, numai regim de slăbire să nu ții, privindu-i ! Ai impresia că-și rod și degetele.

Atenția îmi este atrasă de doi tipi care apar din cabană. Pe unul l-am recunoscut imediat : Andrei Hatmanu, într-un frumos costum sport, care trezește imediat invidii. Se vede că face curse-n străinătate, e îmbrăcat cu șic. Lîngă el, un tip care arage atenția pufăie dintr-o lulea care-i adaugă o doză de prestanță. Cel puțin așa crede el, după acrul cu care o poartă. Tipul are o bărbiță italiencască și

ochelari pătrățoși, fumurii, care-i sporesc aerul bizar.

Rămîn amîndoi în fața cabanei, privind în jur și, deodată, ca atrase de-un magnet, privirile lor se-ndreptă spre banca celor două femei singure. Numai eu surprind gestul discret prin care Hatmanu este invitat la atac. E, hai că-i nostim, de multe ori m-am întrebat cum de reușesc unii tipi să acosteze o femeie fără s-o supere, ba mai mult, să-i facă plăcere. Pentru asta se cere oarecare rutină și chiar inteligență. Cele două femei nu arată a fi din categoria celor care așteaptă să fie asaltate.

Tipul nu-și face prea multe probleme, vine la țanc, se-așază alături și intră-n vorbă cu un firesc care mă dă gata.

— Duduițelor, mai întîi m-am așezat, după aceea am să vă vorbesc, după aceea am să vă spun că sînteți foarte simpatice, după aceea dumneavoastră o să-mi spuneți că sînt cam îndrăzneț, după aceea eu am să recunosc că da, după aceea o să mă invitați să vă las în pace, după aceea eu am să constat că avem foarte multe puncte de caracter comune și că-mi place mai întîi faptul că nu vreți să-mi vorbiți, după aceea nu se poate să nu vă vină să rîdeți, pentru că ce v-am spus eu are oarecare farmec (ele rîdeau deja), după aceea o să faceți puțin pe supăratele, după aceea eu o să insist și o să vă explic ce rost are să ne plictisim pe cont propriu cînd ne putem plictisi în patru, și uite-așa, o să ne trezim prieteni buni, și o să mă întrebați ce-i cu mine, și eu o să vă spun că am venit la munte să-mi vindec în sînul naturii un amor nefericit și dumneavoastră, ca orice femeie, nu se poate

să nu mă întrebaţi despre ce amor este vorba, că oricine vrea să afle ceva despre un amor nefericit, şi eu am să vă povestesc un roman citit acum douăzeci de ani, care mi-a plăcut mult şi singurul pe care-l mai ţin minte, şi pentru că e cutremurător, o să vă-nduioşez şi o să trezesc în dumneavoastră dorinţa de a mă consola, pentru că femeile sînt întotdeauna fericite să consoleze un bărbat nefericit... Şi aşa se face că m-am aşezat aici şi vă implor să mă consolaţi, pentru că, într-adevăr, sînt un nefericit în dragoste.

Le priveşte aproape serios prin ochelarii lui fumurii, şi fetele rîd cu gura pînă la urechi şi, la urma-urmei, şi mie-mi vine să rîd, pentru că tipul n-a fost rău. Una dintre fete îi pare prostuţă de loc şi-i dă replica, prinzîndu-se-n joc :

— Într-adevăr, domnule, am să vă atrag atenţia că sînteţi foarte îndrăzneţ, chiar necuviincios.

— Aveţi dreptate, mama a luptat mult să mă-ndrepte, dar n-a avut succes. Nu vreţi să-ncercaţi dumneavoastră ? !

— După cum spuneaţi, acum ar urma să vă invit să ne lăsaţi în pace, ceea ce fac cu adevărat.

— Iată, Andrei — se-ntoarce el spre Hatmanu — totul se desfăşoară exact aşa cum am prevăzut. Duduiţă, atunci ce rost mai are să parcurgem toate etapele ? Un salt şi... mă recomand.

I-a luat mîna, i-a sărutat-o cu uşoară insistenţă, şi-a murmurat numele, cred că Tery (nu se poate să nu-l scrie cu „y"), apoi a repetat gestul cu cea de a doua, care n-a apucat încă să scoată o vorbă.

— De la prietenul meu să nu v-aşteptaţi la prea multe, că e timid şi cam plicticos. O să-l suportăm,

n-aveam un altul ,deşi aţi fi meritat ceva mai bun. Doi ca mine n-au cum să fie într-o staţiune atît de mică... După calculul meu, nu găseşti mai mult de unul la două milioane, şi cum în ţara noastră nu sîntem decît vreo zece milioane de adulţi... ceilalţi patru nu ştiu pe unde ar putea să fie...

— Atunci cum de suportaţi o companie care nu-i la fel de strălucită ?

— Din două motive. Mai întîi că mi-ar fi greu să umblu după un altul de valoarea mea, aş irosi enorm de mult timp, şi apoi el are bani, duduie. Iată că mi-a scăpat adevărul. Pleacă des în străinătate, nu vine cu mîna goală, chiar ochelarii interesanţi pe care-i port sînt un cadou primit de la el. Pe cuvîntul meu că merită să-l stoarcem de ceva lei. Şi ca să-ncepem, o să-l rog să ne invite la o cafea... Dacă aţi şti ce poftă am de-o cafea, cu atît mai mult cu cît la o cafea încep cu adevărat destăinuirile. Sper că n-aţi uitat că am să vă povestesc nefericitul meu amor...

Calm, sigur de el, a prins-o de braţ, a ridicat-o de pe bancă şi a pornit spre cabană, iar ea l-a urmat ca hipnotizată, pentru că aşa sînt femeile, ca găinile, se hipnotizează uşor, dacă ştii să le faci un cerc de cretă în faţă.

Şi eu rămîn să crăp de invidie, pentru că tipul e şi mai tare decît credeam eu. Ca să ajung la performanţa lui, trebuie să mă mai nasc o dată, lucru nu tocmai uşor de realizat !

Rămîn singur, să mă gîndesc la toate astea, nu mai e nimic în jurul meu care să-mi atragă atenţia. Ştiu că mai am de aşteptat cel puţin o oră, pînă

cînd să pot face ceea ce am de gînd. Trag din cînd în cînd minute cu ochiul spre intrarea cabanei, aştept să-i văd iar pe cei doi fanţi cuceritori. Mai întîi apare Mihai, care vine şi se-aşază lîngă mine.

— Cum a fost ?

— Sîntem nişte adolescenţi naivi pe lîngă tipul cu barbă. S-auzi tu metodă ! Brigitte Bardot şi ar fi căzut în plasă, dar două femei care abia aşteptau să fie acostate ?

Adevărul era că treaba mersese destul de bine şi acum aşteptam efectul. Cele două femei urmau să-i ia pe fanţi şi să-i ducă într-o plimbare de cel puţin o jumătate de oră.

În ce cameră locuiesc ?

— Zece.

Iată-i iar în faţa cabanei, bine dispuşi. Pictorul, de la distanţă, are ceva de vietate de pradă în atitudine. Cu aproape un cap mai înalt decît mine, solid, domină cu autoritate pe cei din anturajul lui. Tot ce face şi ce spune este de o siguranţă imperturbabilă. Îmi explic perfect prietenia dintre el şi Hatmanu, fire retrasă, care are nevoie de un tip ca acesta. Datorită acestei prietenii, s-a trezit la braţ cu o femeie foarte simpatică, se distrează, pornesc într-o plimbare, şi toate astea nu s-ar fi întîmplat dacă ar fi fost singur ,sau în tovărăşia unuia cu temperament asemănător. În intimitatea lui cred că-l admiră fără rezervă pe pictor, cu atît mai mult cu cît amicul are şi morgă de artist, lîngă care se simte bine un om fără alte veleităţi decît acelea de-a fi onest la treaba lui. Dacă o fi onest. Deocamdată prezenţa lui aici îmi cam dă de gîndit. Un leşin ciudat în străinătate. un accident şi mai ciudat... iată

cele două fapte care-mi reţin atenţia. Şi-acum prezenţa lui aici...

Cînd trec prin apropierea mea, îl aud pe pictor spunîndu-i partenerei sale :

— Mergem să cumpărăm lapte din sat. Lapte grozav, muls chiar acum.

Observ în mîna lui un termos. Satul e foarte aproape de-aici. De fapt un cătun, răspîndit pe poalele muntelui, dar care are şi un mic centru în jurul şcolii şi cooperativei. Turmele de vaci şi oi înviorează peisajul de un verde monoton. Creşterea vitelor este singura ocupaţie a localnicilor, în afara acelora care s-au aciuat la uzină şi care şi-au schimbat felul de viaţă, trezindu-se, peste noapte, muncitori. În mijlocul satului au fost înălţate cîteva blocuri pentru muncitori care au fost aduşi de prin alte părţi şi pentru o parte dintre funcţionari. La parterul blocurilor se află un complex în care sînt, ca peste tot : frizerie, croitorie, cizmărie, un fotograf.

— Mihai, vezi şi tu ce mai e prin sat ! Poate cumperi o sticlă de lapte de oi, că n-am mai băut de mult şi are un efect extraordinar asupra tenului.

Mihai, care vrea să arăt ca un june-prim tomnatic, cum sînt cei de prin teatre, rămaşi în aceleaşi roluri de tinereţe pînă cînd legea pensiilor îi scoate din scenă, face rost de-o sticlă şi pleacă pe urma lui Hatmanu.

Eu îl caut pe cabanier, închiriez o cameră, vreau să fie cu fereastra spre vale (ştiu eu de ce zic aşa) şi el îmi oferă camera unsprezece, lîngă aceea a lui Hatmanu şi a prietenului său. Iau cheia, urc la pri-

mul etaj, unde sînt camerele, şi merg la sigur. În nouăzeci şi nouă la sută din cazuri s-ar fi întîmplat acelaşi lucru. Norocul nostru că n-avem decît o fabrică de broaşte şi uşi, care nu-şi dă osteneala să producă prea multe tipuri de chei. Greşesc uşa — e atît de omenește — şi vîr cheia în uşa de la camera zece. Încerc, se deschide, bineînţeles, şi intru. Nu m-a zărit nimeni, pot să stau liniştit aici cel puţin o jumătate de oră, deşi n-am nevoie decît de zece minute.

Rucsacul lui Hatmanu e o capodoperă a genului : fel de fel de buzunare, ţinte, cureluşe îl fac să nu semene cu nici unul dintre cele văzute de mine pînă acum. Îl deschid şi pe capacul de pînză impermeabilă descopăr ecusonul unei case specializate în astfel de obiecte, care s-ar putea să fie una dintre cele mai cunoscute din Franţa. Pentru că alt bagaj nu pare să mai aibă, controlez cu minuţie buzunar cu buzunar şi ţintă cu ţintă, fără să las vreo urmă. Nu-mi atrage nimic atenţia. Chiar nimic. Lucrurile din el sînt toate de bun gust şi, bineînţeles, străine. Un pulover de culoarea tutunului mă ispiteşte grozav să-l îmbrac, atît e de frumos, şi culoarea asta mă prinde. Bineînţeles că n-am timp de modă, cercetez atent trusa de bărbierit, tubul de pastă, periuţele... toate normale. Sînt aproape sigur că nu-i nimic interesant pentru mine în acest rucsac. Pe spătarul unui scaun atîrnă un vindiac plin de fermoare şi capace de buzunare, care-mi ia ceva timp pînă cînd mă uit prin toate. O batistă, cîteva chei, cîteva monede de douăzeci şi cinci de bani, altceva nimic.

Agăţat de tocul uşii, un alt vindiac, al pictorului, desigur, dintr-un material oarecare întîlnit la tot

pasul la munte. În buzunarele lui nimic, în afară de foarte mult praf de tutun, căzut din lulea. Un tutun parfumat, probabil adus din străinătate de Hatmanu.

Pictorul n-are rucsac. Un fel de sacoşă, în care sînt aruncate de-a valma un prosop, un săpun, un pulovăr, mai multe cutii de conserve de peşte şi, cel mai important pentru el, desigur, cîteva sticle de coniac de format mic, plate, pe care le porţi în buzunar. Cu astea pare cel mai bine aprovizionat.

În cameră nu găsesc nimic, deşi caut peste tot pe unde ar putea fi ascuns ceva. Mă încredinţez că dacă are ceva, atunci acel ceva este asupra lor, şi n-am cum să controloz astfel, decît punîndu-i într-o observaţie strictă.

Ies din cabană şi mă lungesc iar la soare, ca o reptilă care simte nevoia să-şi încălzească sîngele. În cabană e răcoare şi m-a luat cu frig. Stau aşa cîteva minute pînă cînd Mihai se aşază pe banca de-alături şi-mi şopteşte printre dinţi :

— S-a interceptat un mesaj cifrat care transmite în străinătate cîteva amănunte care nu figurau în planuri. Sînt explicaţii la planurile furate.

Vine la mine să-şi aprindă ţigara şi-mi lasă alături o jumătate de foaie de hîrtie cu textul de descifrat.

Va să zică avem dovada sigură că n-am venit degeaba aici. Cei care se interesează de această experienţă vor să afle şi acele mici amănunte, care constituie secretul de fabricaţie, şi care nu apar întotdeauna în planurile experienţei respective din prudenţă sau pentru că inventatorul doreşte să ră-

mînă ale lui pînă în clipa realizării depline, sau pentru totdeauna. Nu-i greu de ghicit că vor încerca să pună și lor-n roate.

— La ce oră s-a interceptat emisiunea ?

— Acum o jumătate de oră.

— De unde s-a emis ?

— Dintr-o mașină care venea dinspre uzină spre oraș. Am dat dispoziție să fie identificați proprietarii tuturor vehiculelor din zonă, dar...

— Dar... dar degeaba. Probabil că și-au luat toate precauțiile. Nu par chiar atît de neghiobi încît să intre singuri în gura lupului. Să așteptăm rezultatele, iar pînă atunci aș vrea să știu cine era de față în biroul directorului, cînd s-au luat hotărîrile respective. În afară de asta, vreau să stau de vorbă cu una dintre fete. Sînt în camera unsprezece, între camera lor și a lui Hatmanu. Poate intra ușor să-și refacă fardul.

Mă lungesc pe pat și răsfoiesc ziarul, dar nu-mi stă gîndul să citesc. Cine-a transmis mesajul ? Unul dintre cei doi ? Imposibil, fetele sînt cu ei. Și dacă unul dintre ei, de unde a aflat ? Trebuie să presupunem o legătură între ei și conducerea uzinei. O legătură care funcționează foarte bine, deoarece i-a pus în cunoștință de cauză într-un timp record.

Dar dacă nu sînt ei ? Nu pot să mă cramponez numai de această posibilitate. S-ar putea ca cineva din anturajul directorului să fi făcut această treabă pe cont propriu. Neapărat cineva din anturajul directorului, adică din conducerea uzinei, deoarece amănuntele respective s-au discutat numai într-un

cerc foarte restrîns de oameni. Din cîte spune Mihai, cinci ingineri şi directorul.

Tare nu-mi place cînd se lăţeşte treaba. Va trebui să aflu, deocamdată discret, ce au făcut toţi aceşti cinci oameni de cînd s-au discutat amănuntele şi pînă cînd s-a recepţionat mesajul. Discret de tot, fără a sta de vorbă cu ei, ca să nu atrag atenţia. E mai bine să se creadă că nimeni nu s-a sesizat. O să lucreze mai degajat şi, cine ştie, poate, poate comite mica greşeală care să-l dea în gît.

Uşa se deschise discret şi cineva intră fără să se fi anunţat. Bănuiesc cine este, mă ridic în capul oaselor şi una dintre cele două femei închide uşa în urma ei şi mă salută.

— Ei, domnişoară, mi se pare că aţi făcut o plimbare plăcută. Pictorul e plin de vervă.

— Nu-i tace gura o clipă, şi reuşeşte să fie amuzant.

— M-am convins cu ajutorul propriilor mele urechi.

— Am fost în sat... mai bine-zis pînă aproape de sat, într-o poiană foarte frumoasă. Hatmanu n-a vrut să meargă din poartă-n poartă să-ntrebe de lapte, s-a dus numai pictorul.

— Cînd ?

— Acum trei sferturi de oră.

— Cît a lipsit ?

— Douăzeci de minute.

Ar fi putut să se urce într-o maşină, să transmită, să-l aducă iar în sat şi să vină cu laptele aşteptat. Mă interesează această potrivealâ-n timp.

— Apoi ?

— Ne-am plimbat puțin, ne-am întîlnit cu trei tineri ingineri, care-l cunoșteau pe Hatmanu. Cu unul dintre ei a fost coleg de școală.

— De unde-s inginerii ?

— De la uzină.

Ei, fir-ar să fie ! Parcă începe să se lege ceva. Nu-mi lipsea legătura dintre conducerea uzinei și pictor ? Iată legătura. Ar fi prea frumos ca să fie adevărat, și-n cariera mea de puține ori s-a-ntîmplat să fie atît de frumos încît să-mi pice pară mălăiață în gura lui Nătăfleață.

— Altceva ?

— Mai nimic. Sînt zgomotoși, veseli, au proiectat pentru diseară o petrecere aici, la cabană, în cinstea noastră.

Zîmbește. Zîmbește frumos, nu mă mir că se pun la cale petreceri în cinstea ei. Zîmbesc și eu, ce să fac ?

— Bine, domnișoară, du-te și te distrează. Dacă ai ceva urgent, vino aici și lasă-mi scris. S-ar putea să fiu și eu la petrecere.

Rămîn iar singur și încerc să pun oarecare ordine în capul meu, dar nu e chiar atît de simplu. Mă las deocamdată păgubaș și mă hotărăsc să mai ies pe-afară. Aerul curat o să-mi spele mintea, și-o să-mi aducă vreun gînd grozav.

În ușa de la intrare mă întîlnesc cu un tip înalt, cărunt, cu ochelari fumurii pe nas, care duce la braț o femeie de-a dreptul frumoasă, de cel mult douăzeci și cinci de ani. Mă uit lung după ea. Parcă am mai văzut în viața mea femeia asta, dar știu că nu-i așa. Toate femeile frumoase ți se pare

că le-ai mai văzut, pentru că au un ce comun, și anume faptul că toate sînt frumoase, și de-aceea ți se pare că le-ai mai văzut...

*

Lui Toto îi veni să rîdă, văzîndu-l pe micul funcționar holbîndu-se la ea, fără grija de-a se feri. I se-ntîmpla adesea să-i simtă pe bărbați că s-au oprit în urma ei și o urmăresc cu privirea. Micul funcționar, cu ochelarii lui pe nas și sprîncenele zbîrlite, se uita la ea ca la o minune picată chiar atunci din cer și chicoti plăcut impresionată, nemulțumindu-l pe Marcel, care-o trase de braț mai departe.

Îl enerva orice privire de bărbat care se-mpiedica de ea.

Cerură o cameră și dispărură din ochii celor care își făceau de lucru prin încăperea de jos a cabanei, unde era, într-un colț, un mic bar, la care se putea servi o cafea sau un pahar de băutură tare.

Cum ajunseră sus, Marcel o apostrofă, încă furios :

— Pentru tine, nevoia de-a fi admirată e un viciu. Oricine-ar fi, numai să-l vezi că i se scurg ochii. Chiar și portarul.

— El nu-i bărbat ?

Voia să-l enerveze, dar el nu mai continuă.

— Schimbă-te, să mergem spre sat !

Marius și Cornelia veniseră mai înainte și le comunicase unde puteau fi găsiți. Închiriaseră o cameră la un țăran căruia îi plecase băiatul la oraș.

Marcel voia să ia cît mai repede legătura cu Marius, să afle dacă a reuşit să se-angajeze şi cum merg treburile. De asemenea, adusese cu el materialul de care avea nevoie ca să dea experienţa peste cap. Totul fusese conceput cu mijloace extrem de simple şi fără cel mai mic risc. Ceea ce avea de făcut Marius nu putea să atragă atenţia nimănui.

Marcel ştia că reuşita unei afaceri depinde în mare parte de simplitatea ei. Aşa lucrase întotdeauna, şi nu greşise. Cei care apără sînt mai atenţi la lucrurile complicate, nu dau atenţie celor simple, ca povestea cu oul lui Columb.

Îl neliniştea mai mult starea lui Marius : era mai fricos decît se aşteptase. E adevărat, făcea totul în silă, şi de-aici un plus de nesiguranţă, dar nu se-aşteptase să tresară şi la căderea unei frunze. Îl ţinea tot timpul sub drog, ca să poată face ceva. Norocul era că-i cerea un lucru extrem de simplu şi extrem de eficace în acelaşi timp.

Marius era lungit în pat, cu faţa-n sus şi ochii acoperiţi cu braţul, ca şi cînd s-ar fi ferit de lumină. Cornelia pregătea o salată de roşii cu brînză, mîncarea preferată a băiatului, vara. Cînd au intrat cei doi, Marius nu şi-a schimbat poziţia, ca şi cînd nu i-ar fi auzit. Toto s-a aşezat pe marginea patului şi i-a pus mîna pe braţ.

— Am venit, Marius.

— Am auzit.

— Nu vrei să ne vezi ?

— V-aţi schimbat cumva înfăţişarea ?

Marcel rînji, vrînd să dea de înţeles că nu-i pasă de ce spune, îl socoteşte într-o pasă rea. De aceea

făcu un gest, ca și cînd ar fi spus : „Am mai auzit noi de-astea."

— A mers bine ? o-ntrebă Marcel pe Cornelia, lăsîndu-se greoi într-un scaun de lîngă masă.

— Da... lucrează acolo.

În glasul ei mocnea ceva. Singura ei rugăminte nu fusese respectată ; Marius era băgat în această afacere, de care dorise să-l țină departe. Privirea ei ca două lame de oțel căută spre Toto, pe care o ura de moarte. Aflase că ea îl atrăsese, și toate dovezile de dragoste pe care le arăta fiului ei nu-i molcomeau sentimentele.

Toți acești oameni, care se urau unii pe alții, se simțeau legați prin situația lor comună, și era sigur că odată terminată această operație, se vor destrăma și nu vor mai voi să afle unul de altul. Singură Toto spera să-l mai vadă pe Marius undeva, departe de-aici. Șeful îi promisese c-o să-l ia în străinătate împreună cu ea, dar cît putea să creadă ? În momentul de față se legăna în această iluzie.

— Ei, Marius — socoti Marcel că a venit timpul să discute afaceri — spune-mi cum e-acolo ? Descrie-mi totul, să vedem cum e mai bine să acționăm... Asta trebuie să-mi spui, oricît de supărat ai fi pe mine, adăugă cu ironie marcată.

Marius nu se grăbi să-i răspundă, dar în cele din urmă îi descrise, amănunțit, hala, cubiloul, cum e așezat, pe unde trec oamenii, cum se-ncarcă, tot ce putea să-l intereseze.

În timp ce Marius vorbea, Marcel luă o sticlă, turnă într-un pahar puțină apă și aruncă în el o pastilă. Cornelia privi cu ură spre pastila care dis-

părea într-o mică efervescență. Știa ce urma. Trebuia să-i aducă iar în starea care-i convenea lui. Marcel observase la ei semne de independență care-l alarmaseră. Marius îl primise indiferent; privirea Corneliei căpătase luciul inteligenței.

— Bea, Cornelia! o îndemnă, oferindu-i paharul.

Femeia căută spre Marius, care se întrerupsese din povestit, dar băiatul n-o ajută să se împotrivească.

— Bea!

Cu ultima licărire de luciditate, îl fulgeră pe Marcel, apoi dădu pe gît lichidul destul de plăcut la gust.

Fără grabă, Marcel turnă a doua oară apă în pahar și dădu drumul în el altei pastile.

— Continuă! se adresă lui Marius.

Dar el nu mai continuă. Marcel simți la el o îndărătnicie pe care era hotărît s-o frîngă, prin orice mijloace. Îi întinse paharul.

— Bea!

— Nu beau!

Una dintre sprîncenele lui Marcel se ridică, întrebătoare. Ținu mai departe paharul întins.

— Nu beau... Nu simt nevoia. Ți-am spus că fac tot ce-mi ceri, dar nu mai beau.

— Te-ajută. Dă-mi voie să știu mai bine.

Ochii galbeni se fixară în ochii tînărului.

Marius simți cum îl furnică ceafa, pielea capului, capul întreg. Îl speria privirea lui hipnotică, îl tulbura, o visa noaptea. Pupilele negre parcă se dilatau, căpătau proporții extraordinare, se apropiau de el acoperind totul, ca o perdea. Se trezea

într-un întuneric care-l speria, ca într-o peşteră din care nu putea ieşi.

— Bea !

Cînd se ridicase Marcel, şi cînd apăruse în mîna lui acel tub ascuţit, care îl ameninţa ?

Glasul aspru îi izbea timpanele şi i se strecura în tot corpul, înfiorîndu-l.

Întinse aproape fără voie mîna, luă paharul şi-l goli, apoi se cutremură scurt şi parcă îşi reveni dintr-un leşin. Marcel îi luă paharul din mînă, îl puse pe masă, trecu peste incident şi reveni la preocupările lor.

— Cum crezi că ţi-ar veni mai uşor să acţionezi ? Punînd ceva în containerul cu cocs sau în burlanul prin care vine aerul în furnal ?

— Mi-ar fi mai uşor să m-apropii de turbina de aer. E într-o încăpere alăturată, mai puţin supravegheată.

— Foarte bine. Am să-ţi dau un fel de burete, pe care să-l introduci în burlan. Din el se va evapora treptat un gaz care va schimba conţinutul de carbon din cubilou. O treabă simplă. Pui buretele şi-ţi vezi de treabă. Poţi să şi pleci din uzină. O lună de zile nu vor putea face nimic... Ţi se mai pare complicat ?

Nu i se mai părea. Acum privirea lui şi privirea Corneliei îşi pierduseră iar luciul.

— Studiază mîine această posibilitate şi după-amiază îţi aduc buretele... Pînă atunci staţi cuminţi în casă. Aţi înţeles ?

— Da ! răspunseră amîndoi.

Toto îl privea pe Marius cu o milă care-l enervă pe Marcel. Aproape se răsti la ea :

— Hai să mergem !

Afară se înserase.

Cei doi rămaseră ca două modele de gips ale neputinţei. În mintea băiatului se adunau greu gîndurile. Nu reuşi să articuleze decît trei cuvinte, pe care le adresa de fiecare dată mamei şi în care cuprindea toată marea lui nedumerire :

— De ce, mamă ?

Cu alte cuvinte, cum de ai ajuns în mrejele lui, ce te-a determinat, eşti o femeie blîndă, m-ai crescut sacrificîndu-te, ce-a putut să-ţi promită omul ăsta, cel fel de om ai fost, cînd ai fost de vîrsta mea, de ai ajuns în tovărăşia lui ?

Toată marea lui durere era cuprinsă în această întrebare.

— O, Marius, cînd eşti tînăr ! Doamne, cîte prostii poţi să faci ! Nu ştii ce-nseamnă un pas greşit. Nici n-ai conştiinţa că greşeşti, ţi se pare mai mult o joacă... Şi apoi toată viaţa ţi se schimbă de la el.

Marius întinse mîna şi o trase lîngă el, mîngîindu-i părul, ca unui copil.

Marcel mergea înaintea lui Toto cu cîţiva paşi, pufnind nervos din lulea. Femeia îl simţea furios şi asta îi dădea o satisfacţie pe care nu şi-o putea ascunde. Nu-şi putea explica de ce nu-l înghiţea pe acest bărbat, care o plăcea evident. Izbucnirile lui îşi aveau originea în acest sentiment. De regulă, Toto simpatiza un bărbat care îi arăta oarecare atenţie, dar Marcel o enerva. Marius să fie de vină ? Pînă la apariţia lui, nu primise atenţiile lui Marcel cu ironia ostentativă de acum. Poate

că și Marcel simțise schimbarea o dată cu această apariție și tocmai de aceea se purta și mai dur cu fiul Corneliei.

Pufăind din cauza lulelei, dar și din cauza mersului repede, ajunseră într-o poieniță de pe versantul opus celui pe care era satul. Jos, acolo unde cele două pante de munte se întîlneau, șerpuia șoseaua regională, destul de bine întreținută, deși neasfaltată.

Marcel își consultă ceasul: mai avea timp. Se lungi pe un trunchi de copac, făcînd tot timpul abstracție de prezența lui Toto. Fără voia lui, începuse să se poarte ca un șef care-și ignoră subalterna și pe care ar fi vrut s-o vadă suferind din această cauză, numai că Toto zîmbea tot timpul ironic, ca să-i dea de înțeles că purtarea lui n-o afectează cîtuși de puțin.

Se îndepărtă cîțiva pași și-și găsi un culcuș bun pe o pernă de mușchi, și se rezemă de scoarța aspră a copacului, și se lăsă furată de luna mai galbenă acum, la răsărit. Privind luna, și ascultînd liniștea din jur, și simțind mușchiul moale pe care stătea, reuși să se smulgă din preocupările ei și își aminti o scenă pe care credea că a uitat-o pentru totdeauna, petrecută cu mulți ani în urmă, pe timpul cînd purta însemnul școlii pe braț, și cînd, fiind în tabără, a întîrziat prin pădure cu cel mai frumos băiat, care-i trimisese o scrisoare de dragoste încă din prima zi a sosirii lor la munte. Toto simți sărutul stîngaci, cu buzele strînse, pe care-l primise atunci, și palma pe care i-a dat-o, și regretul ei imediat după aceea, cînd el a fugit și ea a rămas în pădure, dojenindu-se pentru gestul pripit, pen-

tru că îi plăcea și pentru că așteptase cu inima în galop ca el să-și ia curajul acelui sărut...

Era o fetiță silitoare, simpatizată de profesori pentru gingășia inconștientă pe care o degaja, ca pe un parfum plăcut.

Oare cînd se schimbase ? Nu-și dădea seama. De fapt, în sufletul ei considera că nu s-a schimbat, că este aceeași, că n-a renunțat la idealurile ei frumoase, pentru că ceea ce făcea acum, era de o inconștiență dezarmantă. N-avea sentimentul culpei, i se părea doar interesant și mai ieșit din comun decît altceva. Legea era undeva departe, nu se gîndise niciodată la ea, nici nu-i trecea prin minte că într-o zi s-ar putea să fie descoperită. Ei nu i se putea întîmpla ceva, pentru că n-avea de ce să i se-ntîmple. Nu făcea mare lucru, transmitea de colo-colo o vorbă sau o hîrtie, primea la ea pe cineva să doarmă, îndeplinea mici servicii, tîrguindu-i din oraș nimicurile de care avea nevoie.

Cînd începuse să se schimbe ? Poate că de vină era frumusețea ei și cei care îi cultivau, fără voie, o încredere nemărginită în puterea pe care o are asupra celorlalți oameni. Peste tot reușea înaintea altora, ușor, numai printr-o privire, printr-o anume privire, ușor naivă, ușor îndrăzneață, pe care începuse s-o cultive aproape fără să-și dea seama.

Era în clasa a unsprezecea cînd a dezlănțuit pasiunea în profesorul de matematică, și pasiunea asta a fost poate momentul de cotitură în viața ei : și-a dat seama, pe deplin, cît e de frumoasă. Din curiozitate nu ezita să-și verifice puterea de seducție asupra oricărui bărbat, din curiozitate și orgoliu, fără nimic frivol și fără să-și dea seama că, pe nesimțite,

pierdea capacitatea de-a se opri într-un anume punct. Pe nesimţite se obişnuise cu acest joc, ajunseše un fel de a fi, orgoliul distrusese în ea dorinţa de a rămîne lîngă un singur om. Tot fără voia ei, se trezise cu o nouă filozofie de viaţă, cu un alt ideal. Zîmbea ironic cînd îşi amintea de primul sărut şi de emoţiile cu care-l pîndea, pe fereastră, pe puştiul cu aer căutat de bărbat. Nu i se mai părea un ideal de viaţă să te găseşti lîngă un bărbat iubit; idealul de viaţă deveni viaţa însăşi, pe care trebuie s-o trăieşti, să te bucuri de ea, să te porţi ca şi cînd mîine pămîntul ar exploda. Oare cine îi strecurase gîndul ăsta? Da... el a fost! Acela care i-a făcut serviciul de a-i înlesni un cîştig uşor şi fără bătaie de cap. „Viaţa este aşa cum este, n-are rost s-o idealizăm, ci s-o trăim, pe cît posibil mai uşor şi mai bine."

Căzuse la facultate şi acest prim mare eşec răsturnase multe în mintea ei. Ce rost avea să mai creadă într-un ideal pe care nu-l mai putea ajunge? Se visase geolog şi geolog nu va fi niciodată... Hotărît lucru, n-are rost să pierzi timpul făcîndu-ţi vise, în timp ce viaţa se scurge pe lîngă tine, şi uite cum ceilalţi se distrează...

Trăise fericită mulţi ani în această nouă formulă de existenţă, pe care şi-o revedea acum, în această poiană, sub lumina blîndă a lunii ca o portocală. Ceva se defectase în mecanismul gîndirii ei. Se strecurase pe primul plan al conştiinţei un gînd care i s-ar fi părut ce-l puţin bizar cu două săptămîni în urmă. „Viaţa poate fi trăită din plin şi alături de un singur om, care să te apere de griji şi de jigniri." Pe Marius nu-l luase la început în serios, dar participa din ce

în ce mai intens la nefericirea lui. El nu se putea adapta noii lui vieţi, pentru că nu-şi putea schimba „punctul de vedere asupra vieţii". Acesta i se părea ei momentul hotărîtor din viaţă : clipa cînd începi să gîndeşti, să împrumuţi un alt punct de vedere. Marius nu putea să-şi schimbe optica, şi de aceea suferea.

— Lasă gîndurile, Toto !

Tresări. Fără voia ei se temu. Omul ăsta putea să-ţi citească gîndurile. Se simţi în faţa lui ca şi cînd ar fi ştiut tot ce i-a trecut prin minte în aceste minute de aşteptare.

— Nu-ţi plac gîndurile, şi nici oamenii care gîndesc, îi răspunse insolent.

— Mărturisesc că nu.

— Nici cînd se gîndesc la tine ?

— Poate că am bănuit că la mine te gîndeşti şi de-aceea te-am invitat să renunţi... N-arătai prea bine... şi e timpul să ne gîndim numai la treburile noastre.

Cînd zîmbea forţat, Marcel îşi strîmba gura într-un fel ciudat, de parcă cineva i-ar fi tras un colţ în jos.

Cu gesturile lui voit lente, scoase din buzunarul de sus al vindiacului o tabacheră nu prea mare din care îşi luă o ţigară. Renunţase la lulea. Avea acest obicei de a alterna fumatul lulelei cu fumatul unei ţigări.

Trase cîteva fumuri lungi, sugîndu-şi mult fălcile, apoi apăsă un mic resort al tabacherei şi un fir subţire, lucios, apăru dintr-o muchie. Îl scoase mai mult în afară, pînă cînd deveni antenă. Îşi consultă ceasul : sosise timpul. Se auziră mai întîi cîteva pocnituri, apoi un glas de bărbat. Marcel lipi aparatul de ure-

che și ascultă încordat. Din cînd în cînd nota ceva în carnețelul pe care-l avea deschis lîngă el, pe bușteau. Dacă Dima ar fi auzit glasul din aparat, cu siguranță că ar fi făcut primul colaps din cariera lui : era glasul lui Taflan, directorul uzinei.

Marcel fu mulțumit de comunicare și această satisfacție păru că are o influență binefăcătoare asupra sentimentelor pe care le purta colaboratoarei sale. Își vîrî tabachera în buzunar și-i zîmbi deschis, nu strîmb ca atunci cînd voia să fie rău :

— Ei, Toto, mergem și noi spre cabană ? Cred că ești obosită, a fost o zi plină... și de emoții, nu se putu el stăpîni să arunce, totuși, o ușoară săgeată, dar cu vădită bunăvoință. O cafea bună și o țigară și mai bună o să încheie plăcut o zi grea. Vrei să te ridici ?

O prinse de braț, dar fără nici o intenție erotică ; o susținea pur și simplu, prietenește. În clipa asta redevenise tipul întreprinzător care mai avea mult pînă să-și termine treaba, și era preocupat de acest gînd. Se părea că totul merge ca pe roate și asta îi dădea curaj și siguranță. În rest, se vor aranja ele, chiar și cu cei doi pe care-i lăsase stingheri în cămăruța din sat. Ursul nu joacă de voie.

În apropierea cabanei se opriră. Peste tot era lumină și se auzea muzică. Cineva deschise ușa de la intrare și afară năvăli zgomotul unei petreceri. În părculețul din fața cabanei perechi de excursioniști profitau de seara cu adevărat frumoasă și cochetau cu luna de culoarea frunzei moarte. Numai pe una dintre bănci stătea un bărbat singur și fuma la rece o țigară. Cei doi se așezară lîngă el, fără să-l observe parcă. Marcel lăsă alături, pe bancă, peticul

de hîrtie pe care scrisese mesajul ascultat cu puțin timp mai înainte prin radio, apoi se prefăcu plictisit și se ridică, plecînd împreună cu Toto, spre cabană.

Tipul singuratic se lungi pe bancă să privească luna, dar mai întîi luă hîrtia „uitată" de Marcel și o puse în buzunar. Își aprinse țigara și fumă fără grabă, ca un om care n-are decît grija propriilor lui gînduri. Cînd țigara ajunse un chiștoc, o prinse între arătător și degetul mare și o catapultă departe, urmărind punctul de lumină, care descrise un arc de cerc și căzu în iarbă.

Plecă spre sat, mergînd fără grabă, cumpănindu-și greutatea cînd pe un picior, cînd pe altul, într-un mers marinăresc.

*

Mașina goniometrică patrula fără încetare în jurul uzinei. Se părea că în seara asta nimic n-o să tulbure eterul și cei doi bărbați cu căștile la urechi fumau liniștiți, învîrtind din rutină butoanele aparatului.

— Să oprim puțin pe drumeagul ăsta.

În pădure se pierdea un drum de căruță și mașina porni pe el cîțiva zeci de metri, apoi opri, ferită de ochi indiscreți. Șoferul coborî să respire aerul dens și rece, se lăsă de cîteva ori pe vine, să-și dezmorțească oasele. Tocmai voia să spună ceva, cînd dinăuntru se auzi un „ssst" care-i porunci să tacă.

— S-a întrerupt !

— Caută-l !

Trecu un timp pînă cînd în căşti ţiuiră iar sunetele scurte şi lungi ale alfabetului Morse.

— Şi-a schimbat locul. Transmite dintr-un vehicul, ca şi pîn-acum...

Mai înainte ca mesajul să se termine, cel de al doilea bărbat ridică receptorul telefonului şi dădu alarma. Să fie oprite şi controlate toate vehiculele care trec prin zona respectivă.

Pe şoselele din împrejurimi apărură brigăzile mobile, care se adăugară celor fixe. Miliţieni cu lanterne puternice opreau tot ce trecea în acel timp pe şosea.

Pe drumul judeţean, aproape de intersecţia lui cu şoseaua naţională, venea în viteză, numai cu luminile poziţiei aprinse, o camionetă uşoară. Şoferul nu-şi dădea osteneala să ocolească gropile drumului, nu-l interesa decît viteza : să ajungă mai repede la asfalt. După felul cum privea în jur, se vedea că nu cunoaşte prea bine locul, deşi bănuia că nu mai are mult pînă la drumul bun.

La un cot, din spatele copacilor ţîşni o lumină puternică, orbindu-l. Încetini. Lumina coborî. Îşi dădu seama că cel care-i făcuse semn să oprească era un miliţian. Iată ce-i convenea cel mai puţin. Cum să scape de el ?

Apăsă uşor de frînă, lăsînd impresia că vrea să oprească, dar cînd fu la cîţiva metri, acceleră brusc şi camioneta zvîcni înainte, ca împinsă din spate.

Miliţianul avu suficient timp să sară-ntr-o parte, dar se-mpiedică şi căzu. Un altul aprinse lanterna, să-i ia numărul. Şi atunci se produse lucrul cel mai

puțin așteptat : privind în oglinda retrovizoare, să vadă dacă l-a călcat sau nu pe milițian, șoferul fu orbit de lumina lanternei reflectată. Își feri ochii, dar nu avu timp să vadă că în clipa aceea ajunsese la șosea și trebuia s-o ia la dreapta sau la stînga. Din viteză, traversă panglica de asfalt și se trezi în față cu zidul de beton al parapetului. Încercă în ultima clipă o manevră, dar roata prinse marginea de beton și camioneta se răsturnă în zgomot surd dincolo de el. Se rostogoli de cîteva ori și se opri într-un brad puternic, strivindu-se. Din ea nu apăru nimeni...

În cabană, petrecerea devenise și mai zgomotoasă. Sufletul spectacolului, pentru că era un' adevărat spectacol ceea ce se întîmpla, era pictorul. Toți sezoniștii se strînseseră aici, în salonul mare, ca-ntr-o familie și petreceau împreună. Pictorul domina totul cu statura lui impozantă și glasul de stentor, singurul care străbătea prin zgomotul dansului în bocanci, al muzicii, al rîsului, al discuțiilor. Glumele lui erau reușite, provocînd cascade de rîs. Dansa de unul singur sau cu prima parteneră care-i cădea în mînă, în jurul lui făcîndu-se cerc. Sfidîndu-și greutatea, dansa ușor, chiar cu oarecare grație, în aplauzele celor deveniți spectatori.

Hatmanu se distra în felul lui, tăcut, dar savurîndu-și prietenul de care, desigur, era mîndru. Cele două femei refuzaseră spectacolul pictorului și acum el își recruta partenerele smulgîndu-le de lîngă bărbații care le însoțeau, dar nimeni nu se supăra pe acest tip cu farmec în umorul lui gros.

În afară de Hatmanu, mai era un tip care trăia molcom plăcerea acestei seri vesele : micul funcţionar care privea uimit la toţi ceilalţi, ca şi cînd ar descoperi o lume nebănuită pînă acum. Marea lui admiraţie se părea că se-ndreaptă tot spre pictor, deoarece nu-l pierdea din ochi, nici chiar atunci cînd sorbea din cinzeaca de ţuică pe care-o avea în faţă. Ce bine că pictorului nu-i trecea prin cap gluma de a-i bea ţuica, pentru că ar fi scuipat-o surprins, strigînd : „Asta bea apă, fraţilor !" Dar lui nu-i trecea prin cap această glumă, şi micul funcţionar îşi vedea mai departe de băutură zîmbind tot timpul, de parcă zîmbetul s-ar fi lipit pe faţa lui şi nu mai putea scăpa de el.

Mihai îşi făcu apariţia în cabană, fluierînd semnalul ca Dima să-l urmeze în cameră.

*

Cum intru în cameră, Mihai îmi spune ce s-a-ntîmplat pe şosea, arătîndu-mi şi un mesaj recepţionat de curînd.

— Mai întîi, hai la locul accidentului, poate găsim ceva în camionetă. Apoi o să stăm pe gînduri bine de tot, dar ştii cum ? Să ne zbîrnîie minţile şi să găsim un mijloc de-a afla cine din conducerea uzinei trădează cu atîta repeziciune tot ce se discută acolo.

În cîteva minute am ajuns lîngă hîrbul care fusese o dubiţă T.V. De pe deal am reuşit să îndreptăm în jos farurile maşinii noastre ; se vedea foarte bine.

Şoferul e un tînăr de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu o figură dubioasă, chiar aşa leşinat.

— Cine-i ? îl întreb pe Mihai, care-i cercetează actele.

— Şofer la I.P.C.-3, din judeţ.

— Să-l ducă la spital. Între timp află tot ce se poate afla la ora asta despre el.

Şoferul fu urcat în I.M.S.-ul cu care venisem noi.

— Nu lăsa pe nimeni să se oprească în şosea ! îi spun miliţianului. Iar noi, Mihai, să ne uităm puţin prin camionetă.

Reuşesc să deschid uşa din spate şi un miros pătrunzător mă făcu să zgîrcesc din nas.

— Ce dracului miroase aşa ?

— Ce să fie, brînză, nu vezi ?

Cîteva putini cu brînză se spărseseră în rostogolire, umplînd tot interiorul cu zer.

— Ştii ceva, Mihai, mă tem că ăsta-i motivul pentru care prostănacul ăsta n-a vrut să oprească, şi nu ce credem noi. O fi aranjat cu vreun cioban furtişagul şi alerga să-l ducă la oraş... Dacă n-o fi aşa...

Am controlat fiecare colţişor în care ar fi putut fi ascuns un aparat de emisie, dar nici gînd de aşa ceva. Şi nici altceva care să ne dea cît de cît de bănuit.

Între timp, la spital, ţinut puţin sub masca de oxigen, şoferul şi-a revenit şi a mărturisit ceea ce eram aproape sigur că o să mărturisească : furase brînza.

— Hai la cabană, Mihai. Pictorul e mai interesant.

Ultimul mesaj interceptat mă pune pe gînduri, mai ales pentru repeziciunea cu care se află ce se discută în conducerea uzinei. Celui care transmite în afară nu-i trebuie nici douăzeci şi patru de ore ca să afle

totul. Are o sursă foarte directă, poate chiar în conducere, şi mă gîndesc că aici ar trebui să-mi concentrez atenţia, pentru că de aici iradiază veştile.

Trec încă o dată în revistă persoanele care erau de faţă cînd s-au discutat ultimele amănunte transmise de mesaj, şi constat că numai trei dintre ele au fost şi la şedinţa de rîndul trecut. Tuturor li s-a recomandat să păstreze absolută discreţie asupra celor discutate, dar unul dintre ei n-a tăcut. Cei trei sînt directorul Taflan, inginerul şef Duţescu şi... aici am o surpriză, tînărul inginer Alexiu, pe care l-am văzut la cabană în tovărăşia lui Andrei Hatmanu şi a prietenului său, pictorul. „Nu cumva pe aici se scurg veştile ? Ar trebui să fac ceva încît să triez pentru ultima dată acest mic grup", şi-mi bat capul să găsesc mijlocul cel mai bun.

Ideea salvatoare îmi vine în clipa în care sorb o cafea cam fadă, mai mult cicoare, pe care mi-a făcut-o cabanierul. Mă trezesc în picioare gata să plec, şi el ţîşneşte grijuliu de la locul lui. Îi arunc trei lei în palmă şi-mi văd de drum.

Mihai m-aşteaptă în locul ştiut şi-i spun ce are de făcut :

— Zbori la Bucureşti ! Mîine dimineaţă un curier al Ministerului siderurgiei să se prezinte la directorul Taflan cu ultimele instrucţiuni. Aş vrea să cuprindă date fundamentale, care să-l pună pe gînduri. Sfătuieşte-te cu un specialist.

— Ce urmăreşti cu asta ?

— Ceva foarte simplu. O dată cu mesajul, curierul să-i recomande să nu transmită conţinutul decît inginerului-şef.

— Tot n-am priceput.

— Foarte simplu ! Vreau să-l scot din joc pe tînărul inginer Alexiu și să limitez aria...

— Și după aceea ?

— După aceea, așteptăm... Stăm și așteptăm, ciulim urechile, să vedem dacă cuprinsul mesajului va mai fi comunicat în afară.

Pînă la înapoierea lui Mihai gîndesc în fel și chip, ca un înțelept oriental, dar nu dau de firul cel bun. În uzină totul se desfășoară normal, fiecare om pare preocupat de buna reușită a experienței. La cabană lucrurile merg, de asemenea, bine . Pictorului îi place de una dintre cele două tinere excursioniste, a convins-o să-i pozeze și, înconjurat de un grup de curioși, o pictează pe fundalul munților mereu în ceață ce se-nalță spre vestul micii stațiuni. Nu-i permite să privească tabloul în timp ce lucrează, și fata e foarte curioasă, își dă seama că cei de pe margine sînt cam nedumeriți. Într-adevăr, dacă ar vedea, cu siguranță că ar refuza să mai stea cuminte în fața șevaletului, deoarece viziunea pictorului e cel puțin ciudată. Ca să sublinieze, probabil, plăcerea cu care modelul privește minunata priveliște, i-a făcut doi ochi imenși, de dimensiunile unor ochelari moderni, care sticlesc albastru și în care se reflectă, la scară infimă, peisajul martor. Dominată de ochii imenși, figura s-a deformat bizar, ființa părînd de pe altă planetă. Cu toate acestea, tabloul e interesant, mult mai interesant decît m-aș fi așteptat de la acest pictor celebru prin mediocritate.

Andrei Hatmanu, rezervat, poartă discuții interminabile cu partenera lui, bănuiesc că nu au reușit să scape de subiectele banale abordate cu precădere în astfel de împrejurări. Parcă-i aud făcînd consi-

deratii de doi bani despre viață, dragoste, sinceritate în amor, în care fiecare încearcă să se prezinte cît mai onest și mai grav în fața celuilalt. Aceste discuții sînt un fel indirect de a te prezenta partenerului și mă gîndesc că nici eu nu am scăpat de ele, cînd am cunoscut-o pe nevastă-mea; drept e că abia împlinisem optsprezece ani și credeam sincer că ce spuneam merita să fie păstrat de istorie. Profesam o filozofie amară — tocmai căzusem la medicină — și nevastă-mea, pe atunci elevă în penultima clasă, mă asculta cutremurată de enormitățile pe care le auzea. Cred că în prima seară a cunoștinței noastre n-a reușit să rostească decît „da" și „nu", pe care le repeta de cîte ori i se părea că aștept o confirmare sau o negare a ceea ce spuneam. Și de-atunci, iată că au trecut ceva ani de cînd ea se străduiește să compenseze, zi de zi, tăcerea acelor clipe. Zîmbesc de unul singur de maliția din capul meu, mă dojenesc fără prea mare asprime, îmi propun să nu uit să-i împărtășesc și ei acest gînd, apoi mi se pare că, de fapt, aș dori să fie aici, cu mine, și s-o ascult trăncănind o sută de nimicuri pe zi, dar care-ți umplu atît de bine timpul, încît nu-l simți cînd trece. Cred că m-am învățat atît de bine cu răul, încît îi duc lipsa. Rîd de-a binelea și mă gîndesc că și asta trebuie să i-o spun, neapărat.

Mihai s-a întors mai repede decît îl așteptam. Mă asigură că peste o jumătate de oră un curier va înmîna directorului mesajul.

— Din clipa asta, să fie sub cea mai strictă observație. Trebuie neapărat să aflăm cu cine ia legătura și în ce fel. Folosiți toate mijloacele de supraveghere.

Mă duc la uzină și îmi văd de treabă, ca să-mi justific postul de la întreținere. Fiecare își vede de lucrul lui. Tînărul vorbăreț își fluieră, ca de obicei, melodia preferată. Ceilalți s-au resemnat, îl ascultă docili, sau nici nu-l ascultă, pentru că melodia lui a devenit încă un element sonor al zgomotului de fond din hală.

Inginerul de sector ne strînge într-o ședință foarte scurtă în care ne spune că s-a hotărît o revizuire amănunțită a utilajelor, pînă a doua zi toți vom face această treabă. Nici nu știu cînd trece vremea și mă trezesc că aud sirena anunțînd sfîrșitul lucrului.

După-amiază îmi fac tot felul de calcule, valabile în cazul în care se va dovedi vinovat directorul. Cer date amănunțite despre el și mă-ntreb cînd ar fi putut intra omul ăsta în legătură cu cei dinafară, și de ce ?

Mă enervează că tot timpul gîndul îmi zboară la el și nu la ceilalți. Oare instinctul meu funcționează bine ? Ce m-a deranjat la omul ăsta ? Poate ușoara lui bizarerie ! Mi se pare că intenționat își confecționează o anume mască : puțin distrat, puțin caraghios, puțin sentimental, total incapabil de fapte reprobabile.

În așezarea din apropierea uzinei există un mic restaurant în care întîlnești mulți muncitori tăifăsuind în fața unei halbe de bere. Pe-nserate mă duc și eu pe-acolo, mai mult din dorința de a întîlni o figură străină de uzină, care se-nvîrtește fără rost. Nu e aproape nimeni, deoarece berea s-a terminat și ospătarii se țin de șotii prin bucătărie, de unde se aud izbucnind cascade de rîs.

S-a întunecat de-a binelea şi mă hotărăsc să mă-ntorc acasă. Şoseaua trece printr-o pădure tînără, foarte frumoasă ziua, dar acum întunecoasă şi plină de mistere. Mă trezesc fluierînd melodia tînărului glumeţ şi zîmbesc singur cînd îmi dau seama ce molipsitoare e.

Cineva se apropie repede de mine venind din sens opus. Curînd îmi dau seama că eu sînt cel căutat.

— Un mesaj interceptat acum cîteva minute.

Mă emoţionez. Oare s-a şi aflat conţinutul mesajului ?

Abia acum, cînd ştiu, nu-mi mai vine să cred. Pînă acum cinci minute mă gîndisem tot timpul la director, şi acum,cînd am confirmarea materială, mă mir de parcă niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap că ar putea fi el vinovatul. Toate modificările pe care le propunea documentul înmînat de curier erau transmise în afară.

Simt nevoia să stau de vorbă cu Mihai.

— Ce-a făcut directorul din clipa primirii curierului, pînă cînd a fost interceptat mesajul ?

— Nimic.

Răspunsul categoric mă enervează.

— Dacă nu făcea nimic, nu primeam acest mesaj. Ceva a făcut el.

— M-ai întrebat dacă „am văzut" că a făcut ceva, referindu-te la cei care l-au urmărit. Ei bine, *n-au văzut* nimic, deşi l-au supravegheat cu cea mai mare stricteţe.

— O fi omul invizibil !

— O fi !

Mihai e şi el furios şi furia lui se manifesta contrîndu-mă pe mine. E supărat pentru că izbucnirea

mea îl învinovățește, de fapt, că nu l-a supravegheat bine pe director. N-aveam dreptate.

— Ce-ai face acum ? îl întreb, mai întîi ca să-i spulber sentimentul de vinovăție care-l înfuriase, dar și ca să-i aflu părerea, deoarece în asemenea situații cheie are idei salvatoare.

— M-aș duce la director.

— Ca să-l previn ?

— Ca să stau de vorbă cu el, să-mi dau seama, cît de cît, cum reacționează în fața materialului concret de vinovăție pe care i-l arăt, și în același timp ca să-i percheziționez centimetru cu centimetru casa. Nu putea să ia legătura cu ceilalți și să transmită datele decît prin radio. Alt mod, deși nu este exclus, este greu de presupus. Îți repet, l-am supravegheat extrem de atent, clipă de clipă.

— Mesajul în afară a fost transmis dintr-un vehicul.

— Ei bine, susțin că mijlocul prin care directorul i-a furnizat aceste date este radioul.

Mă gîndesc că are dreptate. S-ar putea ca mersul direct la țintă să dea rezultate, cu atît mai mult cu cît nu m-aș duce cu mîna goală să tatonez, ci cu textul unui mesaj interceptat, care se referă la date precise pe care le deținea numai el și, poate, inginerul-șef.

— L-a informat pe inginerul-șef despre schimbările pe care i le-a propus Ministerul ?

— Nu.

Poftim, e sigur că numai el cunoaște conținutul noilor indicații, iar posibilitatea ca cel care a transmis să le fi aflat de la București era exclusă.

— Bine, Mihai, mergem la director !

Acum, după ce m-am hotărît, mă gîndesc că, de fapt, Remy lui i s-a predat. De ce lui şi nu direct unui organ de Miliţie ? Nu cumva a existat o înţelegere între ei ? Şi ce-au urmărit ? „Foarte simplu ! mi se luminează deodată mintea. Directorul i-a dat posibilitatea să vadă planurile, apoi a declarat că n-a apucat să le vadă, că s-a predat."

Mă mai gîndesc o clipă şi revin. „Şi ce-au urmărit, predîndu-se ? Putea să-l invite la el ca pe un prieten oarecare, să-i arate planurile, şi apoi Remy să-şi vadă de drum, fără ca cineva să ştie. De ce a trebuit ca falsul telegrafist să se predea ?" Mi se pare că asta îl disculpă pe director. Dacă el ar fi dorit să-i facă jocul, n-ar fi mai avut nevoie de comedia predatului. Atunci de ce s-a predat ?

Şi mai era ceva. Da. Dacă admiteam că falsul telegrafist a văzut planurile *atunci,* intrînd în biroul directorului, şi le-a fotografiat cu sau fără voia acestuia, ce-a făcut cu aparatul ? Cum a transmis filmele în afară, deoarece e limpede că el n-a mai ieşit din birou pînă la sosirea celor care l-au arestat.

Am cerut urgent aprobarea pentru o percheziţie şi, pînă la sosirea formelor, încerc să aflu informaţii suplimentare despre director. Cercetez cu cea mai mare atenţie totul, dar e imposibil să găsesc ceva suspect în datele pe care le am. Toate referinţele celor care-l cunosc sînt excelente, încît, la un moment dat, ajung să-l suspectez tocmai pentru că toate sînt atît de bune. Din ele se desprinde limpede imaginea unui om excesiv de studios, paşnic, cam închis în sine, dar această aparenţă de om închis este justificată tocmai de pasiunea cu care lucrează şi care nu-i dă timpul să întreţină relaţii de prietenie cu confraţii.

În orice caz, îmi propun să procedez cu maximă prudență.

Aprobarea percheziției o obțin numai după explicații suplimentare și iată-mă în drum spre el. E trecut de miezul nopții și nu vreau să aștept dimineața, contînd pe factorul surpriză. Dacă cineva te trezește în toiul nopții înseamnă că n-o face degeaba, știe el ceva.

Prima mea grijă este să nu provoc panică în bloc. Știu că oricît de prudent aș fi, soneria tot se va auzi și capete curioase se vor ivi pe la ferestre. Îmi trece prin minte o idee pe care o găsesc bună. Pun să-i telefoneze că peste cîteva minute cineva o să vină să-i transmită ceva urgent și-l roagă să fie atent la ușă. Așa se face că în clipa în care eu și Mihai ajung în dreptul apartamentului, ușa se deschide și directorul, cu ochii roșii de somn, ne deschide și ne invită înăuntru. Nu pare deloc contrariat și, după ce ne salută, ne întreabă cu cel mai firesc ton din lume :

— Au intervenit ceva schimbări ?

Îi fac un semn că *da*, și el ne invită în sufrageria apartamentului, scuzîndu-se :

— Sînt singur acasă, familia e la București. Cu ce să vă servesc la ora asta ?

Ține să fie o gazdă perfectă. Ne indică printr-un gest unde să ne așezăm, apoi se lăsă și el într-un scaun. Așteptînd să-i spunem despre ce este vorba, și atunci eu am avut ideea grozavă de a nu-i spune nimic. Îi întind hîrtia în care era vorba despre aprobarea percheziției și el o citește atent o dată, încă o dată, apoi ridică privirea spre mine și mă întrebă de-a dreptul dezarmant :

— Și ce urmează să *facem ?*

Nu pricepuse nimic. Nu pricepuse nimic ? Un actor genial sau cei care îl cunoşteau aveau perfectă dreptate cînd afirmau că e un om preocupat exclusiv de lucrările lui. Mie mi-a luat piuitul întrebarea, şi trebuie să recunoaşteţi că pe bună dreptate. Îi arăt un ordin de percheziţie şi el mă întreabă, cu o seninătate uluitoare, ce trebuie *să facem*, adică noi toţi trei.

Aşteaptă răspunsul, iar eu chiar că nu ştiu cum să înnod convorbirea mai departe.

— Aţi citit atent ?

— Da... Adică să mai citesc o dată.

O mai citeşte, în timp ce eu şi Mihai schimb priviri dezarmate şi, de ce să nu mărturisesc, abia mă stăpînesc să nu izbucnesc în rîs. Situaţia e de-a dreptul hazlie, nu cred să se mai repete vreodată nici dacă aş rămîne în profesie încă două mii de ani.

— Da, făcu el... Am citit-o, dar ştiţi, eu tot nu ştiu ce trebuie să *fac*. Văd că e vorba despre o percheziţie, şi *eu* nu ştiu cum să procedez. Dacă aţi vrea să-mi spuneţi...

Dacă nici acum nu crăp de rîs, înseamnă că am pe mine o piele de două degete grosime. Omul ăsta mă priveşte cu seninătatea unui copil, fără ca să-i treacă prin cap că el ar putea fi *obiectul* percheziţiei. Cred că l-a indus în eroare şi telefonul, care i-a spus că trebuie să i se comunice ceva urgent, deci a înţeles că *el* are de făcut ceva. Acum a constatat că e vorba despre o percheziţie, şi se impacientează că nu ştie cum s-o efectueze ! Poţi să nu crăpi de rîs ?

— Ştiţi... este vorba despre o percheziţie la dumneavoastră în casă.

— Da ? Bine, atunci...

Şi, în sfîrşit, pentru numele lui Dumnezeu, era cazul, îi cade fisa, şi înţelege despre ce este vorba. Ochii i se dilată pînă dincolo de ramele ochelarilor, înghite de cîteva ori ca un peşte într-o apă fără oxigen şi reuşeşte să articuleze, cu un glas substanţial schimbat :

— La... mine ? Şi de ce ?

Nu era un om căruia să nu-i explici pe îndelete, şi am făcut-o cu răbdare. I-am arătat textul mesajului primit, i-am mărturisit că era singurul care cunoştea acest text, l-am invitat să tragă singur concluzia şi să-şi explice vizita noastră.

— Adică... ar reieşi că am transmis *eu ? !*

— Faptele pledează pentru această concluzie : cel care a transmis a aflat de la dumneavoastră. Textul e concret şi cred că nu mai are nici un rost să tăgăduiţi justeţea concluziilor noastre. Mă întreb de ce aţi făcut-o, dar asta...

— Tovarăşe ! ridică el tonul la mine, bătînd cu palma în masă. Dumneata mă acuzi !

Indignarea îl sufocă pur şi simplu, cel puţin aşa pare. N-aş fi putut bănui în acest tip placid această izbucnire, pe care numai o jignire profundă o poate provoca, sau un teatru perfect.

— Nu eu... ci faptele. V-am explicat. Trebuie să mărturisesc că şi pentru mine e o mare surpriză. dar... Dacă dumneavoastră puteţi să-mi explicaţi cum a putut altfel... pe altă cale, să afle cel care a transmis...

După prima izbucnire, şi înţelegînd evidenţa probelor, se dezumflă pur şi simplu şi se chirceşte, uluit, în scaun.

— Cred... cred că aveţi dreptate, mărturiseşte, rezonabil. Probele, evident... dar în ciuda lor... vreau să mă credeţi că nu este aşa. Nu înţeleg cum s-a ajuns la ele, nu ştiu ce s-a pus la cale... în sfîrşit, vă rog să nu greşiţi... Aş vrea să mă-nţelegeţi ! Mă tem că în timp ce pierdeţi vremea cu mine, adevăraţii vinovaţi fug, sau fac ceva rău, sau... Cum să vă spun ?... chiar dacă mă arestaţi... mă rog, o să mă arestaţi, probele sînt evidente... am o singură dorinţă, să nu vă opriţi la mine... mai cercetaţi. Vreau să spun ca să nu vă mulţumiţi cu ce aţi făcut şi să lăsaţi vinovatul să scape... Bine, uite, din clipa asta mă declar arestat şi fac tot ce-mi spuneţi. Unde trebuie să stau ? Cred că nu-mi puneţi cătuşe !

Are farmec, recunosc. *S-a declarat* arestat... *El* s-a declarat. S-a aşezat cuminte pe scaun şi ne-a invitat cu privirea să ne facem datoria, să percheziţionăm.

Niciodată în viaţa mea nu m-am aflat într-o situaţie atît de penibilă cu atît mai mult cu cît, din clipa intrării în această casă, din clipa în care directorul ne-a adresat primele cuvinte : „Au intervenit ceva schimbări ?“ rostite cu firescul cel mai firesc din lume, în mine s-au clătinat toate convingerile. Intrasem în horă, sînt şi acum în ea, directorul stă cuminte, doar s-a declarat arestat, iar eu scociorăsc în mintea mea, cu iuţeală de computer, un gînd salvator. În cele din urmă ajung la concluzia că dincolo de orice impresie, faptele sînt fapte şi hotărăsc percheziţia. În funcţie de rezultatele ei, vom mai vedea.

Apartamentul nu e prea mare şi după două ore pot să spun că ştiam cîte ace de cusut sînt în el, dar ceva suspect nu am găsit. Pe măsură ce căutăm, pe faţa directorului se accentuează o uşoară satis-

facție, pe care nu și-o poate ascunde. În ultima parte a percheziției mă frămîntă un noian de gînduri : „Și acum ce fac ? Ce să-i spun ? Cum să procedez ?“

Dacă îl arestez, va fi vîlvă și spaimă printre eventualii complici.

Dacă nu-l arestez, sînt mai multe șanse să aflu cîte ceva, chiar dacă ar fi numai aceea că, deși liber, nu se va mai transmite nimic în eter.

Ce să-i spun lui, ca să justific faptul că nu-l arestez, deși el *s-a declarat* arestat ? Care erau acele cuvinte de aur pe care trebuie să le găsesc ? Cred că cel mai bine ar fi să-i arăt încredere.

— M-am gîndit mult la ceea ce mi-ați spus. Într-adevăr, n-aș vrea să mă mulțumesc cu această percheziție și cu dovada textului și să mă opresc, convins că sînt în posesia vinovatului. Mi-ați vorbit atît de convingător, încît vă mărturisesc că m-ați tulburat, și dacă n-ar fi fost dovada aceasta atît de palpabilă, cred că nici nu v-aș fi deranjat.

— Foarte bine, foarte bine ! se alătură el, cu oarecare entuziasm, la ceea ce făcusem pînă atunci. La urma-urmei, dovada pe care o aveți nu-i de neglijat, recunosc. Recunosc și înțeleg... Nu ești dumneata de vină că cineva a ticluit totul atît de bine încît să par vinovat !

De ce s-a arătat atît de repede mulțumit ? Hotărît lucru, omul ăsta e plin de surprize și nu poți prevedea în nici un chip reacțiile lui.

Continui :

— Înțelegerea cu care priviți incidentul mă bucură. Aș dori... fac apel la dumneavoastră, ca totul să rămînă între noi...

— N-o să afle absolut nimeni, dacă mă mai puteți crede.

— Mărturisesc că da... Cînd urmează să aibă loc experiența ?

— Poimîine dimineața.

— Vă doresc succes. Ne bazăm pe dumneavoastră. S-ar putea ca inginerul Pangrati să nu ia parte la experiență. Reușita ei va fi cel mai bun răspuns pe care-l veți da acestei... neînțelegeri.

Plec de la el apafisit și furios. Mihai merge și el cu capu-ntre umeri, fără să scoată un sunet. Cred că se gîndește, ca și mine, că am trăit cel mai penibil moment din viața noastră, momentul în care trebuie să acționezi împotriva faptelor. Pentru că faptele sînt clare, ar fi trebuit ca acum să plecăm împreună cu directorul sau chiar dacă am plecat fără el, să-l fi lăsat, din alte motive, convinși fiind de vinovăția lui. Dar sînt sigur că amîndoi am plecat de la omul ăsta cu sentimentul că nu am fost în fața vinovatului.

În plină pădure mă opresc, îmi încarc plămînii pînă la refuz cu aerul rece din zori — pentru că de acum mijesc zorile — și-i spun lui Mihai, ca o concluzie la tot ce s-a petrecut :

— Nu ne rămîne decît să-l observăm pas cu pas. Dacă e vorba să ia legătura cu cineva, nu poate decît prin radio. Cred că e vorba de un aparat minuscul, prin care vorbește cu cineva din apropiere...

— Înseamnă că în paralel să-l căutăm pe cel care primește informațiile de la el.

— Chiar la asta mă gîndeam...

Pe mine oboseala mă cuprinde deodată, ca și cînd ar sta undeva la pîndă și s-ar repezi pe neașteptate. Așa se-ntîmplă și acum. Cît timp am fost sub tensiune nervoasă, nu m-a copleșit, dar acum simt două bombe atomice de picioare. Trag de ele cît pot,

s-ajung în cameră şi să mă lungesc pentru două ore, cît timp mai e pînă să mă prezint la serviciul din uzină.

Probabil că ceasul meu a sunat mai disperat ca oricînd, ca să mă trezească. Îmi simt capul cît o baniţă, cum zicea tata cînd se trezea brusc din somn. Nu găsesc în el nici un gînd şi stau pe marginea patului să mă dumeresc ce-i cu mine. În cele din urmă realizez că sînt căpitanul Dima, am aproape patruzeci de ani, şi trebuie să mă duc la serviciu, deoarece sînt angajat ca maistru de întreţinere. Odată realizat acest adevăr indubitabil, sar drept în pantofi, că e gata să-ntîrzii. Arunc cîţiva pumni de apă rece pe faţă, îmbrac tot cămaşa boţită din ajun, nu mai am timp s-o schimb, şi-mi iau picioarele la spinare, cît pot de repede.

În uzină, nimic deosebit. Toată lumea la treabă, toată lumea în emoţii, toţi vorbesc despre experienţa care se apropie. Toţi, cu excepţia celui mai cîntăreţ om din lume, care ne-a luat de dimineaţă cu melodia preferată. Şi fluieră cu o ardoare, că te apucă mila.

Îmi fac de lucru pe lîngă cubilou, controlez ce mi se pare de controlat, ascult între timp ce vorbesc ceilalţi.

— Dă-mi cheia fixă de paişpe de-acolo ! cer unui tînăr cam posac, care tocmai trece pe lîngă mine.

Se-opreşte şi caută în trusă, răscoleşte, nu dă de ea şi mă-nfurii, temîndu-mă că am uitat-o undeva. Mă scol şi mă duc s-o caut, şi o văd chiar deasupra.

— Uite-o aici !

O iau, mă apuc de treabă şi deodată mă opresc. Cum de n-a văzut cheia care era chiar deasupra ?

Îmi reamintesc gesturile lui, citea fiecare cheie în parte, s-o găsească, n-avea ochiul format. Eu, că nu sînt de meserie, şi dacă-mi ceri o cheie de paişpe o găsesc dintr-o sută, sau în cel mai rău caz o confund cu cea de şaptşpe, dar nu mă uit la una de douăzeci şi doi, cum s-a uitat el.

Îl pîndesc şi-l văd lucrînd la turbina de aer ; nu-mi mai atrage nimic atenţia. De cînd o fi în uzină ? O să-l pun pe Mihai să afle ce hram poartă pe-aici.

În pauza de prînz îmi fac de lucru pe lîngă el, încerc să intru în vorbă, dar nu pare deloc dispus să trăncănească. E un băiat finuţ, cu o uşoară tristeţe în privire şi o anume puritate care-mi sare-n ochi.

— Ce-i cu tine de stai aşa-ncruntat ? încerc să leg două-trei vorbe.

— Mă doare o măsea.

— Scoate-o şi... Îmi plac tinerii care trăncănesc toată ziua, ca nebunu'ăla de Vasile.

Surprind o privire suspicioasă. Nu-i place că mă ţin de capul lui, şi-l las în pace. De altfel, am destule de făcut, aşa că-mi văd de treabă, dar gîndul mi se-ntoarce mereu la el. A lucrat tot timpul conştiincios, fără să-mi atragă atenţia cu ceva, dar de ce nu cunoaşte o cheie de paişpe !

*

Marius avea senzaţia că tot timpul se uită cineva în ceafa lui. Era străin printre ceilalţi, şi deşi îşi dădea seama că ar fi trebuit să se apropie de ei, nu ştia cum şi nici nu putea. Îi era groază şi silă

de ceea ce făcea, n-avea putere să se smulgă din situaţia lui. Se considera prins într-un ham şi nu putea să tragă decît înainte, cel din căruţă îl ţinea strîns în zăbală. Mintea nu i se limpezea complet niciodată ; pastilele lui Marcel îl ţineau într-o ceaţă cînd mai densă, cînd mai subţire, dar întotdeauna prezentă.

O singură dată întreaga lui fiinţă s-a simţit mobilizată, atunci cînd meşterul i-a cerut cheia aceea de paisprezece, aşteptîndu-l cu mîna întinsă. Făcuse un efort extraordinar să se concentreze, dar nu reuşise, cu atît mai mult cu cît nu o putea alege cu repeziciunea celorlalţi. Apoi a observat că meşterul caută să intre în vorbă cu el, şi neliniştea lui a căpătat proporţii. I s-a părut de cîteva ori că-l surprinde privindu-l şi l-a cuprins frica adevărată. Aştepta ca pe nu ştiu ce sunetul sirenei de încetarea lucrului, iar cînd l-a auzit, s-a grăbit să se fofileze cît mai repede spre poartă, să nu dea nimănui răgazul de a-i vorbi. Meşterul îl căută cu privirea, dar el reuşise s-o şteargă. S-a trezit alergînd, şi oboseala fugii îi mărea spaima.

Acasă, Marcel stătea la masă, citea un ziar, iar Cornelia se retrăsese pe un scaun, în colţul camerei, şi cosea ceva. Ai fi putut crede că asişti la o banală scenă de familie, în care cei doi soţi se plictisesc pentru că şi-au spus de mult tot ce aveau de spus. Liniştea aparentă fu tulburată de intrarea bruscă a tînărului, gîfîind. Marcel sări de la locul lui, şi primul gest fu să privească pe fereastră, să vadă dacă Marius e urmărit. Cornelia nu şi-a dat seama că băiatul a venit alergînd, ca şi cînd s-ar fi întîmplat ceva, şi îl primi cu zîmbetul ei şters, de bucurie reţinută.

Marius se duse drept la Cornelia şi rămase lîngă ea. Simţind privirea umilă, rugătoare a mamei, îi

mîngîie părul cu gesturi rare, liniştitoare, care voiau s-o asigure de fidelitatea lui.

— S-a-ntîmplat ceva ? sparse Marcel tăcerea prelungită.

— Mă suspectează.

— Cine ?

— Un maistru... venit de curînd dintr-o altă secţie.

— De ce crezi că te suspectează ?

— Am simţit...

Cu gesturi intenţionat liniştitoare, Marcel îşi scoase port-vizitul şi căută ceva, apoi îi întinse lui Marcel o fotografie.

— Ăsta e ?

Tînărul tresări atît de vizibil, încît Marcel nu mai aşteptă nici un răspuns.

— Eşti sigur ?

— Da.

— Nu te speria, ăsta suspectează pe oricine... Ce te-a-ntrebat ?

— De ce sînt trist... M-a privit tot timpul... a căutat să intre-n vorbă. De ce nu mă laşi în pace ? ridică el tonul, provocînd un rictus pe obrazul cu trăsături mari al omului cu ochi galbeni. De ce nu mă laşi în pace ? repetă, cu glasul tremurat.

— Nu te văicări ca o femeie !

Între timp scosese din buzunar tubul cu pastile, şi aruncă una într-un pahar cu apă. Tînărul încercă o uşoară împotrivire, făcînd un pas înapoi, dar ochii galbeni îl fixară :

— Bea !

— Nu... n-am nevoie...

— O să te liniştească.

Îi era imposibil să-şi desprindă privirea de pe cele două gălbenuşuri care-l fixau. Întinse mîna spre pahar.

Pe masă era fotografia lui Dima, pe care i-o făcuse Remy în clipa predării.

Treptat, privirea lui Marius se goli de orice gînd, obrazul i se destinse într-o expresie tîmpă, de om bolnav.

Marcel îl fixă mai departe cu privirea lui ascuţită, apoi vorbi fără nuanţe, cu ton sec, de comandă.

— Mîine dimineaţă capeţi buretele pe care îl introduci în turbina de aer... Repetă !

— Mîine primesc buretele pe care îl pun în turbina de aer.

— De maistru nu ţi-e frică !

Considerînd că nu mai are de ce să rămînă aici şi constatînd că soarele alunecase dincolo de crestele brazilor, Marcel îşi luă pălăria de vînător agăţată pe spătarul scaunului şi plecă.

Toto îl aştepta într-un loc convenit, la marginea pădurii. A observat imediat că Marcel nu era în apele lui.

— Ceva neplăcut ?

— Preasimpaticul nostru colaborator tremură ca o piftie.

— Fără motiv ?

— Unul dintre cei doi din fotografie este aici, angajat ca maistru de întreţinere.

— A simţit ceva ?

— Nu cred... În orice caz, întîmplarea ne recomandă prudenţă... şi chiar mai mult decît atît.

Rămase pe gînduri. Se întreba care este cea mai bună atitudine. A doua zi urma să aibă loc experienţa şi prezenţa lui Dima în uzină nu-l liniştea

deloc, chiar dacă nu l-ar fi bănuit cu nimic pe Marius. Simpla lui prezență îl va face pe tînăr să lucreze stîngaci, să se dea de gol. Ar fi fost, evident, mai bine să-i poată spune a doua zi dimineața lui Marius : „Du-te și vezi-ți de treabă, maistrul n-o să mai vină.“ Dar cum să facă să dispară ?

— Du-te în cabană și așteaptă-mă în cameră, îi spuse lui Toto, cînd în sinea lui reuși să ia o hotărîre.

— Lipsești mult ?

— Nu știu. S-ar putea să vin să te iau imediat undeva. Să nu-ți schimbi rochia.

Toto știa că n-are nici un rost să ceară vreo lămurire, deși era foarte contrariată de purtarea lui. Oare se-ntîmplase ceva grav ?

Ar fi vrut să se ducă pînă la Marius, să afle de la el ce s-a-ntîmplat, dar se temu să iasă din cuvîntul lui Marcel și se-ndreptă cuminte spre cabană.

Se înnoptase de mult, cînd Marcel apăru în cameră și-i ceru scurt :

— Hai !

S-au urcat în mașină, Toto, ca de obicei, la volan.

— Spre sat, cu luminile stinse.

S-au angajat pe drumul de piatră, care lega satul de uzină, tăind pădurea. Toto conducea cu strîngere de inimă, fără faruri.

— Oprește ! Trage aici, pe dreapta !

Un fluierat scurt și din pădure apăru o namilă de om pe care Toto îl cunoștea și de care se temea fără voie, numai cînd îl vedea. O impresiona mai ales fața lui ciupită de vărsat și gura cu colțurile buzelor trase în jos, într-un imens dispreț pentru tot ce-i pe lume, și chiar pentru propria-i persoană

— Cînd îți fac semn, vii urgent !

S-a-ndepărtat împreună cu namila, oprindu-se la cel mult o sută de paşi, într-un loc de unde puteau fi văzuţi de Toto.

Femeia nu înţelegea prea bine ce se va-ntîmpla, aştepta cu inima cît un purice, înspăimîntată şi de întunericul din jur. Ascunsese maşina sub coroana unor arbori viguroşi, prin care nu răzbătea o singură rază de lună.

La început, lui Toto nu i-a venit să creadă cînd l-a auzit pe vlăjgan cîntînd un cîntec de pahar, lălăindu-se ca un om care a întrecut cu mult măsura băuturii. Şi i se păru straniu şi ridicol în acelaşi timp, cînd însuşi Marcel, sobrul şi elegantul Marcel, prinse să lălăiască acelaşi cîntec, bălăbănindu-se ca un om beat.

Foarte atentă, văzu apropiindu-se de ei un bărbat şi cei doi „beţi" se-ndreptară spre el. Cînd ajunseră aproape, namila se-mpletici, ca şi cînd ar fi fost gata să cadă, dar îşi azvîrli în clipa aceea pumnul într-o parte, izbindu-l pe necunoscut în stomac. Probabil că lovitura fusese năprasnică, deoarece îl frînse în două, ca secerat. În cădere, namila îl mai lovi o dată în ceafă şi necunoscutul se trezi în genunchi.

Un fluier scurt şi un semn o făcu să ambaleze motorul şi să se-apropie. Cînd parcursese jumătate distanţa, necunoscutul, care părea că zace lipsit de conştiinţă, zvîrcni de jos şi-l izbi pe Marcel cu cotul în stomac, apoi îşi repezi piciorul în pieptul namilei, dezechilibrînd-o. Pînă cînd să-şi revină cei doi din surpriză, dar şi din lovitură, o rupse la fugă înspre Toto, care venea cu toată viteza. Într-o fracţiune de secundă, femeia înţelese că obligaţia ei este

să se repeadă în el. Privind în spate, la urmăritorii lui, necunoscutul alerga, fără să observe, chiar în mașina care se apropia vertiginos, cu farurile stinse. Era sigură că n-o să-i scape. Cînd fu la cîțiva metri de el, aprinse brusc farurile, să-l orbească, și apăsă pînă la refuz pedala accelerației. Necunoscutul se trezi paralizat de punctele de lumină care se repezeau în el, și instinctiv își dădu seama că nu se mai poate feri din fața lor. Totul se petrecu în fracțiuni de secundă. Motorul ambalat se auzi chiar lîngă el. Și atunci se-ntîmplă faptul cel mai puțin așteptat de cei trei. Necunoscutul nu încercă să se ferească, ci dimpotrivă se repezi spre automobil. În clipa în care mașina și omul se-ntîlniră, Toto își astupă ochii de groază, auzi o izbitură seacă în partea din față a capotei, apoi nimic... Opri în dreptul lui Marcel, scrîșnind din frîne. Așteptară toți trei, atenți, cîteva secunde, s-audă măcar un geamăt, dar nici cel mai mic zgomot n-ajunse pînă la ei. Namila și Marcel se urcară în mașină și Toto acceleră.

— L-ai omorît ? întrebă Marcel, încă în tensiunea celor petrecute.

— Dracul știe ! De izbit, l-am izbit. Am auzit cînd s-a lovit de capotă.

— Scoți mașina pe asfalt, să i se piardă urma.

— O duc tot acolo ?

— Da. Vino cît mai repede la cabană. Eu recepționez mesajul și-i dau textul pentru retransmis, arătă spre namila de lîngă el.

În șosea, cei doi coborîră și o luară pe un drumeag care ducea spre uzină, dar și spre cabană. Marcel își consultă ceasul, apoi se abătură cîțiva pași

în pădure și ascultară un mic aparat de radioemisie. În el se auzi clar glasul directorului uzinei...

*

Va să zică, mi-a fost dat să mă nasc a doua oară! Pentru că născut a doua oară sînt. Stau lungit la pămînt, fac pe mortu-n păpușoi, indivizii se tot uită-nspre mine, să vadă dacă mi-au venit de petrecanie sau nu. Am căzut în șanțul drumului, nu mă pot vedea. Cum de-am scăpat întreg, încă nu știu. Totul a fost inspirație de-o fracțiune de secundă, în care mi-am amintit figura unui cascador, care sărea peste o mașină ce se repezea-n el. Era imposibil s-o ocolesc! Mi-am proptit palma-n capotă și m-am azvîrlit în sus. Cînd am căzut, mașina trecuse, era cît pe-aci să m-agațe cu bara din spate.

De fapt, dacă sînt întreg sau nu am să văd eu după ce scap de ei. În primele momente nu simți durerea unei răni.

Îi văd aruncîndu-se în mașină și gonind cu toată viteza spre șosea. Încep și eu să fac apel general: mișc un picior, pe celălalt, o mînă, pe a doua, capul, mă ridic puțin de mijloc, nu-ntîmpin nici o greutate. Încep să cred că sînt întreg și, cuprins de o bucurie naivă, îmi iau inima-n dinți și sar în picioare. Nu cad la loc, deci totul e-n regulă. Trebuie să mă duc să-l întîlnesc pe Mihai. Cînd mă urnesc din loc, constat că șchiopătez de-un picior, dar ce mai contează!

Mihai m-așteaptă nerăbdător, nu prea obișnuiesc să întîrzii. Mă vede șontîcăind și cam tăvălit prin

praf și se-ngrijorează de-a binelea. M-ajută să-mi scutur haina la spate și nu zice nimic.

— Să știi, Mihai, că sînt un tip de valoare.

— Nu m-am îndoit niciodată.

— Altfel nu încercau să mă răpească, nu ? Nu răpește un oarecare...

— Te-au atacat ?

— Ca să mă răpească... Nu văd de ce te miri așa... Sînt destul de arătos, iar ei vor să lanseze o nouă stea. Belmondo e fumat, Alain Delon nu mai place blondelor, au nevoie de-un nou tip. Și nu mai sta cu gura deschisă, ți-am spus de-atîtea ori că se vede urît molaru-ăla lipsă... Și chiar, cînd ai de gînd să te duci la dentist ?

Între uzină și casa directorului, în linie dreaptă, nu sînt mai mult de trei sute de metri. Am de gînd să-mi petrec noaptea patrulînd între aceste două puncte, cu aparatul de recepție deschis. Mihai mi-a adus unul cu circuit acordabil, cu ajutorul căruia vreau să mă conving de ceva. Dacă directorul intră în legătură cu cineva prin radio am să-l aud și eu o dată cu acel „cineva", care retransmite printr-un aparat puternic, instalat într-un vehicul.

— Și-acum plimbare, Mihai. E o noapte minunată. Cînd eram mic, priveam cerul împreună cu un prieten, ne întreceam care vede mai multe stele. Avea un ochi extraordinar, parcă privea cu binoclul...

Vede aparatul de recepție și se lămurește.

Între noi se auzi deodată un glas cunoscut nouă, și atît de aproape, încît Mihai, în prima clipă, a-ntors capul, așteptîndu-se să-l vadă. Apoi și-a dat seama că directorul uzinei venise-ntre noi pe calea undelor. De surpriză, Mihai se-ncleștă atît de tare de brațul meu, încît jur c-o să rămîn c-o vînătaie de toată

frumusețea. A înlemnit în poziția în care l-a surprins glasul directorului, și-mi amintesc un film care mi-a plăcut la nebunie în tinerețe, „Drumul spre stele", în care, oprindu-se timpul, oamenii rămîneau paralizați în cele mai caraghioase atitudini. Mă uit la el cum soarbe fiecare cuvînt, și figura lui se destinde pe măsură ce începe să-nțeleagă. Ceea ce ne impresionează pe-amîndoi este un oftat de-a dreptul dureros, și glasul șoptit, al unui om care vorbește cu el însuși, copleșit de-o mare nedumerire : „Cum se poate una ca asta, cum se poate" ? ! auzim murmurat, aproape stins și iar ne impresionează oftatul din rărunchi.

Un timp nu mai auzim nimic, apoi glasul directorului, schimbat, se adresă cuiva : „Experiența am fixat-o pentru mîine la ora zece... Luați toate măsurile..."

Se-ntrerupse.

Mihai îmi dădu, în sfîrșit, drumul la braț ; pot să-mi frec puțin locul, să pun sîngele-n mișcare.

— Ei bine, Mihai, dacă tot nu-ți mai folosește brațul meu, cred că putem să ne vedem de treabă, și încă foarte repede, nu ?

— La uzină? își aruncă el gîndul spre mine.

— Te cred, băiatule ! Ai priceput și tu, după cîte-mi dau seama.

O rupe la fugă cîțiva pași spre uzină, apoi se-ntoarce spre mine cu o figură fericită, care mi se pare cu totul nepotrivită, dar mi-o explic imediat ce-l aud :

— Dac-ai ști ce mă bucur că directoru-i om cinstit...

— Și mie-mi pare bine, ca să-ți spun drept.

— De ce mergi ca o babă cu ouă-n poală ? Hai odată !

Uzina doarme, cu un ochi deschis : geamul cămăruței portarului de noapte, un om cumsecade care se alarmează cînd ne vede la ora asta. Ne legitimăm, dar încă mai are sufletu-n cumpănă.

Descuiem ușor cabinetul directorului și stau mai întîi în ușă să privesc în jur.

— Aici s-a predat Remy.

— A stat pe scaunul din dreapta biroului.

— Hai să vedem despre ce este vorba !

Nu ne-a trebuit prea mult ca să dăm de o miniatură excepțională, în care erau cuprinse, de fapt, un micromagnetofon și un aparat de emisie, prinse cu o ventuză de sertar. Complicatul mecanism era agentul fără chip care fura cu atîta ușurință informațiile. Tot ce se vorbea în acest birou era înregistrat de micromagnetofon pe o bandă de sîrmă extrem de subțire. La ore anume, banda se derula și microaparatul de emisie transmitea în afara uzinei textul înregistrat, care nu putea fi recepționat decît din apropiere, cel mult 200 de metri. Cineva prelua emisiunea, oprea din ea esențialul și, cu un aparat puternic, emitea în străinătate. Mașinile noastre goniometrice nu recepționau decît aceste emisiuni puternice.

— Va să zică, ăsta-i agentul ! oftă Mihai, ținînd în palmă minunea transistorizată.

— Ăsta, Mihai.

— Și cine preia și transmite ?

— Cineva care se-nvîrte printre picioarele noastre, îți închipui. Nu poate fi prea departe, doar vine des s-asculte.

Am descoperit ușor un minuscul resort care dădea banda de sîrmă înapoi. Am ascultat cu răbdare pînă cînd am auzit oftatul acela din rărunchi al direc-

torului, şi mormăiala lui de om complet dezorientat : „Cum se poate una ca asta, cum se poate ?“

— De-aici încolo am recepţionat noi.

— Va să zică, asta a fost sarcina lui Remy. A plasat aparatul şi apoi s-a declarat băiat de treabă şi trăieşte liniştit într-un orăşel liniştit.

— Mă tem că noaptea asta o să fie ceva mai agitată pentru el.

Am ordonat un cordon sever în jurul uzinei, pe o rază de două-trei sute de metri, apoi ne-am urcat în maşină. Hai la Remy.

— Prima din dreapta e fereastra camerei lui, mă informează Mihai.

— Nu s-a culcat.

— O fi avînd musafiri.

— Ai mai vorbit cu el ?

— Da... După cum mi-a mărturisit, sîntem chiar „prieteni“. O să creadă că vreau să-l întreb ceva, n-o să se gîndească la nimic rău.

— Cine mai locuieşte în apartament ?

— O familie de bătrîni, proprietarii apartamentului.

Poarta nu este încuiată, ajungem uşor în faţa uşii de la intrare. În dreptul butonului soneriei, un mic anunţ :

Avramescu — sunaţi de 2 ori.

— Avramescu e proprietarul.

Ca să nu trezesc nici o suspiciune, sun de două ori. Un bun vecin care nu doarme la ora asta vine aproape sigur să vadă cine îl caută pe proprietar.

Cînd deschide uşa, îmi dau seama că nu-i trecuse nici o clipă prin minte că s-ar putea să fie pentru el. Mihai se arătă mai prietenos ca-ntotdeauna.

— Mi se pare că trebuia să sun o singură dată.

— Nu-i nimic.... poftiți.

Intrăm în cameră și Mihai, cu o repeziciune care mă surprinde și pe mine, îi spune :

— În numele legii, te arestez !

Și nu numai că-i spune, dar și aud clicul cătușei pe care i-i prinde de-ncheietura mîinii.

Individul joacă destul de bine mirarea de a se vedea tratat astfel, dar Mihai își continuă treaba cu aceeași iuțeală. Cît ai bate din palme s-a și lămurit că n-are asupra lui nici o armă. De altfel, era și greu, n-avea pe el decît pijamaua, peste care aruncase un halat de casă.

— Hai să ne-așezăm o clipă, pînă sosește mașina.

Eu trebuie să fac semn pe fereastră, ca s-o chem, dar nu mă grăbesc. În momentele astea de uluială obții mai ușor o mărturisire. Nu de alta, dar ar fi în stare să nege că a văzut vreodată, în viața lui, microaparatul din cabinetul directorului.

— Ce spui de ghinionul ăsta ? îl întreabă Mihai, ca și cînd s-ar fi referit la o a treia persoană, cunoștință comună.

— Ce mama dracului s-a-ntîmplat ?

— Bine spui, mama dracului ! Îți închipui că nu te deranjez la ora asta ca să văd dacă ai insomnii. De altfel, văd că ai... Ce citești ? „Ecuația cu trei necunoscute". Iată o întîmplare drăguță. Am plăcerea să-ți prezint chiar pe eroul cărții, căpitanul Dima. Era timpul să vă cunoașteți. El s-a ocupat de cazul vostru și, după cum vezi, dacă-ți privești încheietura mîinii drepte, l-a și rezolvat.

De mult nu l-am mai auzit pe Mihai turuind așa ; simțeam în fiecare cuvînt o satisfacție pe care nu și-o putea stăpîni.

— Ei bine, bănuieşti de ce ţi-am pus această frumoasă brăţară ? După cum mă priveşti, s-ar spune că nu. Pe cuvîntul meu că ştii să priveşti uimit. Ca uimirea să fie de-adevăratelea, ascultă ce-ţi spun : Am găsit jucăria ! Jucăria pe care ai prins-o de biroul directorului... Frumoasă treabă, n-am ce spune... Mai întîi am ascultat-o din apropierea uzinei, apoi... Acum, da, poţi să mă priveşti aşa. Cred că eşti cu adevărat uimit. Ai primit-o aici, în ţară, sau ai venit cu ea ?

Va să zică, Mihai ştie să arunce indirect întrebările cheie ! Nu-l interesa dacă a reuşit să vină cu microaparatul sau l-a primit aici. Dorea ca cel din faţa lui să recunoască un lucru : că *el* a plasat acolo „jucăria". Punîndu-i în felul acesta întrebarea, părea că pune accentul pe altceva : „Ai venit cu el sau mai ai aici complici care ţi l-au procurat ?" Falsul telegrafist căzu în plasă. Grija lui fu aceea de a-şi feri complicii :

— L-am adus eu.

— Credeam că ai pe-aici vreo cunoştinţă... în afara celei din bar, cu care trebuia să iei legătura şi pe care ne-ai mărturisit-o.

— Nu mai cunosc pe nimeni.

— Evident, evident. Dar cine recepţiona semnalul slab al microaparatului şi-l retransmitea ?

Urmă un moment de derută.

— Ştiu că cineva urma să retransmită, dar nu-l cunosc... Rolul meu a fost acela de a plasa microaparatul.

— Se poate, se poate... Ştiu că n-ai o memorie pe care să se poată conta. Nici Franklin n-avea memorie şi a inventat paratrăsnetul. Poate, după cîteva ore de odihnă... eu tot mai sper...

Am făcut semnul convenit și în cîteva momente mașina a fost jos. Ne-am urcat toți trei și-am dat bătaie. Pînă la ziuă trebuia să ne-ntoarcem la uzină.

N-aș fi crezut în ruptul capului că un om poate să-ntinerească sub ochii tăi. Directorul Taflan mă făcu să văd și minunea asta. Privirea lui posomorîtă căpătă vioiciunea din clipa cînd l-am cunoscut, întreaga lui figură iradia o fericire fără margini, începusem să cred c-o să sară într-un picior.

— V-am spus eu... v-am spus eu ? repeta ca o placă uzată... Vă mulțumesc că m-ați crezut... vă mulțumesc foarte mult... deși, hîm, după cîte înțeleg acum, aveați serioase motive să, hîm... cum să spun, să mă acuzați... Vocea mea, hîm, hîm — își tot dregea glasul, emoționat — vocea mea se-auzea clar, evident... Chiar mă mir, hîm, că nu m-ați arestat...

— Pentru că toate au trecut, vă rog să supravegheați îndeaproape desfășurarea experienței.

— Desigur, desigur... Iar dumneata, hîm, ca să zic așa, maistru de întreținere, nu ?

— Da.

— Hîm, foarte bine !

— Aș dori ca în uzină să nu mă mai cunoașteți...

— Evident, hîm, evident !

În aer plutește nerăbdarea din fiecare om care are o cît de mică legătură cu experiența. Tînărul cîntăreț a renunțat la melodia lui obsedantă și-și vede de treabă într-o tăcere suspectă. Mă plimb de colo-colo, n-am chef să scap nimic. Îl caut pe tînărul nou angajat. Obrazul lui are o rigiditate care trădează o mare tensiune interioară. Se uită la lucruri

de parcă privirea îi trece prin el, și fixitatea asta nu-mi spune nimic bun.

Am intrat în ultima oră dinaintea experienței, aș putea spune că a început numărătoarea inversă. Îl văd pe tînărul taciturn, cu trusa pe umăr, apropiindu-se de turbina de aer, și nu-mi plac fugarele priviri pe care le-aruncă în jur. „Ce are-n cap băiatul ăsta?" Am făcut bine că am cerut date despre el. Las totul și mă țin de coada lui. Stau ferit undeva deasupra, pe-o macara rulantă, nu-i trece prin minte să privească-n sus. Acum sînt sigur că o să încerce ceva. Nu mai e nimeni prin apropiere, toată lumea roiește în jurul cubiloului ; turbina de aer e într-o hală alăturată. Scoate din trusă o cheie franceză, desface cu oarecare ușurință un capac prin care se controlează paletele turbinei și introduce înăuntru ceva... ceva ca un burete, din care mi se pare că picură un lichid. Da, e un burete îmbibat cu o substanță anume. Lasă capacul, înșurubează în mare grabă și-o rupe la fugă mai înainte ca eu să fac un gest. E drept că am vrut să văd pînă la capăt ce are de gînd. Sar cîte trei trepte și mă reped după el. Îl zăresc în celălalt capăt al culoarului, în clipa care închide ușa. Las la o parte toate bătrînețile și-o rup la fugă atît de vîrtos, încît îmi aud trosnind încheieturile genunchilor. Jur în sinea mea că începînd de astăzi voi face în fiecare dimineață zece minute de gimnastică și mă trezesc în curte. Încotro a apucat? Aud o creangă rupîndu-se și m-avînt într-acolo. A sărit gardul. La o sută de metri începe o pădure deasă în care nu văd cum o să-l mai urmăresc.

Alergînd, comunic :

— Mihai, sînt în pădure ! Îl urmăresc pe Marius, tînărul taciturn de care ţi-am vorbit. Opreşte experienţa !

Sar gardul cu o sprinteneală care mă uimeşte şi văd în ce parte se pierde printre copaci. Întind pasul, dacă nu m-apropii de el, l-am scăpat.

În pădure aud, din cînd în cînd, foşnetul frunzelor uscate. Pornesc pe-o cărare care mi se pare că o să-i iasă în faţă. E bine să-i spun lui Mihai unde sînt.

— Alo, Mihai, sînt în partea...

Ce mama dracului e asta ? Parcă cineva mi-a luat capul şi mi l-a scuturat ca pe-o puşculiţă în care vrei să auzi cum sună banii.

Mintea mi se tulbură, picioarele mi se taie, şi cad într-o groapă adîncă... Cu ultima licărire de conştiinţă mă gîndesc că cineva m-a pocnit în moalele capului. A dracului poveste !

•

O labă imensă prinse umărul lui Dima, îl întoarse cu faţa-n sus, îi cotrobăi buzunarele. Nu găsi mare lucru : cîteva chei, o batistă, un revolver la brîu, ţinut strîns de curea, cîteva monezi. Ceva mai departe, pe iarbă, zăcea micul aparat de emisie-recepţie, în care se auzea glasul lui Mihai.

— Alo, Dima ! Dima ! Răspunde ! Unde eşti ?

Un tip se-apropie de locul unde zace Dima. Cînd ajunge în dreptul aparatului ascultă o clipă, apoi călcă furios pe el, strivindu-l. Un trosnet sec, de material plastic, şi din aparat a rămas o grămăjoară

de piese și sîrme. Un șut scurt proiectă totul într-un tufiș.

— Leagă-l ! se adresă tipul namilei.

Dacă Dima ar fi putut să-l privească, ar fi fost șocat de ochii lui galbeni, ar fi avut senzația că l-a mai văzut cîndva, și poate că și-ar fi amintit ziua cînd l-a invidiat pentru că o femeie tînără stătea agățată tandru de brațul lui.

— Du-l la mașină ! porunci el namilei, care-l ridică pe umăr cu ușurința cu care ridici un sac de lînă.

Cînd îl văzu pe Dima în cîrca namilei, în mintea lui Marius se produse un șoc care-o limpezi de puterea drogului și ceea ce pînă atunci i se păruse mai mult sau mai puțin grav, se transformă într-o treabă foarte urîtă. Viața unui om era în primejdie din cauza lui !

Cînd namila îl aruncă pe Dima în partea din spate a stationului, zgomotul trupului izbit de caroserie îl trezi total la realitate. Un mușchi i se zbătea violent la tîmplă, și Marcel îl observă și își dădu seama de starea în care se află. Ceva se rupsese în el, pierduse controlul.

— Ce-ai făcut de te-a mirosit așa repede ? îl întrebă pe tînăr, mai mult cu intenția de a-l scoate din gînduri.

— Nimic... am pus ăla acolo și... am fugit.

— Are nas, copoiul.

— Eu nu mai fac nimic ! aproape strigă Marius, îngrozit. Nimic, nimic ! Să mă lași în pace !

Omul cu ochii galbeni îl privi cu o liniște nefirească, binevoitor chiar. Părea că înțelege depresiunea tînărului și vrea să-l facă să simtă asta. I se adresă calm, liniștitor, părintește :

— Nici n-ai mai avea ce să faci. De-acum totul o să fie frumos pentru tine.

Privirea tînărului se-ndreptă spre maşină.

— Unde îl...

Namila se aşează la volan.

— Rolul tău s-a terminat, de ce îţi mai pui probleme ? Doar n-o să-l las aici !

— Ce-i faci ? Nu vreau ca din vina mea să...

— N-o să i se-ntîmple nimic. Rămîi aici, o să vină Toto să te ia. Hai, linişteşte-te ! Crede-mă, ţi-ai pierdut cumpătul mult prea tîrziu. Totul s-a terminat... Peste două ore ai un tren care te duce acasă... Dacă n-o să doreşti, n-o să ne mai întîlnim niciodată, decît cel mult atunci cînd o să vrei să-mi arăt recunoştinţa. Mai bine ai grijă de Cornelia... Stai acolo, pe buşteanu-ăla, şi-aşteapt-o pe Toto. Cu ea o să te simţi mai bine. Veniţi amîndoi acasă...

Marius s-a trîntit pe trunchiul răsturnat, şi-a proptit coatele-n genunchi şi fruntea-n palme şi a rămas nemişcat. Ai fi putut crede că n-a auzit motorul stationului care-l ducea pe Dima spre o adresă necunoscută.

Cînd maşina se pierdu pe drumul de căruţă, Marcel se-nvioră deodată. Se grăbi spre locul de unde Toto pîndea să nu se-apropie cineva pe neaşteptate.

Marcel scoase din buzunar un mic obiect pe care i-l puse în palmă, spunîndu-i :

— Ai grijă de Marius...

Toto dădu un mic ţipăt şi-şi retrase mîna, de parcă ar fi simţit un şarpe în palmă. Cu pupilele dilatate de spaimă, se retrase un pas, căutînd să-nţeleagă dacă e adevărat sau nu.

— Hai, Toto, fără sentimentalisme! Dacă nu... porunci într-un fel care nu mai admitea opunere. Te-aştept acasă.

— De... ce?

— Dacă ai să ţii neapărat, am să-ţi explic. În nici un caz acum... Hai, du-te!

Toto izbucni în plîns, dar se supuse, retrăgîndu-se mai întîi pas cu pas, apoi o rupse la fugă spre Marius.

Tînărul stătea în aceeaşi poziţie în care îl lăsase Marcel.

Toto se aşeză lîngă el tăcută, vinovată, cu ochii în lacrimi, dar nu mai plîngea. Cu gesturile cu care îndeplineşti un ceremonial, scoase din gentuţa pe care o purta agăţată de umăr un pachet de ţigări şi-l desfăcu fără nici o grabă. Îi întinse pachetul şi Marius luă o ţigară, şi abia atunci îşi ridică privirea spre ea. Se uita la ea ca un cîine bătut care-şi priveşte vinovat şi supus stăpînul. Privirea asta fu gata s-o facă să fugă şi să strige la Marcel, şi să-l blesteme, şi să-l distrugă, dar tînărul întinse mîna spre pachet şi luă o ţigară. Gestul parcă o hipnotiză. Cînd el întinse ţigara, aproape că uită ce se va întîmpla. Aprinse flacăra brichetei pe care o primise de la Marcel. Marius trase lung din ţigara care refuza să se-aprindă. Inhală cu nesaţ fumul mai înecăcios ca de obicei, pînă cînd o gheară îi prinse inima şi i-o strînse puternic. Prin pînza neagră care se ţesea în faţa ochilor, o zări pe Toto, îngrozită, fugind de lîngă el.

Marcel privea ţintă prin parbriz, fără să vadă. Mintea îi era năpădită de o mulţime de gînduri. O pleoapă i se zbătea enervat, îşi frecă de cîteva ori

ochiul, dar zvîcnirile se repetau, ca o presimțire. Reușita întregii afaceri depindea acum de repeziciunea cu care izbutea să fugă.

— Mai repede! ceru namilei, dînd astfel glas propriilor gînduri.

— Să nu ne oprească pentru exces de viteză.

Acul kilometrajului sărise de 130 și drumul lăturalnic nu era dintre cele mai bune.

Namila nu înțelegea de ce este atît de crispat. Lui i se părea că totul merge perfect. Constată că ochii șefului se îngălbeniseră și mai rău.

— A mers bine, spuse într-un tîrziu namila, cu dorința inconștientă de a-l liniști pe șef, dar și cu aceea de a-l auzi confirmîndu-i părerea.

— A mers. Mai repede... unde se poate.

— Și cu ăsta ce facem ?

— Îl mai ținem.

— N-ar fi mai bine să... arătă el cu capul spre adîncul unei prăpăstii pe lîngă care tocmai treceau.

— Nu.

— Să spun drept cu... experiența mea... cum să zic... dacă scapi de el, ai scăpat. Pînă dă de el, pînă... sîntem departe.

— Trebuie să-l mai ținem.

Namila ridică din umeri, nedumerit. Nu era treaba lui să hotărască.

În fața casei lui Toto opri cu bara de direcție chiar în poarta de fier și sări de la volan cu sprinteneala unui om de șaizeci de kilograme, să deschidă. Cu coada ochiului privi în spate. Dima zăcea sub foaia de cort aruncată peste el.

Băgă maşina în garaj, închise uşa şi totul fu înghiţit, aşa cum înghite apa urma unui peşte care trece prin ea.

Din garaj, o uşă joasă, prin care treceai aplecîndu-te, dădea în locuinţă. Îl instalară pe Dima într-un fotoliu enorm, din piele, de altfel foarte comod. Marcel se opri o clipă, să răsufle. Îl transportaseră destul de greu, din cauza locului strîmt.

După ce-şi trase sufletul, lăsă storurile la fereastre şi aprinse lumina.

— Scoate-i plasturele şi dezleagă-l.

Namila trase fără nici o grijă de fîşia lată de plasture şi tăie legăturile.

Între timp, Marcel se îndeletnici cu o treabă care părea cel puţin ciudată pentru acest moment. Dintr-un sertar al unui scrin luă o fotografie mult mărită şi o lipi cu o bucată de scoci pe peretele din faţa lui Dima. Nu era alta decît fotografia pe care reuşise să le-o facă, lui şi lui Mihai, Remy, în timpul interogatoriului. Un zîmbet de o imensă satisfacţie îi încreţi colţul ochilor. Cînd i se păru că totul este pregătit, scoase din buzunar un mic tub din care ţîşni un miros înţepător, şi-l plimbă pe la nasul lui Dima. Venind de departe, de foarte departe, conştiinţa lui se adună şi, scuturînd-şi capul, ca şi cînd atunci ar fi ieşit de sub apă, se dezmetici de-a binelea. În faţă îi apăru bărbatul cu ochii de gălbenuşuri pe care, din prima clipă, avu senzaţia că l-a văzut undeva, dar nu ştia unde.

Surpriza cea mare o avu atunci cînd dădu cu ochii de fotografia prinsă de perete... Aproape că nu-i venea să creadă, dar erau el şi Mihai, în birou. Juca tare de tot tipul cu ochii de gălbenuşuri, trebuia să recunoască.

*

Să te poncească-n cap un tip ascuns într-o pădure te surprinde și nu prea, dar să dai cu ochii de propria ta figură lipită pe-un zid într-o casă oarecare, poate să te lase cu gura căscată. Cred că i-am dat o satisfacție grozavă tipului cu ochii galbeni, pe care-l simt gustînd din plin uimirea mea. Și nu-i o fotografie prea rea, deși nu sînt deloc fotogenic. Dacă aș fi fost și fotogenic...

— Sînteți cam surprins, domnule...

— Dima! mă recomand cu ca un băiat bine crescut.

— Domnule Dima... Numele meu e Marcel.

Tonul lui nu este malițios, cît satisfăcut, și trebuie să recunosc că are motive, în momentul de față atuurile sînt în mîna lui. Și cum nu-l bănuiesc un jucător lipsit de experiență, o să-mi fie destul de greu să cîștig. Dar o partidă nu e pierdută decît atunci cînd se termină. În orice clipă mai poți să tragi cartea salvatoare sau să arunci zarul bun.

— De ce sînteți atît de uimit, domnule Dima? insistă el, privind în treacăt fotografia de pe perete.

— Să vă spun sincer, nu sînt atît de uimit pe cît credeți... În multe case, în care sînt fete foarte tinere, am întîlnit pe pereți fotografiile actorilor preferați. Altele obișnuiesc să păstreze cîntăreți, sportivi... multe nutresc o deosebită admirație pentru mine...

Tipul se-amuză. De ce n-ar face-o? În dreapta mea stă un urangutan cu revolverul îndreptat spre pieptul meu. Are o mutră care trădează un tip ce

nu pare să-şi facă numeroase probleme de conştiinţă cînd apasă pe trăgaci.

— Într-adevăr, domnule Dima, aveţi motive de satisfacţie, fotografia e reuşită.

— Mai ales pentru mine, care nu sînt prea fotogenic. Acesta este, de fapt, motivul uimirii mele. Cum de-a putut domnul Remy să reuşească atît de bine ?

Nu i-a prea plăcut că l-am numit pe cel care m-a fotografiat. Era sigur că n-am de unde să cunosc fotograful, dar într-un colţ al fotografiei se vede un fragment dintr-un aparat de emisie, pe care l-am găsit în lucrurile lui în ziua în care s-a predat. Acel aparat n-a stat pe biroul meu decît atîta timp cît a stat şi Remy la mine. Nu-mi închipui de loc cum de a reuşit. Poate aflu.

— Reuşită fotografie, deşi bănuiesc că n-a realizat-o în condiţii optime. Nu-mi reamintesc să mă fi rugat să zîmbesc, şi nici n-am observat aparatul în mîna lui.

Rîde.

— Nici n-a avut... Fotografia a fost făcută cu cele două perechi de ochelari pe care le poartă. Prima pereche formează imaginea pe cea de-a doua, care are pe ea o substanţă sensibilă numai la temperatura corpului uman.

Încerc să reconstitui fiecare moment din ziua predării falsului telegrafist şi-mi reamintesc că, la un moment dat, l-am surprins privindu-mă fix, ţinîndu-şi lentila ochelarului înconjurată cu palma. Atunci am crezut că îl obosea lumina, iar el probabil că ţinea palma aproape, ca să ridice temperatura stratului sensibil la treizeci şi şapte de grade.

— A lucrat ingenios domnul Remy, constat.

— Dacă v-ar auzi, ar fi încîntat. Ţine foarte mult să i se recunoască unele calităţi.

— Am să i-o spun personal.

— Dacă s-o ivi ocazia.

Pe faţa lui se-ntinde iar zîmbetul acela gras, care mă enervează.

— N-aduce anul, ce-aduce ceasul, domnule Marcel. Eu sper să am acest prilej.

— Într-adevăr, ar trebui s-aducă ceasul, domnule Dima. Peste douăzeci şi patru de ore, domnul Remy va fi departe, împreună cu mine.

Nu bănuieşte că Remy este de-acum într-un loc unde va avea timp să gîndească pe-ndelete la cele mai ingenioase mijloace de fotografiere.

— Cum aţi reuşit să identificaţi fotograful ?

— După un obiect de pe birou, care a aparţinut domnului Remy.

Am sesizat eu bine că nu-i convine că am identificat fotograful. Îmi mărturiseşte :

— Din orgoliu, n-am putut să nu v-o arăt.

— Orgoliul e un defect.

— În cazul meu, da.

— Şi defectele ne pierd.

— În cazul meu, nu, răspunde, revenind la tonul lui maliţios.

Mă fixează şi îi susţin privirea. Cred că-l priveso şi cu cu oarecare ironie, deşi nu prea am motive ; în mîna mea nu sînt decît nouarii.

Se ridică de pe scaun şi-şi vîră pînă-n coate mîinile în buzunar. Tace cîteva momente, înălţîndu-se cînd pe vîrfuri, cînd pe tocuri, apoi îmi mărturiseşte ce are de gînd :

— Domnule Dima, am să te rog să aştepţi aici... un timp mai îndelungat.

— Mă păstraţi ?

— Ca pe un lucru foarte preţios, n-aveţi nici un motiv să vă simţiţi jignit.

— Încă e bine că v-aţi dat seama de valoarea mea.

— Dacă nu reuşesc să fug, veţi fi preţul răscumpărării mele. Dacă da — acum îmi trînti bomba — vedeţi şi dumneavoastră cum o să vă descurcaţi. Faceţi orice, numai de pe acest fotoliu să nu vă ridicaţi... dacă ţineţi să mai trăiţi.

Făcu un uşor semn spre urangutanul care se duse şi răsuci un comutator. Un foarte uşor bîzîit, ca de muscă enervantă, se auzi în interiorul fotoliului.

— Sper că n-o să plutească.

— O să explodeze.

Frumoasă perspectivă ! Abia acum, în faţa acestei realităţi, mă uit atent în jur. I se pare că privirea mi se opreşte pe fereastră şi mă previne :

— Nu încercaţi să strigaţi, v-aţi uza glasul de prisos... Adio, domnul Dima !

— La revedere.

— Adio !

— N-am să uit niciodată prietenia cu care m-aţi tratat...

— Şi ca să nu mă dezmint...

Al dracului, se amuză copios. Lîngă fotoliu e o măsuţă pe care acum observ un aparat de radio. Apăsă clapeta şi camera e inundată de ultimul şlagăr la modă.

— Aşa o să treacă timpul mai uşor...

Pe retină îmi rămîne mult timp zîmbetul lui scîrbos şi ochii lui galbeni. Uşa s-a-nchis în urma lor şi stau cuminte în fotoliul foarte confortabil. Cam fără motiv, mai bine-zis fără nici un motiv, mă tre-

zesc rîzînd, pentru că situaţia mea neplăcută mi se pare destul de caraghioasă, ca să rîd în hohote.

Cînd mă amuz mai copios, uşa se deschide şi cineva intră în cameră. Rîsul mi se opreşte-n gît. În cameră a pătruns femeia pe care o recunosc în prima clipă. De data asta îmi reamintesc că am mai văzut-o o dată, pe stradă, la braţul unui bărbat urît şi cam copt... În mintea mea s-a aprins un bec de cinci mii de waţi. Ştiu unde şi cînd l-am mai văzut pe domnul Marcel, înainte de a-l reîntîlni la cabană. Acum ştiu cînd i-am mai privit ochii galbeni. Era atunci cînd a trecut pe lîngă mine, cînd se ducea la-ntîlnire! Ce întîmplare stranie! Să fi ştiut atunci...

Femeia a intrat valvîrtej, a trîntit uşa în urma ei, s-a dus drept la şifonier, a scos o valiză şi a început să arunce în ea tot felul de lucruri. La început n-am observat, dar acum îmi dau seama că plînge, deoarece o aud din cînd în cînd suspinînd. E în spatele meu şi nu mă pot întoarce s-o privesc, nu de alta, dar să nu păţească ceva fotoliul de sub mine. Nu ştiu cînd a deschis uşa Marcel, dar îl aud din prag, vorbindu-i :

— Trece, Toto... Eşti fată deşteaptă!

Se-apropie de ea, o prinde de umăr şi-i caută privirea. Acum îi văd în oglinda din faţa mea. El zîmbeşte la fel de scîrbos, deşi îşi dă osteneala să pară impresionat de necazul ei. Nu înţeleg de ce-o consolează, dar probabil că are ea un motiv temeinic să plîngă.

— Nu mai sta aici decît timpul absolut necesar şi vino, acolo... Hai, fii tare... Aj să uiţi mai uşor decît crezi.

Drept răspuns, ea se întoarse şi continuă să aleagă lucruri din şifonier. Nereuşita îl făcu pe individ să zîmbească iar. O privea cu ochi flămînzi, dar răi.

Plecă din cameră, făcînd totală abstracţie de prezenţa mea. Prin oglindă asist cum tot felul de obiecte iau drumul valizei.

— Plecaţi pentru mai mult timp, domnişoară, sau voi avea plăcerea să locuim împreună ?

Nu prea-i pasă de mine. Trece în camera de-alături, o aude trăgînd sertarele unei mobile, răscolind grăbit în ele. Se-ntoarce cu o cutie pe care o aruncă în valiză.

— Îmi pare rău că nu reuşesc să vă atrag cît de cît atenţia...

Nu înţeleg de ce replica asta o opreşte din drum şi o face să se uite la mine. Acum îi văd ochii plînşi... plînşi bine.

— Vă aşteptaţi să arăt altfel ? La examen ne-a ales după dosar, nu după...

Îmi arăt mutra, convins că o să-mi contrazică vorbele şi că, totuşi, nu mă găseşte rău, dar mă conving că m-a privit fără să mă vadă. Se-apucă iar de treabă. Aleargă de colo-colo prin casă, ca orice om care-şi face bagajul în pripă şi vrea să nu uite nimic din ce consideră necesar. Eu n-am ce face, îi dau cu gura, doar-doar voi reuşi s-o scot din muţenia ei, s-o prind într-un dialog şi, cine ştie, poate s-o conving să-mi dea o mînă de ajutor. Nu prea văd să am multe şanse, dar în situaţia mea nu-ţi poţi permite să scapi o ocazie chiar dacă procentul de reuşită este de unu la un milion. Sub mine bîzîie enervant maşina infernală care mă-mbie să fac

ceva, orice, măcar aşa, ca să nu mă mai gîndesc la situaţia frumoasă în care sînt.

— Cred că te-nţeleg, îi spun, cînd mi se pare că face o pauză în goana ei prin cameră. E rău să fii cea mai mică rotiţă, să te-nvîrteşti după toate celelalte. Vrei să te opreşti, să scapi, dar...

— Taci ! strigă ea la mine atît de violent, încît mă sperii pur şi simplu. Taci o dată ! Vreau să mori şi tu ! Toţi să muriţi ! Toţi, toţi, şi unii şi alţii ! Să nu mă mai hărţuiţi !

Nu a ţipat, a urlat pur şi simplu, şi nu numai la mine, la noi „toţi", cu alte cuvinte şi la omul cu ochii de gălbenuşuri care a părăsit de curînd camera. Femeia asta a suferit un şoc puternic, dacă s-a descumpănit în halul ăsta...

Ar mai fi urlat aşa, dezlănţuit, şi eu aş fi ascultat-o neputincios din fotoliul meu confortabil, dacă uşa camerei nu s-ar fi deschis cu oarecare zgomot şi în prag n-ar fi apărut, cu mutra schimonosită de furie, Marcel. Gura i se strîmbase într-un rînjet care mă-nfioră pur şi simplu. În mînă ţinea un tub ascuţit la un capăt, ca un creion metalic de reclamă, foarte gros. Cînd îl văzu, femeia îşi înghiţi cuvintele, privind îngrozită spre mîna lui, care se juca răsucind acel „ceva", pe care nu-l identificam încă prin oglindă.

— De ce să murim cu toţii, Toto ? întrebă el cu un calm şi o blîndeţe care-mi făcu pielea de găină pe mine. De ce să murim ? Şi poate că nici nu vrei să murim toţi, poate că ar fi mai bine să trăiască el, spuse şi arătă spre mine.

Vorbea apropiindu-se de ea, şi femeia înţelese că viaţa ei n-atîrnă decît de-un fir de păr, pentru că

groaza cea mai neagră se citea în privirea-i tulbure. Scînci ca un copil care cere îndurare :

— Nu... Marcel... Te rog...

— De ce vrei *tu* să murim, Toto ? continuă el să-ntrebe, obsedat de cele auzite. De ce ?

Toto se retrase cîţiva paşi, apoi încercă să fugă spre camera de baie, dar din tubul din palma lui Marcel ţîşni o lamă de oţel care şfichiui scurt prin aer şi se-nfipse în spatele ei, chiar sub omoplat. Femeia se opri atît de brusc, de parcă s-ar fi lovit de un geam imens, invizibil, care nu-i dădea voie să mai înainteze. Întoarse privirea speriată, şi mirată, şi rugătoare spre el, bolborosind în neştire :

— De ce, Marcel ?... De ce ?

O a doua lamă, a treia, a patra ţîşni intermitent, şi mi-am întors privirea de la ea, să n-o mai văd zbătîndu-se. Îl privesc pe el, şi în clipele astea sînt convins că e nebun. În privirea lui citesc pasiunea crimei şi ura şi, parcă, deşi nu-mi vine să cred, o perversitate diabolică de bărbat refuzat care se răzbuna. Aş putea să jur că zvîrcolirile ei îi produc o plăcere bolnavă. Nebunul a iubit-o pe femeia asta, şi asist la cea mai cruntă scenă de răzbunare pe care mi-o pot închipui.

Rămase mult timp cu privirea pironită pe trupul fără viaţă. Nările îi fremătau ca şi cînd ar fi adulmecat ceva, colţul gurii îi alunecase în jos, un muşchi i se zbătea violent în obraz, parcă ar fi vrut să scape de sub piele. Mă tem că în clipa în care se va dezmetici, va îndrepta spre mine aruncătorul de lame şi va termina cu toate aici... Dar cred că nici nu şi-a mai amintit de mine. S-a smuls violent din loc şi a năvălit afară din cameră, gata să răstoarne namila care asistase şi ea la toată scena.

Am rămas singur cu cadavrul scăldat în sînge la cîţiva metri, şi cred că sînt la un pas de-o criză de nervi. Îmi vine să mă ridic de pe fotoliu, orice s-ar întîmpla, numai să se termine într-un fel povestea asta. Rezist primului impuls, închid ochii şi încerc să devin rezonabil. N-are rost să mă curăţ ca un prost, în timp ce individul îşi vede de drum, cu treburile aranjate. La urma-urmei, asistasem la o „scenă de familie" şi n-avea rost să-i dau o importanţă mai mare decît o merită. Mă uit cu compasiune la cea care pînă acum cîteva minute a fost o femeie atît de frumoasă. O femeie care ar fi putut înfrumuseţa viaţa unui bărbat şi pe a ei, ce-ar fi putut să se bucure de dărnicia naturii, şi ar fi putut de asemenea să dea viaţă unui copil la fel de frumos. Acum zace la picioarele mele desfigurată de groază, pentru că murise stăpînită de acest sentiment ce-i rămăsese întipărit în trăsăturile rigide ale chipului.

Dar n-am timp de filozofie. Dorinţa de a face totul pentru a scăpa persistă în noi chiar şi atunci cînd e absurdă. Cel puţin aşa mi se pare acum gîndul că trebuie să fac ceva. Ce să mai încerc în situaţia asta limepde ca lumina zilei ? Stau pe un fotoliu de pe care nu mă pot ridica, sînt încuiat într-o cameră evident departe de orice ureche omenească, pentru că altfel n-ar fi plecat atît de sigur de el. Nu-mi dau deloc seama pe unde ar putea fi situată această locuinţă. M-au adus leşinat. Nu ştiu cît a durat drumul, de cîte ori a cotit, apropximativ la cît timp, ca să încerc o localizare în spaţiu. Dacă eu nu pot chema pe nimeni, să-ncerc să descifrez vreun zgomot care vine de-afară, poate aşa să aflu cîte ceva.

Mă enervează muzica optimistă care se revarsă spre mine din difuzorul radioului şi-l închid cu oarecare furie. Îmi amintesc ironia lui Marcel din clipa cînd l-a aprins. Bine că e destul de-aproape de mine şi nu sînt nevoit s-ascult la infinit muzică, şi sfatul medicului, şi nu ştiu ce consideraţiuni despre timpul probabil...

Hotărît lucru, aş putea să jur că sînt în centrul pămîntului. Dacă închid ochii, realizez perfect starea probabilă a propriului meu mormînt : la fel de linişte, la fel de întuneric, la fel de confortabil, pentru că, trebuie să mărturisesc, o fi el fotoliul ăsta cu „cheie", dar de stat se stă minunat în el. Am întîlnit puţine la fel de confortabile.

Tot stînd eu aşa, probabil că m-am împăcat cu soarta, pentru că-mi vine chef s-ascult muzică. Ba chiar mă gîndesc la cîteva melodii preferate, pe care aş dori să le-ascult. Nu cu aer patetic, „pentru ultima oară", ci pur şi simplu mi-ar face plăcere să le-aud. M-am lămurit că altceva n-am nici o şansă s-aud. La urma urmei, cea mai mare şansă am s-aud o bubuitură, pe care n-aş vrea s-o savurez în toată splendoarea ei.

Probabil că speranţa se ţine de mine ca scaieţii de oaie, dacă-mi mai arde de muzică. E ciudat cît de greu admitem propria noastră dispariţie. Asta, cred eu, face să nu ne pierdem chiar cu totul cumpătul şi să nu devenim laşi. *Evident*, nu voi pieri, dar încă nu ştiu cum voi scăpa. *Evident*, nu ştiu mai ales *cum* voi scăpa.

Întind mîna să apăs iar clapa aparatului de radio şi sub cutia lui văd colţul unui plic, pe care-l trag afară, curios ca o adolescentă. Ziare n-am, cărţi, nu o scrisoare nu poate să fie decît plăcută, chiar dacă

nu-ţi este adresată, sau mai ales atunci. Iată cum şi în ce împrejurări ne trădăm adevărata fire : sînt un indiscret !

Vă închipuiţi că n-am luat plicul numai ca să aflu cine îi mai scrie gazdei, ci mai ales pentru altceva. Orice scrisoare ajunge la destinatar numai dacă are adresa pe ea. Ori eu citesc şi constat, cu o bucurie cam nejustificată — îmi fac curaj — că sînt în strada Piersicilor, numărul 93, pentru că scrisoarea a fost expediată pe această adresă. Numele gazdei este Toto Păltineanu, din Bucureşti. Îmi amintesc că Marcel aşa i s-a adresat femeii. Va să zică sînt în Bucureşti, strada Piersicilor, 93, în locuinţa domnişoarei Toto Păltineanu. N-am nici o idee unde ar putea să fie strada asta, dar mă bucur ca un naiv, am senzaţia că am aflat ceva, că am făcut, deci, un pas înainte. Cine expediază ? Mă interesează, şi încă foarte tare, pentru că expeditorul este Marius — atît semna pe spatele plicului. Scrisoarea fusese expediată din Bucureşti şi, din conţinutul ei, am dedus că tînărul o scrisese într-un moment de cumpănă. Sînt pasaje care mă impresionează pur şi simplu, îmi dau seama că acest băiat a intrat într-o situaţie îngrozitoare, în care nu s-a dorit niciodată şi din care nu ştie cum să iasă. Înţeleg cu atît mai bine fiecare cuvînt al scrisorii, cu cît îl cunosc pe cel care a trimis-o. Nu mă mai miră tristeţea neputincioasă, absolută, de pe chipul lui. Oare ce-o fi făcînd ? Dacă în cele din urmă va găsi puterea să se smulgă din lanţul în care stă, ca o verigă minoră, şi... şi de la el îmi va veni salvarea ?

Cenzurez imediat acest gînd, mai mult o dorinţă a mea decît o realitate posibilă, dar iată ultimul pasaj al scrisorii :

„Sînt gata la orice gest, Toto, dacă tu îmi promiți că vei fi alături de mine. Eu... eu singur te voi scăpa de Marcel, într-un fel oarecare. Trebuie să te salvez, să ne salvăm din brațele lui. Aici nu-l cunoaște nimeni, nu se va afla că a dispărut... Promite-mi că vei veni cu mine undeva departe, unde să nu ne știe nimeni, într-un orășel liniștit de provincie, în care să ne trăim dragostea"...

Poate că cineva spune că acel licăr de speranță încolțit în mintea mea e cu totul hazardat. Marius îl iubea atît de tare pe omul cu ochii galbeni, încît era gata ca *„el... el singur"* să-i vină de hac... Poate că nu s-a răzgîndit!

Pînă atunci, stau liniștit în fotoliu și aștept. Ce? Nu știu. O idee. Cred că o idee.

Și deodată... Jur că și Arhimede tot așa trebuie să-și fi descoperit principiul. Parcă deodată ți se sparge un balon de săpun în cap și din el îți vine cadou o idee mare... Așa mi s-a întîmplat și mie. Privirea îmi rămîne pe aparatul de radio... *Aparatul de radio*! Va să zică, lîngă mine, radiofonist-amator încercat, se află un aparat de radio, în care sînt lămpi, și electrolitici, și condensatori, și rezistențe, și... nu așteaptă decît un om priceput care să realizeze, ați ghicit ce, un aparat de emisie. Ideea mă face să transpir, nu pentru că aș avea vreo șansă să scap cu ajutorul ei, ci pentru că îmi dă ceva de lucru... Fac ceva ca să scap... Aparatul nu va bate prea departe, dar mai știi ce amator dă de mine în eter, și...

Cochetăria la bărbați este un lucru extraordinar, și o recomand tuturor. Ce s-ar fi întîmplat dacă în buzunar n-aș fi avut mica, nevinovata mea trusă

de unghii, cu foarfecele ei ghilotină ? Nevinovata trusă pe care Marcel a considerat că n-are rost să mi-o ia, gîndindu-se, probabil, că în atîtea ore am să mă plictisesc, şi pilitul unghiilor o să-mi facă aşteptarea mai plăcută. Îţi mulţumesc, Marcel, ochii tăi galbeni parcă nu mai sînt chiar atît de scîrboşi.

Iau aparatul de radio în braţe, găsesc schema lipită pe apărătoarea din spate a cutiei şi m-aşez pe studiat. Timp am destul, adică am şi nu prea, dar sînt hotărît să mă grăbesc... încet...

*

Mihai intră într-o panică furioasă, care îi sperie pe cei din jur.

— Dima e-n pericol !

— De unde-a transmis ?

— Nu ştiu ! Căutăm toată pădurea, cu toate forţele. Cînd să-mi spună locul, s-a-ntrerupt.

Era limpede că se întrerupsese pentru că cineva îl forţase s-o facă, altfel nu rămîi cu fraza la jumătate. De fapt, Mihai mai auzise ceva, ca o icnitură scurtă, şi ar fi jurat că o scosese Dima în clipa în care cineva îl lovise. Apoi zgomotul puternic, probabil din clipa căderii aparatului.

S-a gîndit că Dima a transmis imediat ce s-a afundat în pădure şi ordonă ca cercetările să înceapă de la liziera dinspre uzină spre interior. Şi aşa se procedă, numai că între timp Marcel se urcase în maşină şi se afundase pe drumul de căruţă care ducea

spre interiorul pădurii. La cîţiva kilometri era şoseaua, în partea opusă uzinei. Cei care îl căutau veneau în urma lui.

Îl descoperiră pe Marius mort, căzut lîngă buşteanul pe care stătuse împreună cu Toto.

— E tînărul despre care mi-a cerut să aflu tot ce se poate afla.

— Unde stă ?

— Locuieşte cu mama lui, în sat. Mă duc s-o aduc aici.

Mihai sconta pe şocul provocat de imaginea fiului omorît, după toate aparenţele, chiar de cei pe care i-a servit. Dacă mama lui ştie ceva, poate că o să mărturisească unde sînt cei care l-au răpit pe Dima.

Pe Cornelia au găsit-o lucrînd un pulovăr, într-un calm desăvîrşit, care contrasta puternic cu tot ce se întîmplase. Mihai se întrebă dacă ea este cea pe care o căuta.

— Marius e la uzină... Căutaţi-l acolo.

Ceva era cu femeia asta şi Mihai nu înţelegea ce. Măcar din curiozitate şi tot ar fi trebuit să întrebe de ce-l caută, cine sînt, dar ea le zîmbea binevoitor, surprinzător de detaşată. Privirea ei trece prin lucruri, fără să le vadă. „Ce mama dracului, parcă-i o morfinomană trezită din somn !“ îşi spuse Mihai, contrariat de purtarea ei nefirească.

— Doamnă, vă aduc o veste neplăcută... Băiatul dumneavoastră... a alergat prin pădure şi a căzut... rănindu-se... rănindu-se mai grav... Vreţi să mergeţi cu noi să-l ajutaţi ?

— Da, merg... trebuie să fiu lîngă el...

Dacă i-ar fi spus că fiul ei o aşteaptă la o petrecere în pădure, ar fi reacţionat la fel.

Pe drum, figura ei neutră îşi schimbă expresia, deveni gînditoare, se vedea efortul pe care-l făcea de-a se concentra. Abia acum începea să înţeleagă ce îi spusese Mihai în legătură cu băiatul ei. Îngrijorată, întrebă :

— Ce spuneaţi că s-a întîmplat ?

— Fiul dumneavoastră este într-o situaţie... destul de gravă.

În sfîrşit, reacţionă ca un om normal.

— E... arestat ? şovăi ea îndelung, pînă rosti ultimul cuvînt.

— Nu... Cred, cred că „prietenul" pe care probabil că-l ştiţi s-a răzbunat pe el...

Printre dinţii încleştaţi, mama scăpă un geamăt de animal rănit. Îşi frămînta în aşa hal mîinile, încît Mihai se aştepta din clipă în clipă s-audă cum i se rupe un deget. Era ceva nefiresc în această tortură neputincioasă, de o violenţă dusă la extrem.

— Ne puteţi ajuta să punem mîna pe cel care s-a răzbunat pe fiul dumneavostră. Trebuie să-l găsim cît mai repede... înainte de-a mai comite încă o crimă.

— Crimă? strigă pur şi simplu femeia. Încă o crimă ? Marius e mort ?

În clipa aceea maşina opri şi cînd Mihai trase prelata I.M.S.-ului într-o parte, mama îşi văzu copilul lungit la pămînt. Dădu un ţipăt, vru să se repeadă spre băiat, dar căzu fără cunoştinţă după primul pas.

Cînd şi-a revenit, n-au mai putut afla nimic de la ea. Şocul lăsase urme puternice. Obrazul de ceară,

gura încleştată, ochii imobili, surdă la orice se petrecea în jur.

— Duceţi-o la spital ! ceru Mihai. Drumul ăsta s-a închis. Mult timp nu vom putea afla nimic de la ea, poate niciodată.

Între timp se dădusc alarmă generală, se luaşcră urmele cauciucurilor automobilului care staţionase în apropiere, se ajunsese, cu ajutorul unui cîine, pînă la şosea, dar de aici urma se pierdea. Ceea ce părea sigur, era faptul că se îndreptaseră spre Bucureşti.

Mihai porni şi el spre Capitală.

La Bucureşti lumea era în alertă. Dima era căutat cu toate mijloacele posibile. Se hotărîse ca cel mai mic indiciu să fie comunicat lui Mihai, care se instală în biroul lui, lîngă telefon. Începu o lungă şi istovitoare aşteptare. La fiecare telefon tresărea plin de speranţe, dar de fiecare dată primea acelaşi mesaj : „În sectorul cutare, nici o veste".

Trecu după-amiaza în această aşteptare ternă, cînd lui Mihai îi veni ideea de-a încerca să afle ceva de la Remy, falsul telegrafist. Ceru să fie adus la el.

— Domnule Remy, ai un prilej unic de a-ţi uşura situaţia, îi vorbi fără ocol. Căpitanul Dima a dispărut şi am toate motivele să cred că prietenii dumitale ştiu ceva de toată povestea asta. De asemenea, am motive să cred că nu este mort, ci răpit. Unde puteau să-l ascundă, şi în ce scop ? Pentru dumneata afacerea asta s-a încheiat, nu rămîne decît să faci ceva ca să ieşi cît s-o putea mai bine din ea. Ai acest prilej. Unde este Dima ?

— Nu ştiu.

— Mi-ai dat un răspuns pripit. Poate că e mai bine să te gîndeşti cîteva minute.

— Nu știu. Dacă sînt atît de categoric, vă închipuiți că nu știu. Vă rog să mă credeți că v-aș spune, dar nu cunosc decît o singură casă aici, aceea în care am stat.

— La Cornelia și la fiul ei Marius ?

Remy nu se aștepta ca Mihai să-i cunoască pe cei doi. Oare ce mai știa ?

— Da, e singurul loc cunoscut de mine, dar se pare că nu mai are rost să vi-l divulg.

— Am fost la Cornelia și nu este acolo.

— În altă parte... ridică din umăr a neștiință.

— Dacă, totuși, voi afla că nu mi-ai spus adevărul, asta va fi ca o piatră de picioarele dumitale.

— Nu știu, răspunse Remy și mai sigur de el. Credeți-mă că nu știu.

Îl trimise înapoi în celulă și rămase cu coatele pe masă, construind zeci de ipoteze și renunțînd pe rînd la toate. I se păruse că Remy nu-l mințise. Pe undeva era firesc să fie așa. Rolul lui fusese foarte precis în această afacere : să plaseze aparatul emisie-recepție în biroul directorului Taflan și apoi să stea cuminte și s-aștepte rezultatele.

Către miezul nopții telefonul sună violent și lui Mihai, care era nici treaz, nici adormit, cu fruntea rezemată chiar de receptor, îi trebui cîteva secunde pînă să-și dea seama ce se-ntîmplă.

— S-a primit un mesaj de la tovarășu' căpitan Dima.

— Ce spui ?

— S-a primit un mesaj de la tovarășu' căpitan Dima. Da' nu poate să fie dumnealui.

— Mai întîi îmi spui că s-a primit un mesaj de la el și apoi că nu poate să fie el. Ce vrei să cred ? Ce fel de mesaj.

— Prin Morse. Un emițător foarte slab.

— Și de ce nu crezi că este el ?

— Eu cunosc cum „bate" dumnealui. Cel care transmite acum nu „bate" la fel. Să nu fie vreun truc. Precis nu este „bătaia" tovarășului căpitan.

— Și ce spune ?

— „Aici Dima... Strada Piersicilor, 93". Repetă mereu adresa asta... chiar și-acuma.

Mihai luă măsuri speciale în vederea apropierii de adresa respectivă. Dacă este, într-adevăr, o cursă ? Cel care recepționase mesajul avea perfectă dreptate. Telegrafiștii se recunosc după „bătaie", așa cum grafologii recunosc după scris.

În timp ce gîndea la toate astea, cu ajutorul unui foarte bun specialist, Mihai își schimbase complet înfățișarea. Părea un autentic poștaș, care își ținea pe umăr, firesc, geanta plină de scrisori și ziare.

— Gata mandatul ?

— Cîteva minute și...

Totul fusese pus la punct în cele mai mici amănunte. La adresa respectivă locuia o oarecare Toto Păltineanu, ai cărei părinți erau în provincie. Pentru ca apropierea lui să fie cît mai autentică, se confecționase un mandat poștal din partea tatălui, în valoare de 1 500 de lei. Ca să poată sta cît mai mult în preajma destinatarei, și pentru a justifica de ce vrea să intre în casă, i se dăduseră toți banii în hîrtii de cîte 5 lei, să dureze cît mai mult număratul lor. Se făcuse ora 7.

Fu lăsat pe o stradă paralelă. Cînd ajunse în dreptul casei cu numărul 93, Mihai văzu, două case mai departe, o mașină a Salvării, în care știa că sînt oamenii de intervenție, în caz de nevoie.

La prima vedere clădirea părea pustie. Un gard de fier, năpădit de iederă, iar în fundul unei curți destul de mari, o casă gospodărească, solidă, dar care nu lăsa o impresie deosebită. Lipit de ea, garajul. Storurile erau trase la ferestre, deși acum, vara, mai toate casele au măcar un oberliht deschis. De ce nu voiau proprietarii să profite de aerul curat al acestei frumoase grădini ?

Prima surpriză edificatoare pentru Mihai fură urmele cauciucurilor din fața garajului, aceleași cu cele din pădure. Ar fi jurat.

Sună. Cu mandatul telegrafic în mînă, ca să fie văzut dinăuntru, așteptă îndelung, dar nimeni nu apăru. Bătu în ușă, ca și cînd ar fi crezut că soneria e defectă, dar cu același rezultat. Se hotărî să bată în storurile ferestrelor, mai întîi în ale camerelor din față, apoi ocoli casa, unde mai descoperi încă o încăpere. Bătu într-un anume fel, ca un semnal, litera „d" a alfabetului Morse. La a doua bătaie, din cameră se auzi, destul de slab, dar totuși distinct, glasul lui Dima, îndemnîndu-l să intre. Bătu mai puternic și, de data asta clar, Dima îi strigă să forțeze ușa. Alergă la poartă, făcu un anume semn spre mașina Salvării și peste cîteva minute în fața intrării se aflau doi lăcătuși. Pătrunseră destul de ușor în casă. Ajunseră în camera în care Dima stătea, aparent confortabil, dar cu barba crescută, cu ochii roșii de oboseală și palid ca un cadavru.

— Răsucește comutatorul de lîngă ușă ! îi ceru lui Mihai.

Bîzîitul din fotoliu încetă. Se părea că nu-i mai paște nici un pericol.

— Ieșiți din cameră.

Fără să ceară nici o explicație, Mihai și unul dintre lăcătuși îl ascultară. Precaut, așteptîndu-se din clipă în clipă să sară în aer, Dima se ridică. Nu se întîmplă nimic.

— Intrați. Să fie cercetat fotoliul ăsta, dar cu mare grijă, are în el o mașină infernală. Duceți la morgă femeia asta. Îți explic eu, răspunse privirii mirate cu care Mihai îl întrebă ce s-a întîmplat.

*

Numai cine a picat de-a-npicioarele de oboseală și n-a putut să-și lase capul pe pernă știe cît prețuiește somnul. Aș da „un regat pentru un... pat" fie și de scînduri, numai să mă pot lungi și să sforăi, și să topesc tensiunea asta din mine, care mă copleșește.

Sînt bucuros că m-am ridicat în picioare fără să pățesc nimic, dar n-am timp să răsuflu o clipă. De iuțeala cu care voi acționa acum, depinde succesul.

— Încuiați aici, lăsați pe cineva de pază și hai repede la Remy.

— Am stat de vorbă cu el, jură că habar n-are de casa asta.

— S-ar putea, dar are habar de multe altele, printre care una hotărîtoare cu ajutorul căreia vom pune mîna pe individul care m-a adus aici.

Remy nu se arătă de loc mirat că mă vede, de unde deduc că nu știa ce mi se întîmplase. Surprizele am să i le fac eu. Fără nici un cuvînt, scot din sertarul biroului fotografia pe care mi-a prins-o Marcel înaintea ochilor și i-o pun în față. „Degeaba,

domnule Remy, şi un copil şi-ar fi dat seama că ai rămas ţuţ cînd ai văzut-o." Îl las s-o privească mult, să vedem dacă recunoaşte singur, dar tace, prins cu mîţa-n sac. Bine, deschid eu atacul :

— Mi-a oferit-o domnul Marcel din orgoliu, ca să-mi dovedească ce iscusit fotograf sînteţi... şi a trebuit să admit că da.

Nu-l mai întreb dacă o recunoaşte, ci vorbesc ca şi cînd nu s-ar mai putea tăgădui că el a făcut-o.

— I-am promis că am să vă exprim personal admiraţia mea, şi el s-a îndoit. Iată că mă ţin de cuvînt. La urma-urmei, domnule Remy, o fotografie excelentă, mai ales făcută în condiţiile cunoscute. Un ochelar nu este un vizor, şi cu toate astea aţi încadrat perfect, mai mult chiar, m-aţi prins din unghiul cel mai favorabil : în fotografia dumneavoastră rivalizez cu Jean Marais. Dacă ar exista vreun concurs de frumuseţe prin fotografie, n-aş ezita s-o trimit. Toată admiraţia pentru felul cum v-aţi îndeplinit ambele misiuni : plasarea microaparatului în biroul directorului şi fotografia mea.

Aş putea să jur că tipului îi făceau plăcere cuvintele mele, pentru că ştia că dincolo de uşorul meu ton ironic aveam toate motivele să recunosc că-şi cunoaşte meseria.

— Cred că am lucrat destul de bine, acceptă el cu oarecare falsă modestie. Dar dacă, totuşi, sînt aici, şi dumneavoastră îmi arătaţi fotografia asta, înseamnă că aş putea să vă întorc complimentele.

— Da, parcă ar trebui să fim şi noi mulţumiţi de ceea ce am făcut, mă umflu eu în pene, nu de alta, dar o atmosferă binevoitoare, uşor comică, nu poate să facă rău discuţiei care ştiu că va urma.

Domnule Remy — continui — felul dumneavoastră de a fi şi de a privi lucid situaţia îmi dă încrederea că ne vom înţelege. Vă daţi perfect de bine seama că sînteţi aici, şi că nu staţi prea pe roze, ca să spun aşa.

— Aţi găsit expresia cea mai fericită : nu stau deloc pe roze, dar în meseria noastră ştii de la-nceput că într-o zi s-ar putea să greşeşti şi să te aşezi pe ghimpi şi nu pe petale. E ceea ce mi s-a întîmplat acum...

— Iar mie ascară... E adevărat, nu stăteam pe ghimpi, dar pe o bombă, da... şi nu părea deloc mai plăcut. Pentru că nu ştiţi cum mi-am petrecut noaptea, şi pentru că a fost una dintre cele mai plăcute din viaţa mea, am să v-o povestesc...

I-a plăcut mai ales felul în care am scăpat, dar nu mă mai felicită. Ar fi fost prea mult, n-ar mai fi rămas decît să ne îmbrăţişăm, plini de admiraţie unul pentru celălalt. Povestea mea a creat un climat propice pentru a-i putea spune, în cele din urmă :

— Domnule Remy, nu cred că mai aveţi vreun motiv să nu vă uşuraţi soarta, şi după cum bine ştiţi, o puteţi face într-un singur fel, spunîndu-ne unde îl putem întîlni pe Marcel.

— Habar n-am.

— Unde este acum, nu ştiţi, dar unde va fi la o anumită oră, da. Cînd i-am spus că am să vă exprim personal admiraţia pentru calitatea fotografiei, mi-a mărturisit că nu voi mai avea prilejul, deoarece dumneata, împreună cu el, veţi fi departe în următoarele douăzeci şi patru de ore. E uşor de dedus că urma să vă întîlniţi undeva, pentru a putea pleca împreună. Dacă ne-aţi mărturisi unde... cred că ne-aţi face un real serviciu.

Remy zîmbi, ușor ironic. „Nu e prost tipul, a înțeles repede și ce-i cu el, și ce are de făcut.“ Nu știu de ce, îndemnat de-un instinct care nu mă lasă niciodată la anaghie, mai arunc cîteva vorbe, ca să preîntîmpin un refuz :

— Știu că domnul Marcel avea neapărată nevoie de dumneata, ca să poată pleca.

Jur că am aruncat aceste ultime vorbe într-o doară, gîndindu-mă că el s-ar fi putut să-mi spună că la ora asta e prea tîrziu, că întîlnirea ar fi trebuit să aibă loc acum cinci ore și că Marcel este acum departe de țară. Efectul cuvintelor mele fu cu totul neașteptat. Zîmbetul fin se șterse de pe figura lui și o ușoară dungă apăru între sprîncenele-i bogate. Își punea serios problema, cîte mai știu și ce atitudine trebuie să adopte în noua situație. „Dacă-i așa, stai, băiatule, că-ți mai servesc eu de-astea care să-ți dea de gîndit.“

— Ideea de a vă condiționa doi oameni nu e rea, îi poate face pe doi parteneri să lupte unul pentru celălalt pînă-n pînzele albe. Cu ce îl ai dumneata la mînă, de te așteaptă cu atîta loialitate ? După cîte-l cunosc acum, o fi șters-o bucuros fără s-aștepte...

Țintesc numai decari ! Tipul a căzut rău pe gînduri. S-o-ntorc puțin și să-i reamintesc convorbirea noastră amicală de adineauri.

— Realismul conversației de pînă acum mă face să cred că n-o să acceptați să vă agravați situația fără nici un motiv. Nici așa, el cu paralele dincolo, dumneata cu ponoasele aici. Și nici nu e un tip prea agreabil, trebuie să recunoașteți, cu ochii lui galbeni ca șofranul. Primul lucru pe care am să-l fac, am să chem medicul să-i facă probele hepatice.

Zîmbeşte !

— Domnule Dima, jucaţi cu cărţile pe faţă. Într-adevăr, cred că aşa cum ştii să cîştigi, trebuie să ştii să şi pierzi. Se pare că a sosit momentul să dau dovadă că ştiu şi acest lucru mai neplăcut. Da... Marcel nu poate pleca fără mine. Cine a pus la cale tot „jocul", s-a gîndit la toate, chiar şi la felul de-a fi al lui Marcel. E adevărat că nu m-ar fi aşteptat, dacă n-ar fi trebuit s-o facă. Dar, pentru că tot va veni clipa mărturisirilor, să-ncep de-acum, ca să puteţi înţelege mai bine. Sîntem trimişi aici de o societate onorabilă.

— Nu mă-ndoiesc !

Nu mi-am dat seama în prima clipă de ironia spontană din cuvintele mele, dar tipul e suficient de deştept ca să se amuze.

— Cu toate astea, aşa este. Sute, poate chiar mii de oameni care lucrează în acest „trust", pentru că, de fapt, este un trust, sînt convinşi că sînt angajaţii unei societăţi mai mult decît oneste. Cine n-a auzit în apus, şi poate că şi dumneavoastră aţi auzit, de trustul „Creierii secolului XXI" ?

— Am auzit, într-adevăr. Un trust ştiinţific cu preocupări mai mult decît meritorii în dezvoltarea tehnicii epocii noastre.

— Vedeţi ? Abia acum am să vă fac mărturisirea care o să vă mire în cel mai înalt grad. „Creierii secolului XXI" este o formidabilă înşelătorie şi cred că nimeni n-ar putea dovedi asta. Trustul este, de fapt, o asociaţie banditească, ai căror şefi sînt total necunoscuţi celor de rînd, după cum cei „de rînd" nu se cunosc între ei, decît într-un număr foarte restrîns. Iată de ce puteţi să mă credeţi că eu şi

Marcel nu sîntem vechi cunoştinţe; dimpotrivă, ne-am văzut prima dată cu prilejul acestei... acestei acţiuni, deşi bănuiesc că facem amîndoi parte de mai mult timp din trust. De asemenea, cei care urmează să ne „recupereze" de-aici nu ne vor recunoaşte decît după o anume parolă, pe care eu n-o ştiu.

— Am înţeles că dumneata eşti legat de el prin această parolă, pe care n-o cunoşti, deci nu poţi pleca, pentru că nu vei fi primit... Unde ? În ce chip urma să plecaţi ?

— Cu un vapor care stă în ancoră în rada portului Constanţa. A transportat o încărcătură oarecare şi, cu acest pilej... Sînt convins că numai cîţiva oameni, cîţiva oameni din echipaj, cunosc şi această a doua misiune.

— Este o navă a trustului ?

— Desigur. O navă de transport care este folosită şi în alte scopuri, atunci cînd se iveşte nevoia.

— Un trust destul de puternic.

— În care optzeci la sută dintre oameni habar nu au cu ce se îndeletnicesc. Sînt savanţi de bunăcredinţă care experimentează cele mai noi metode de producţie în foarte multe ramuri ale economiei. Primesc planuri, le experimentează, comunică rezultate, nu ştiu ale cui sînt şi cum au ajuns la ei. Sînt convinşi că provin din alte laboratoare ale trustului, iar secretul în care sînt obligaţi să lucreze îl explică prin tot mai frecventul spionaj economic practicat de concurenţă. Toţi ştiu că trustul are laboratoare în mai toate ţările dezvoltate ale lumii, dar şi în locuri mai puţin cunoscute, pe diferite insule aproape pustii, de exemplu.

— Într-un asemenea laborator va ajunge, sau a ajuns, și inginerul Adrian Pangrati?

— Cred că mai e pe vapor, dar e posibil să fi fost expediat.

— Unde ?

— După cum ați spus, spre unul dintre laboratoarele trustului. Vor face totul ca să-l determine să lucreze pentru ei... de la momeala unui onorariu substanțial, la amenințări diverse. Trustul face orice ca să racoleze un savant care se dovedește ingenios și al cărui cap promite noi invenții.

— Cînd urma să-l întîlnești pe Marcel ?

Își consultă ceasul. Un zîmbet amar, resemnat, îi încrețește colțurile ochilor. Desigur, se gîndește cît de aproape a fost de victorie. Poate că e și puțină răutate în zîmbetul lui, vrea să-i joace un renghi lui Marcel.

— Peste două ore trebuia să mă-ntîlnesc cu el la Constanța într-un local, „Marinarul fără griji".

— Din care a fost răpit Pangrati ?

— Da... E așezat propice, pe malul mării. M-așteaptă cam de mult și cred că e plin de griji.

Zîmbetul lui e maliții, cu siguranță vrea să-i facă bucata omului cu ochii galbeni.

— De ce ești îngrijorat, dacă întîlnirea e fixată peste două ore ?

— De azi-dimineață s-a dus din trei în trei ore în local și m-a așteptat.

— Și dacă nu vă întîlniți ?

— Peste nu știu cît timp de la ora ultimei noastre întîlniri, vaporul va pleca... fără el.

— De ce nu și cu el ?

— Cei de pe vapor nu-l cunosc. El a lucrat în-

tr-un centru, cei de pe vapor sînt oamenii mărilor... Se vor recunoaşte prin parolă.

— Spune parola şi...

— Nu cred că e numai atît. Prin parolă mă leagă pe mine de el, dar v-am spus că legătura e dublă. Eu trebuie să-i transmit un număr...

Aştept să-l spună. Îi zîmbeşte iar lui Marcel, cînd continuă :

— Numărul trei.

— Atît ?

— Da. Îi spun acest număr. La ce îi va folosi, nu ştiu, dar sînt sigur că fără să-l cunoască, nu se poate urca pe vapor.

— Domnule Remy, vom mai avea ocazia să stăm de vorbă, aşa că n-aş dori să vă obosesc prea mult.

Poate să nu-mi dea dreptate ?

— Da... vom avea timp suficient de conversaţie.

— E bine că sîntem de aceeaşi părere. Acum mă grăbesc pentru că, după cum mi-ai mărturisit dumneata, domnul Marcel trebuie să fie impacientat şi n-are rost să-l las prea mult timp pradă acestui neplăcut sentiment.

O oră de la această plăcută convorbire aterizez la Constanţa şi mă grăbesc să organizez prinderea omului cu ochii de gălbenuş. Mă bucur ca un copil de mutra pe care presupun că o va face în clipa în care mă va vedea.

Localul mă ajută, în sensul că imediat în dreapta intrării e o draperie care închide o cămăruţă cu numai patru mese. În spatele ei pot sta liniştit s-aştept. La o masă mai sînt plasaţi doi băieţi de-ai mei, iar afară, ca să-l preia, se plimbă Mihai.

Mai sînt cîteva minute pînă la ora întîlnirii şi încep să am trac. De fapt, e nerăbdarea de-a mă găsi

față în față cu el. Printr-o deschizătură a draperiei văd orice mușteriu care apare. Nu e nici prînz, nici seară, localul pare destul de gol, deși sînt ocupate șapte, opt mese.

A apărut. De la prima vedere mi se pare că descifrez pe chipul lui îndoială și neliniște. Cu toate că face eforturi să pară tipul cel mai indiferent din lume, privirea îi alunecă fugar în toate părțile. Are inima cît un purice, aș putea să jur.

Intră. Îl las să mai înainteze puțin, și în clipa în care se oprește, ca un om nehotărît, care își alege mai întîi masa, fac doi pași de pisică, ajung chiar în spatele lui și-i șoptesc cu un glas subțiat de bucurie :

— Orice s-ar spune, domnule Marcel, viața e plină de surprize.

Întoarce ușor capul, crede că n-a auzit bine, dar dă cu ochii de mine, în carne și oase. Dă cu ochii de mine și rămîne țuț, cum se spune.

— Îți închipui că n-aș fi de părere să-ncerci să bagi mîinile în buzunare. Ce spui de surpriza asta ?

Se dovedește mai rezonabil decît m-așteptam, dar cred că nici nu și-a revenit din surpriză. Face tot ce-i spun și această docilitate mă pune în gardă. Teama mea se dovedește fără temei. Cinsprezece minute mai tîrziu îl învit să stea într-un fotoliu ceva mai puțin confortabil decît acela în care am stat eu.

— Vă puteți ridica în orice moment, sub el nu bîziie nici o mașinărie infernală.

Nu-i arde de glumă. De altfel, mi-am dat curînd seama că în tăcerea lui își pregătea lovitura, și încă una puternică.

Stă nemişcat, parcă e o figură de ceară din muzeul Tussaud şi am senzaţia că ar rămîne aşa un secol, dacă aş avea timp să-l asist.

— Domnule Marcel, bănuiesc că ziua de azi nu e cea mai fericită din viaţa dumitale, dar asta e. Domnul Remy, reţinut de treburi mai importante, n-a putut veni la rendez-vous şi m-a rugat să-l înlocuiesc, ceea ce am şi făcut. Am ajuns la concluzia că sîntem prieteni şi ne putem face mici servicii, ca acesta.

— De nici un folos pentru dumneavoastră, mă întrerupe cu o violenţă abia reţinută.

Cred că s-a speriat de propriul lui glas : parcă frecase cineva o furculiţă pe marginea unei tigăi. Îşi trădase emoţia.

— Nu faci întotdeauna un serviciu cuiva, urmărind neapărat foloase, deşi prezenţa dumneavoastră aici s-ar putea să vă contrazică afirmaţiile.

— Chiar deloc. Scopul dumneavoastră nu este să ajung eu aici, ci inginerul Adrian Pangrati. Or dumneavoastră, reţinîndu-mă pe mine, l-aţi condamnat la moarte.

Asta zic şi eu surpriză ! Iată de ce tăcea domnul Marcel, îmi pregătea acest bobîrnac.

— Mărturisesc că nu vă înţeleg pe deplin.

— S-ar putea să ştiţi unde este inginerul Pangrati...

— Oarecum.

— Pot să vă spun eu... Pe vaporul „Neptun", ancorat în radă. Dacă în următoarele două ore nu sînt pe vapor, şi celor de-acolo li se va părea ceva nefiresc, Pangrati va fi exterminat. Şi pentru ca nici un corp delict să nu existe, va fi dizolvat

într-o baie de acid... care va fi expulzată apoi în mare.

Într-adevăr, tipul ăsta nu-mi spune prostii, ştie că mă are la mînă, că sîntem gata la orice numai ca să-l salvăm pe Pangrati.

— Îmi propuneţi un schimb ?

— Da.

— Ar trebui să am certitudinea că cei de-acolo vă consideră atît de important încît să-l accepte.

— Cred că da.

— Şi dacă nu ? Poate că nu ştiţi atît de multe încît să deveniţi periculos şi nu vor să se mai complice cu un schimb care, oricum, dezvăluie unele preocupări cel puţin ciudate ale echipajului. Schimbul presupune că am aflat de răpire, ceea ce ar putea provoca oarecare vîlvă. De aceea vă mai întreb încă o dată : Credeţi că acceptă schimbul ? Nu aveţi voie să vă înşelaţi, pentru că, după cum bine ştiţi, a greşi în această privinţă înseamnă a-l trimite la moarte pe Pangrati. Riscaţi această substanţială agravare a propriei dumneavoastră situaţii ?

Am senzaţia că a înţeles foarte bine ce i-am spus, nu se grăbeşte să-mi dea un răspuns. Nu mai e atît de sigur că cei de pe vas vor accepta să se dezvăluie de dragul lui. Îl vor sacrifica, negînd orice legătură cu el, îl vor declara chiar nebun. Desigur, asta va însemna moartea lui Pangrati, de care se vor descotorosi urgent, ca de singura dovadă materială.

Situaţia lui Marcel nu e bună, a lui Pangrati, în schimb, e disperată. Şi eu la Pangrati mă gîndesc şi mă îngrozesc. Îmi dau seama că s-a creat un cerc vicios. Dacă acceptăm schimbul, e pierdut,

dacă nu-l acceptăm şi Marcel nu se duce acolo, e pierdut. Dar dacă îi permit lui Marcel să se ducă pe vapor, ca şi cînd totul ar fi normal? Atunci chiar Marcel, cînd se va vedea acolo, va putea cere dizolvarea lui Pangrati şi dovedeşte apoi că e vinovat. Dar să presupunem că vom lua aici, pe uscat, toate dovezile vinovăţiei lui, şi Marcel nu va spune nimic, pot să fiu sigur că cei de pe vas nu vor mirosi ceva şi nu se vor descotorosi de Pangrati şi chiar de Marcel?

— Aş vrea să aud propunerea dumneavoastră. Vă daţi seama că schimbul e foarte riscant.

— Într-adevăr.

— Dorim să-l salvăm pe Pangrati, propuneţi-ne ceva.

Vreau să văd ce are în cap, ca să pot acţiona cît mai în cunoştinţă de cauză. Îmi consult pe furiş ceasul, a trecut un sfert de oră din cele două pe care le avem la dispoziţie pentru salvarea lui Pangrati. Simt în mine o presiune de tub de oxigen, dar n-am ce face.

— Nu văd decît o singură soluţie, să-mi daţi drumul să plec, fără a cere ceva în schimb. Vă promit să tac. De altfel, n-am nici un interes să trăncănesc, deoarece asta ar însemna un eşec profesional, neplăcut din toate punctele de vedere pentru mine, dar mai ales pecuniar. Urmăriţi apoi vasul, aflaţi laboratorul în care va lucra Pangrati şi... nu mă mai interesează nimic. Eu voi fi debarcat la Istambul, de unde voi pleca acasă pe calea aerului, îmi voi încasa drepturile şi... vom mai vedea... Dar pentru reuşită, va trebui să-l convingeţi pe Remy să-mi spună ceva...

Şi-a calculat perfect şansele. Mintea îi merge ca pe roate.

— Cei de pe vas nu vă cunosc, arunc eu destul de neaşteptat ceea ce ştiu de la Remy, încercînd să schimb cursul discuţiei, să nu las impresia că sînt obligat să fac ceea ce-mi sugerează el. De ce n-aţi plecat fără Remy, aţi avut vreun motiv special să-l aşteptaţi atît de mult ?

Ceva nu-i place în cuvintele mele, desigur faptul că ştiu că avea nevoie de Remy, înainte să-mi spună el. Continui :

— Mi-aţi propus să mergeţi pe vapor, ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. E imposibil, deoarece nu cunoaşteţi ceea ce Remy trebuie să vă transmită.

Face feţe, feţe.

— Tocmai începusem să vă spun...

— Va să zică îmi cereţi un serviciu pe care nu prea puteţi să mi-l răsplătiţi. Şi dacă Remy refuză ?

— Totuşi n-a spus că... trebuie să-mi transmită ceva ?

— Dar nu şi ce.

— Convingeţi-l !

— Aş încerca să vă conving pe amîndoi. Domnul Remy a fost de înţeles şi, într-adevăr, ne-a mărturisit totul. Ca să mă conving de buna dumneavoastră intenţie, vă rog să daţi dovadă de aceeaşi bunăvoinţă. Care e parola cu care vă faceţi recunoscut pe vapor ?

— De ce aveţi nevoie de ea ?

— Vreau să văd cît de deschis discutăm. Chiar dacă vă temeţi că am folosi-o noi, tot n-ar fi în detrimentul intereselor dumneavoastră să ne-o spuneţi.

— Refuz.

— Vă dau cinci minute de gîndire. Dacă doriţi, vă pot înlesni o întrevedere cu domnul Remy.

Dau dispoziţie să fie adus Remy şi apoi alerg la şef. Trebuie să luăm hotărîri capitale. Mă tem, însă, că tipul ne are-n mînă.

•

Ritualul se desfăşură întocmai. Cinci marinari băuţi, gălăgioşi, ieşiră pe poarta portului. În forfota de pe plajă nimeni nu stătea să se uite la ei. Se dezbrăcară să facă baie. Cine să observe că la întoarcerea din apă, unul dintre ei nu mai era cel care plecase ?

Se îmbrăcară făcînd glume cam grosolane şi porniră, la fel de gălăgioşi, spre port. Unul dintre ei, cu ochii de gălbenuşuri, părea mai turmentat decît toţi. Cunoscuţi de-acum de vameşi, trecură fără să li se facă un control prea riguros.

De undeva, de sus, de pe deal, un bărbat privea prin binoclu, cu nostalgie, scena. Oftă uşor. În apropierea lui era o maşină în care se urcă.

Pe plajă, unul dintre marinari nu-şi mai găsi hainele la locul ştiut. Descoperi, în schimb, alături, un costum care îi venea destul de bine. Se mulţumi cu el, se îmbrăcă şi plecă spre oraş.

Comandantul cargoului „Neptun“ nu lăsa o impresie prea grozavă. Omul cu ochii galbeni fu gata să

izbucnească în rîs, cînd un marinar deschise uşa unei cabine şi-i spuse :

— Domnul comandant.

Domnul comandant avea o figură clasică de babă, cu gura strînsă şi bărbia ascuţită ridicată pînă aproape la nivelul nasului.

Se lămuri curînd că nu asta era figura lui cea adevărată, dar că îl surprinseseră într-un moment nefavorabil. Îi făcu semn noului sosit să se aşeze, iar el se ridică şi trecu în colţul cabinei unde o draperie ascundea o chiuvetă. Omul cu ochii galbeni auzi cîteva sunete caracteristice, care îl informară ce face comandantul, şi zîmbi. Cînd reveni, micul Nelson arăta cît de cît mai acătării. Gura nu-i mai era înfundată în cap, iar bărbia îi coborîse la locul ei. Comandantul îşi plantase dantura, pe care o schimbase de curînd şi îl jena. De cîte ori stătea singur, renunţa la ea, să-şi odihnească gingiile.

— Ei bine ? se adresă el noului venit.

— „Delfinul albastru s-a-ntors la stînca lui."

Figura comandantului se lumină.

— Celălalt ?

— Ne-am întîlnit, mi-a spus ce trebuia, apoi a primit o altă misiune. A mai rămas aici.

— Dacă zici că ţi-a spus...

Căpitanul deschise un sertar al mesei la care stătea şi scoase din el cîteva fiole, pe care le aşeză în faţa noului sosit...

— Sper că nu te-a minţit ! spuse el. Nu-ţi purta sîmbetele... Ştii, poţi să mai uiţi şi... mortul e de vină.

— Nu cred că mi-a jucat un renghi.

— S-a mai văzut, s-a mai văzut. Sînt şapte fiole. După cum ştii, şase dintre ele au otravă, una... vi-

tamina C. De *el* depinde dacă ai să te întăreşti sau am să chem oamenii să te culeagă şi să scăpăm de cadavrul tău. Ăsta e numărul unu, ăsta din stînga ta.

Bărbatul cu ochii de gălbenuş întinse calm mîna spre fiola a treia, îi rupse cu un gest scurt gîtul şi bău conţinutul. Gustul acrişor al vitaminei C îl linişti. Remy nu-i făcuse bucata.

— Mda, se lămuri comandantul, strîngînd fiolele. Să ştii că am fost sigur din prima clipă că eşti tu.

— După ce ?

— După ochi. Mi s-a atras atenţia că ai ochi de hepatic.

— Lasă asta, făcu supărat tipul cu ochii de gălbenuşuri, evident neplăcut impresionat.

— În meseria ta, un semn particular ca ăsta e de-a dreptul neplăcut, da' ce dracului să faci, ochii nu-i poţi schimba, insistă comandantul, nepăsîndu-i de nemulţumirea lui.

— Unde-i tipu' ?

— La locu' lui.

— Cuminte ?

— Nu prea. Refuză orice colaborare. Dacă nu face urît, e pentru că l-am convins că sîntem în plină mare. Alături de cabina în care-i închis e motorul dinamului electric şi crede că navigăm.

Tipul cu ochii galbeni rîse mulţumit :

— Nu prea-mi place că refuză. Pînă plec de pe vas, aş vrea să-l conving. Dacă se-ncăpăţînează şi şefu' n-are ce face cu el, o să fie mai zgîrcit decît Harpagon. Adu-l puţin aici ! Sau nu, merg eu la el. Cînd ridici ancora ? întrebă în timp ce coborau treptele unei scări înguste de fier.

— Am şi plecat ! Se vede că nu eşti marinar, altfel ai fi simţit că sîntem în plin marş. În clipa în care te-ai urcat pe punte...

Căpitanul descuie o uşă masivă de fier şi dincolo de ea se ivi o cabină nu prea mare, situată evident sub nivelul apei. Nu avea nici un hublou, ardea în permanenţă un bec, în schimb era mult mai răcoare decît pe puntea de sus.

Tipul cu ochii de gălbenuş se opri după primul pas în cabină şi se uită în jur cu o imensă silă, care nu-i dispăru din privire nici cînd se opri pe bărbatul nebărbierit şi speriat care stătea lungit pe un pat lat de două palme. Bărbatul se ridică şi aşteptă să i se spună de ce e deranjat.

— Dumneata eşti inginerul Pangrati ?

— Da.

Tipul cu ochii galbeni îi întinse mîna şi el se apropie să-i răspundă la salut. În clipa în care fu suficient de aproape, palma întinsă a omului cu ochii galbeni se ridică fulgerător şi, strîngîndu-se într-un pumn, lovi năprasnic. Gestul fu atît de neaşteptat, încît chiar comandantul rămase cu gura căscată, privindu-l pe prizonier cum stă răsturnat în patul din care se ridicase cu puţin timp mai înainte. Cel lovit îşi scutură capul, ca şi cînd ar fi vrut să se convingă că-l mai are pe umeri, apoi încercă să se ridice, dar căzu înapoi, ca un boboc de raţă obosit.

— În general, să ştii, nu prea am timp de pierdut... Peste puţin ajungem în Bosfor, şi pînă acolo... vreau un răspuns clar. Află că de cînd am picat cu pe vas, bibliile au fost ascunse. Ţi s-au pus mai multe întrebări în ultimul timp, la care ţi-ai permis să dai un anumit răspuns. Te rog... *insistent* să-ţi revizuieşti punctele de vedere pînă într-un ceas.

Îi făcu semn comandantului să iasă și îl urmă, trăgînd ușa grea și încuind-o.

— Lasă cheia la mine ! Peste o oră mă-ntorc. Pînă la Bosfor o să-l fac mieluşelul lui Dumnezeu, te asigur. Am mai dat eu de încăpățînați d-ăștia. Sper că n-ai comunicat că refuză.

— Încă nu.

— Bine-ai făcut !

Căpitanul îl privea cu o teamă instinctivă. Tipul nu știa prea multe, sau părea că se răzbună de ceva pățit.

— Care-i cabina mea ? întrebă, cînd ajunseră pe punte. Aș vrea să mă odihnesc puțin. Ai ceva de citit ?

Căpitanul rîse ca de-o glumă bună. Voia s-o facă pe omul subțire, întreabă de cărți.

— Bine, se lămuri cel cu ochii galbeni, am să ascult radioul.

Comandantului i se spuseseră cîteva lucruri despre tip, dar realitatea întrecea așteptările. Îi admira în sufletul lui pe cei care puteau lucra tare, poate și pentru motivul că el nu reușise în felul acesta niciodată. Nu-l ajuta fizicul, nu reușea să se impună, pe cînd ăsta... Nu văzuse de multe ori în viața lui un pumn atît de dur și atît de bine plasat. Și ce din scurt l-a luat ! Te pomenești că peste o oră inginerul va fi blînd ca un mieluşel. I-ar fi fost necaz. El încerca de cîteva zile să-l convingă prin fel de fel de argumente, fără nici un rezultat.

Nu-i plăcuse însă faptul că tipul procedase așa, evident demonstrativ, ca să-i arate cît de grozav este. Într-un fel scena fusese un afront la adresa lui, care

nu reușise nimic în atîta timp, iar el îi va demonstra că obține totul într-o oră.

Comandantul se hotărî să asiste din umbră la a doua întîlnire, să-l vadă lucrînd fără asistență, să nu se mai grozăvească.

Cu puțin înainte de împlinirea timpului pe care îl primise inginerul să se gîndească, micul comandant se strecură în cală și își găsi un loc ascuns. După ce tipul va intra în cabină, va putea să privească pe ferestruica ușii tot ce se petrece dincolo.

Nu așteptă prea mult. Cu o mutră și mai acră decît prima dată, tipul se ivi. Intră în cabină și comandantul sări de la locul lui și privi la confruntarea celor doi.

Inginerul stătea lungit în pat, cu brațele sub cap și ochii-n tavan. Nici n-a întors capul cînd a intrat individul cu ochi de gălbenușuri.

— Ei, Pangrati ? întrebă el, într-un tîrziu. Îmi datorezi un răspuns.

Inginerul nu catadicsi să-ntoarcă privirea spre el. Afară, comandantul sări în sus de bucurie, nu-i mersese deloc tipului !

— Ce crezi că ai să reușești prin încăpățînare ?

Inginerul sări din pat și se apropie agresiv. Tremura de furie.

— Încerci să mă impresionezi ? Crezi că sînt un copil căruia să-i dai două la spate și să facă tot ce vrei ?

Se înfruntau de la numai o jumătate de metru. Inginerul nu se apropiase, evident, cu gîndul de a-l lovi pe tip, și de aceea acesta rămăsese mai departe cu o mînă în buzunar. Agresivitatea inginerului era de atitudine și de ton. Întreaga lui înfățișare con-

vingea că nu trăsese în viața lui o palmă cuiva.

— Ei bine, domnule, continuă din ce în ce mai pornit, află că nu mă sperii deloc, chiar dacă ai încuiat toate bibliile de pe vapor...

Nu mai apucă să continue, că un dos de palmă fulgerător îi azvîrli capul într-o parte. Al doilea i-l trimise în cealaltă parte și probabil că ar fi căzut, dacă nu l-ar fi prins cu o mînă sigură de pieptul cămășii și nu l-ar fi ținut. Abia acum își dădu comandantul seama că tipul are pe el o cantitate de mușchi de două ori mai mare decît părea și, în orice caz, de foarte bună calitate. Cu mîna stîngă îl ținea pe inginer în picioare, iar cu dreapta îl pocnea dintr-o parte și alta, de parcă juca tenis cu căpățîna lui. Cînd inginerul făcu efortul să se reculeagă și ridică mîna să se apere, un genunchi trimis scurt în pîntec îl cocîrjă. Îi dădu drumul de cămașă și inginerul rămase încovrigat de durere. Tipul îl privi o clipă cu același suveran dispreț, apoi spuse pe tonul cel mai dulce, de ai fi crezut că se adresează propriului său frate :

— Încearcă, te rog, să-ți revizuiești punctele de vedere. Dacă ai ști ce neplăcut e pentru mine că trebuie să mă port astfel cu un om ca dumneata... Mă-ntorc peste o oră... Din ușă mai reveni o dată : N-aș vrea să mă dezamăgești. Îmi cunosc firea păcătoasă, devin din ce în ce mai violent.

Încuie ușa și plecă. Din ascunzătoarea lui, comandantul îl urmări pînă cînd dispăru pe scărița de metal, apoi ieși.

Îl întîlni pe punte. Stătea cu coatele rezemate de parapet și fuma nervos, privind spuma apei tăiată de otravă.

— Ai fost pe la... ? îl întrebă comandantul, fericit dinainte de răspunsul pe care știa că o să-l primească.

— Am discutat puțin... mi-a promis că peste o oră o să fie mai înțelegător...

— Ar fi bine, ar fi bine... repetă comandantul, dar cu tonul cu care ar fi spus : „S-o crezi tu, s-o crezi tu".

Se înnoptase. Marea era de o liniște indolentă.

— Avem ce trebuie dacă ne descotorosim de el ? întrebă tipul, revenind la preocupările lui și recunoscînd, indirect, eșecul discuțiilor.

— În cîteva minute nici oasele nu-i mai rămîn.

— Să fie pregătit totul.

— Este.

— Aș vrea să mergi și dumneata, cînd o să stau iar de vorbă cu el. E o chestie de psihologie. Doi îl impresionează altfel.

— Sigur, sigur... se oferi comandantul. Pînă atunci îmi aranjez treburile.

Comandantul se duse să-și vadă de treburi, iar tipul cu ochii de gălbenușuri rămase să-și mestece mai departe necazul. Făcea crișcă de furie. Nu cumva încăpățînatul ăsta de inginer o să-i înjumătățească onorariul ?

Porni să se plimbe de la pupa la prova, cu mîinile în buzunare, evident năpădit de gînduri neplăcute.

Nava înainta lin, privită de ochiul ciclopic al lunii. Nu se auzea decît bolboroseala apei răscolită de elice. Pe punte nu mai era nimeni, marinarii se retrăseseră în cabine sau în carcu, la masă. Timonierul de serviciu fuma flegmatic, nu avea nici o problemă de navigație. Singura grijă era să țină cap compasul. Ca să-i treacă timpul, se duse să stea de vorbă cu el.

Era un bărbat între două vîrste care îi vorbi tot timpul de grădiniţa din faţa casei lui. Jura că mai face două drumuri şi se retrage, îi era dor să simtă pămîntul sub picioare. Îi promise că după cart vor bea un coniac împreună şi plecă. Lipită de comandă, dar cu cîteva trepte mai jos, era cabina telegrafistului. Tînărul dinăuntru asculta radioul şi tipul cu ochii de gălbenuşuri se opri să asculte şi el. Prinsese o muzică bună şi telegrafistul gesticula cu oarecare frenezie, mimînd ritmul.

— În primul port dansez de mor, mărturisi el vizitatorului. Crăp după dans. Şi dacă mai ai în braţe o tipă, mă-nţelegi...

Ochii lui de hipertiroidian sclipiră straniu.

— Dacă stăm măcar o zi în Istambul, te-aş duce eu într-un local.

— La „Visul sultanului" ?

— Şi-acolo, da' ştiu unu' mai grozav... Dacă vrei, se lasă şi cu puţin haşiş...

Tînărul îşi muşcă buza de jos de plăcere.

— S-a făcut. Dacă stăm două ore... dăm o fugă ?

— Poate...

Tipul cu ochii de gălbenuşuri îşi consultă ceasul.

— Am o mică treabă şi mă-ntorc. Caută o bandă cu Boby Solo, vin s-o ascult. Nu-mi place să mă culc devreme.

— Asculţi ceva mortal, pe cinstea mea... Te-aştept ! Ce bei ?

— Numai ceai de tei.

Tînărul izbucni în rîs.

Comandantul îl aştepta în cabina lui.

Coborîră împreună. Inginerul era la masă, cu capul prins în palme. Îl durea îngrozitor un ochi. Cînd îi

auzi, sări în picioare şi rămase drept ca un stîlp, ţintuindu-l fioros cu privirea.

— Nu mi-am schimbat punctul de vedere, ţinu el să-l vestească de la început.

Tipul cu ochii de gălbenuşuri se întoarse spre comandant cu o figură mirată, ca şi cînd la orice s-ar fi aşteptat, numai la răspunsul ăsta, nu. Dădu de mutra lui zîmbăreaţă şi... un pumn fulgerător îl aruncă pe micul marinar cu capul de perete. Un sunet sec şi trupul firav se frînse.

— Stai cuminte ! se răsti omul cu ochii galbeni la inginer. Caută ceva să-l legăm. Hai, dezmeticeşte-te odată, că după dumneata am venit şi n-avem timp de pierdut.

Pangrati parcă nu-l auzea. Rămăsese prostit, privind la căpitanul ghemuit la duşumea.

— Sînt căpitanul Dima, fă ce-ţi spun eu !

Micul căpitan păru că-şi revine, dar un nou pumn îl trimise iar în lumea viselor.

Îl legă fedeleş cu un cearşaf, se asigură încă o dată că o să mai stea mult şi bine în lumea viselor, apoi îi făcu semn inginerului să-l urmeze.

Încuie uşa şi... aventura cea mare începu. Îi spuse, şoptit :

— Numai de noi depinde dacă vom mai ieşi vreodată de-aici sau ne vom dizolva într-o cadă de acid... Te rog să faci absolut tot ce-ţi cer... Am să te încui în cabina mea... Mergi în faţă, cu mîinile-n cap. Trebuie să pari ameninţat.

Îşi scoase revolverul şi-i făcu semn să pornească.

Ajunseră pe punte. Un marinar trecu pe lîngă ei, dar nu păru mirat cînd îl văzu pe inginer cu mîi-

nile-n sus şi pe tîpul cu ochii galbeni în spatele lui, ameninţîndu-l.

— Deschide tu uşa aia ! îl rugă Dima pe marinar, şi acesta îl ascultă.

Îi făcu semn că poate să plece, şi el încuie uşa în urma inginerului. Îşi băgă revolverul în buzunar şi, după ce-şi umplu bine plămînii cu aer, urcă scara spre cabina telegrafistului.

Boby Solo cînta o melodie sentimentală pe care tînărul hipertiroidian o asculta stînd pe un scaun cu capul răsturnat pe spate, ca în transă.

— Ai venit ? întrebă el fără să privească.

— Îhî !

O izbitură scurtă, şi capul tînărului telegrafist se prăvăli şi mai pe spate, de data asta inert. Dima încuie uşa şi îşi puse căştile la urechi, dînd drumul aparatului de emisie.

Cîteva minute mai tîrziu, ochii i se aprinseră de bucurie. Mîna îi juca sigură pe manipulator. Cînd termină, îşi scoase căştile pe care le aşeză la loc cu oarecare pedanterie. Găsi într-un dulăpior, care avea desenat pe el o cruce roşie, un plasture, şi-l lipi pe gura tînărului telegrafist, după ce-l legă fedeleş.

N-avea nici un motiv să se grăbească.

Ieşi, încuie uşa în urma lui, coborî în cabina în care inginerul îl aştepta cu sufletul la gură.

— E bine, răspunse Dima întrebării lui mute. Ştiu că sînteţi un înotător destul de bun...

— Da...

— Scoateţi-vă pantofii, pantalonii, tot ce v-ar stingheri la înot... Bănuiesc că n-o să avem nevoie de performanţe în această privinţă... Eu sînt un îno-

tător destul de modest și... în sfîrșit, cred că am să mă descurc.

— Și ce facem acum ? întrebă Pangrati, înnebunit de tot ce se întîmpla.

— Așteptăm.

Inginerul se așeză automat pe scaun, ca și cînd ar fi vrut să dovedească astfel că îl ascultă. Făcu o mișcare cu capul și își duse mîna la frunte, schimonosindu-se de durere... Dima zîmbi :

— De la mine ? întrebă el, referindu-se la durerea de cap.

— Mai întrebi ?

— Pentru... verosimilitate... Și a doua oară mă suspecta... am auzit un zgomot aproape imperceptibil la ușă... Trece.

Din cinci în cinci minute, Dima își consulta ceasul. În sfîrșit, se ridică și privi prin hublou...

— Vin !

Departe, o lumină sclipi de cîteva ori, într-un semnal. Era un vas foarte rapid, care se apropia de cargo.

Cel de la timonă ceru prin porta-voce :

— Să vină căpitanul sus... Ne depășește o navă rapidă...

— Îl caută, șopti inginerul.

— Pînă să-l găsească...

Urmă un timp de liniște în care, evident, marinarul îl căută pe căpitan.

— Nu-l găsesc. Tu nu știi unde-i ? îl întrebă pe timonierul de cart.

— Pe mine mă-ntrebi, de-aici ? O fi și el ca omu !... Sau vezi la tipu' îmbarcat azi...

— Vine aici.

Dima își scoase revolverul și-l puse pe masă, în fața lui. Făcu semn inginerului să ridice mîinile.

— Treceți în dreptul mesei, să nu vadă că sînteți descălțat.

Cineva ciocăni în ușă

— Intră !

Apăru o mutră scufundată toată într-o barbă crescută fără nici o ordine.

Comandantu' nu-i aici ? întrebă el după ce se lămuri ce se petrece.

— Acum două minute a plecat. Îi era cam rău de la stomac. O fi-n careu, bea ceva tare...

Ușa se-nchise și Dima se grăbi să privească prin hublou. Semnalele luminoase se vedeau acum la cel mult trei sute de metri.

— Peste cinci minute, țîșnim.

Fruntea inginerului șiroia de transpirație, și respira de parcă ar fi urcat în fugă de două ori pînă în vîrful Turnului Eifel.

— Hai !

Deschise ușa. Coborîră în fugă scările, pînă la prima punte. Cînd credeau că totul a mers perfect, se-ntîlniră față-n față cu tipul bărbos care se-ntorcea furios.

A înțeles într-o clipă despre ce este vorba și s-a repezit la inginer. S-a trezit însă cu o piedică și s-a lungit cît era de mare, făcînd să-i sune oasele de scîndura punții.

Vru să țipe, dar două mîini hotărîte îi strînseră violent gîtlejul. Un pumn îl azvîrli cu capul de peretele de fier al cabinelor.

— Sări !

Inginerul se codi o clipă, dar cînd auzi că se apropie cineva, atras de zgomotul luptei, își făcu vînt înainte și se trezi în apă. Dima nu sări imediat, și bine făcu. Ar fi devenit amîndoi o țintă vie, apropiată. Trebuia să acopere fuga inginerului.

Un tip cu un revolver în mînă apăru la marginea parapetului și scrută întunericul. Probabil că inginerul înota bras, nu făcea nici un zgomot... „Nu cred că s-a-necat, paralizat de frică", gîndi Dima. Ca un răspuns, se auzi clipocitul apei și mîna tipului de la parapet se ridică, să tragă. Dar Dima, mai repede, îi trimise un glonț în braț. Țipătul de durere și împușcătura alarmară tot echipajul. Pe toate scările de metal începură să se-audă pași alergînd.

Inginerul se îndepărtase binișor.

— Barca la apă ! strigă un tip, probabil secundul.

Barca era chiar în apropierea lui Dima. Nu mai putea să rămînă, dar nici să se ascundă undeva. Oamenii echipajului se apropiau din toate părțile, trebuia să sară și el în apă.

Trase două gloanțe în barcă, să fie sigur că n-o să-l mai urmărească din ea, și se aruncă, înotînd cît mai liniștit, pe spate, ca să privească ce se întîmplă.

Cei care s-au repezit să dea barca la apă nu și-au dat seama că e găurită. În vîltoarea iscată nici nu se mai întrebau cine în cine a tras. Cînd se urcară în ea și puseră mîna pe lopeți, unul strigă îngrozitor :

— Ia apă... nu ține !... Înapoi pe punte !

— Ce se-ntîmplă acolo ?

— Barca e spartă.

— Lăsați alta.

Dar timpul trecea. De pe vasul care se apropia în viteză, țîșni o fîșie puternică de lumină, care se

opri pe cargo... Cei de pe punte, orbiți, își feriră ochii. În acest timp, o mică ambarcațiune cu motor se desprinse de bordul vedetei și se apropie de primul înotător, inginerul, pe care îl pescui în clipa în care se gîndea că nu mai poate înota prea mult.

— Repede la... celălalt, că nu-noată prea bine, fură primele lui cuvinte.

Prinși în fascicolul de lumină, cei de pe cargo se resemnară.

Comandantul vedetei îi invită pe cei doi în cabina lui și ceru unui marinar :

— Ceai și coniac... Mai bine-zis coniac... ceaiul numai la cerere...

Dar nu ceru nimeni.

În bucuria generală, comandantul văzu ceva pe obrazul inginerului și se apropie îngrijorat să privească mai de-aproape.

— Ce-aveți aici ?... V-ați lovit la ochi...

— Nu... nu m-am lovit, asta e de la o scenă jucată cît mai realist, mărturisi, privind spre Dima, și amîndoi izbucniră în rîs, spre nedumerirea celor din jur.

— Și dumneata, domnule căpitan, parcă ai ochii galbeni... din cauza emoției bănuiesc.

— Nu... nu din cauza emoției. Din cauza unei doze de acid picric, care îngălbenește ochii. Trebuia să capăt un semn particular.

Comandantul dădu nedumerit din umeri, apoi se gîndi că, de fapt, rolul lui nu era să întrebe, ci să ridice paharul în cinstea celor doi, ceea ce și făcu.

Lector : IORDANA URECHE
Tehnoredactor : CORNEL CRISTESCU

Apărut 1971. Coli de tipar 7.

Tiparul executat sub comanda nr. 10 042 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București, Republica Socialistă România

colecția aventura

TUDOR POPESCU

Tudor Popescu, atît de cunoscut cititorilor din romanele de aventură polițistă: «Brățara de cretă», «Drum fără întoarcere», «Vulpea prinde capcana», «Ecuația cu trei necunoscute» și «H.W. își caută umbra», scrie un nou roman de spionaj economic pornind de la scenariul filmului «Simpaticul domn R.».

DOI DOMNI FĂRĂ UMBRELE

. . . . . .

Luă cartea, o deschise, și-n clipa aceea primi cea mai mare lovitură din viața lui. O lovitură pentru care nu era pregătit, pentru că viața lui de pînă acum nu căpătase niciodată accente mai grave decît acelea ale unui examen pierdut. Se trezi brusc în fața unei realități în care n-ar fi putut crede nici sub tortură.

Din locul ei, Toto îl urmărea ca o felină la pîndă, gata să intervină la cel mai mic gest. Pe chipul lui se dădea o luptă dramatică. Acum trebuia să intervină. Îi vorbi calm, explicativ, ca și cînd i-ar fi murmurat un cîntec de leagăn:

— Și ea a lucrat pentru persoana de care ți-am vorbit... Nu poți să-i faci un rău atît de mare. Știu că-ți iubești mama...

Lei 6,50